တက္ကသိုလ်

နေလင်းအောင်

သိုင်းလောက၏မဟာရန်သူ

စာစဥ် ၄

ကျာလုံ့ရှုကုကျန့်ကျို့

ဒုတိယအကြိမ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၁၅၀ / ၂၀၀၂ (၁၂)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၀၇၄ / ၂၀၀၂ (၁၂)

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၀၃-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
အုပ်ရေ - ၅၀၀
တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးမြတ်ကျော် (မြ ၀၅၇၈၈)
မြတ်ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၂၁၇၊ လမ်း-၃၀
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးရိုက်
ဦးတိုးဝင်း(မြ-၀၂၄၃၁)
နေ့လရောင်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၉၆/ခ၊ ၁၁လမ်း
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စီစဉ်သူ
စမှတ်

အခန်း(၆၁)

ပေးဖန်ဂိုဏ်း၏ လှုပ်ရှားမှု

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် ရေဆက်၍ပြောတော့မလိုလိုဖြင့် အဝေးသို့ ငေးမျှော်နေသည်။

ချန်ပိန်းမှာ ချန်ပိုင်ဖုန်းက ပြောနိုး ပြောနိုးဖြင့် စောင့်နေသည်။ အတန်ကြာသည်အထိ ချန်ပိုင်ဖုန်းထံမှစကားသံ ဆက်မကြား ရသဖြင့် အားမလို အားမရမေးလိုက်သည်။

"နောက်တော့ ဘာဖြစ်သေးသလဲ ဘဘကြီး"

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"နောက်တော့ ဘာတွေထပ်ဖြစ်သေးသလဲဆိုတာ မင်းဖေဖေ ကိုသာ မေးကြည့်ပါတော့ လူလေးရာ"

"ဖေဖေ့ကို မေးရမယ်ဟုတ်လား ဘဘကြီး"

ချန်ပိန်းက အံ့အားသင့်စွာမေးမိသည်။

"ဩော်- ဖေဖေ အဲဒီတုန်းက ဘာကြောင့် ကျန်လုဂိုဏ်းကို

အချိန်မီရောက်ရှိမသွားရသလဲဆိုတာ မေးရမယ်ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ဒီမေးခွန်းက သိပ်ပြီး အဓိကမကျပါဘူး။ ကျွန်တော်သိချင်တာက–"

ချန်ပိုင်ဖုန်းက မိုးပေါ်သို့မော့ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချသည်။

"လူကလေး သိချင်တာကို ငါသိပါတယ်၊ အင်း- အဲဒီ ပြဿနာက သေးသေးမွှားမွှားကနေပြီး တကယ့်ကို အဓိကကျတဲ့ သော့ချက်တစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။ ဘယ်သူမှ မထင်မှတ်နိုင်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေပါပဲကွာ"

ချန်ပိုင်ဖုန်း၏လေသံက အားပျော့လှ၏။ သို့သော် သူဖခင် ကျုံ့လုဗ္ဗာနချုပ်သို့ မရောက်သည့်ကိစ္စသည် အဓိကသော့ချက်ဖြစ်သည် ဟူသောအချက်ကို သိလိုက်ရသောအခါ ချန်ပိန်းမှာ လွန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေ၏။

"ဒီလိုဆိုရင်- ဒီလိုဆိုရင် ဖေဖေ့နောက်ကို မြန်မြန်လိုက်ကြမယ်၊ ဖေဖေ့ကို မြန်မြန်လိုက်ရှာကြမယ်"

ချန်ပိုင်ဖုန်းကမူ ငြိမ်သက်နေသည်။ အတန်ကြာမှ လေးတွဲစွာ ပြောလိုက်သည်။

"လူကလေးရယ် ငါတို့နှစ်ယောက် လူစုခွဲကြရတော့မယ်"

ချန်ပိန်းမှာ အံ့ဩသွားရသည်။

"ဟင်- ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘဘကြီး၊ ကျွန်တော့်ဖေဖေ ဘယ်မှာရှိနေသလဲ"

"မင်းဖေဖေ အခုချိန်မှာ လော့ယင်းတပ်ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးထဲမှာ ရှိနေပါတယ်ကွာ"

"ဒါဖြင့် သွားမယ်လေ၊ ဘဘကြီးနဲ့ ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့

ခွဲရမှာလဲ၊ အတူတူသွားမှာပေါ့"

"မင်းဖေဖေက လူကလေးကို သူ့ဆီလာဖို့ မှာလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်း အဲဒီကိုသွားပါလို့ ငါပြောရတာပါ"

"ဒါဖြင့် ဘဘကြီးကော၊ ဘဘကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ မလိုက်ရမှာလဲ၊ ဖေဖေက ဘဘကြီးရဲ့သွေးသောက်ညီတော်ပဲ ဥစ္စာ"

ချန်ပိုင်ဖုန်း မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ သို့သော် ချန်ပိန်း မမြင်လိုက်။

"ငါ့မှာ ကိစ္စတစ်ခု သွားပြီးဆောင်ရွက်စရာရှိနေသေးတယ်၊ အဲဒီကိစ္စပြီးသွားရင် မင်းတို့နဲ့ လာတွေ့ပါ့မယ်ကွာ၊ သိပ်ပြီး အလျင်စလိုလဲ မသွားလိုက်နဲ့ဦး၊ မင်း မြန်မြန်မသွားမှ ငါက မင်းကိုမီအောင် လိုက်နိုင်မှာကွ"

ချန်ပိန်းသည် ချန်ပိုင်ဖုန်းကို အံ့အားသင့်စွာကြည့်မိသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် ချန်ပိန်းကိုကြင်နာသော အပြုံးဖြင့် ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ---

"ထပ်တွေ့ ကြသေးတာပေါ့ လူကလေးရယ်"

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရိပ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

ချန်ပိန်းသည် ချန်ပိုင်ဖုန်းပျောက်ကွယ်သွားသည့်အချိန်အထိ ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

နောက်ဆုံး လုံးဝ မမြင်ရသောအခါမှ မြောက်ဘက်သို့ ခရီးဆက်တော့သည်။

ချန်ပိန်း ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့သဖြင့် မကြာမီ မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့

ရောက်လာခဲ့သည်။

မြို့လမ်းမအတိုင်းဝင်လာစဉ် မိမိ၏ နောက်ဘက်မှ မြင်းခွာ သံများကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိရာ ဗလကောင်းကောင်း လူ ခြောက်ယောက် မြင်းကိုယ်စီ စီးလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ချန်ပိန်းသည် လမ်းဘေးသို့ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရ၏။ ဖေးဖန် ဂိုဏ်းသားများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲ၌ စနိုး စနောင့်ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထို့ထက်ပို၍ ထူးဆန်းနေသည်မှာ နောက်ထပ် မြင်းစီးသမား များကို တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ထပ်မံတွေ့ရခြင်းပင်တည်း။

"ဘာကြောင့်များပါလိမ့်၊ မြင်းစီးလာကြတဲ့ လူတွေကလည်း တစ်သုတ် တစ်သုတ် ခြောက်ယောက်စီ၊ ခြောက်ယောက်စီနဲ့ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ ဘာများ လုပ်ကြမလို့ပါလိမ့်"

ထို့ပြင် မြို့ထဲ၌ သိုင်းသမားများကို ဟိုတစ်စု သည့်တစ်စု ထပ်မံတွေ့ရသောအခါ ဤမြို့ကလေး၌ သိုင်းလောကနှင့်ပတ်သက်သော အခမ်းအနားတစ်ခုခု ကျင်းပတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ချန်ပိန်းရိပ်မိလာ ၏။

"ကဲ- ပထမဦးဆုံးအလုပ်က ငါ့ဝမ်းကိုဖြည့်ဖို့ နောက်မှ ဒီလူ တွေ ဘာကြောင့် စုဝေးစုဝေးလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို စုံစမ်းရမယ်"

ချန်ပိန်းသည် အတော်အသင့်ခမ်းနားသော စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ဝင်ပြီး စားသောက်စရာများကို မှာကြားလိုက်လေသည်။

❁

စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ချန်ပိန်း ဝင်ရောက်စားသောက် လိုက်သည်မှာ သူ့အတွက် လွန်စွာ အဆင်ပြေသွား၏။

ခဲတစ်လုံးတည်းနှင့် ငှက်နှစ်ကောင် ပစ်လိုက်နိုင်သကဲ့သို့ ဝမ်း ဗိုက်လည်းပြည့် သတင်းလည်းရ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူမှာကြားထားသည့် ဟင်းလျာများ ရောက်ရှိမလာသေးမီမှာ ပင် သူနှင့် တခြားခုံ၌ထိုင်နေသည့် လူသုံးယောက်၏ စကားများက သူသိလိုသည့်သတင်းများကို ပြောကြားနေသကဲ့သို့ဖြစ်နေခဲ့သည်။

တစ်ယောက်သောသူက မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

"ဒီနေ့ ဖေးဖန်ဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းချုပ်သစ်ကို ကြိုဆိုမယ့်ပွဲ မ ဟုတ်လား"

အမေးခံရသူက ခေါင်းကို တယမ်းယမ်းခါသည်။

"ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတွက် ညှိခံပွဲကျင်းပပေးတယ်လို့ မထင်လိုက်နဲ့၊ ကျုပ်တို့ရဲ့သခင်ကြီး ပြောစကားအရဆိုရင် ကျန်းနန် ဒေသ ရေလမ်းခရီးတလျှောက်မှာရှိတဲ့ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေရဲ့ နဂါးခေါင်းကြီးကို ကြိုဆိုတာလို့ ပြော တယ်ဗျ"

အခြားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောပြန်သည်။

"နဂါးခေါင်းကြီးကို ရွေးကောက်ပွဲမှာ ဖေးဖန်ဂိုဏ်းက ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးရမယ်လို့ သေချာပေါက် ဖြစ်နေတာဗျ၊ ဖေးဖန်ဂိုဏ်းက နံပါတ် တစ်အဆင့် ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းဖြစ်နေတာပဲ ဥစ္စာ"

"ဒီလို မထင်ပါနဲ့လေ၊ စောင့်ကြည့်စမ်းပါဦး"

ထိုလူသုံးယောက်မှာ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဆိုင်အပြင်သို့

ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းနှင့်ပတ်သက်သည့် အဖြစ်အပျက်များကို ချန်ပိန်း ပြန်လည်သတိရနေစဉ် ဆိုင်အတွင်းသို့ လူနှစ်ယောက်ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

တကယ်စင်စစ်ကား သခင်လေးလုနှင့် လုံမလေး တုံမြင်မြင် တို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။ တုံမြင်မြင်ကား ငွေရောင်ဆံပင်နှင့်ဘွားဘွား၏ မြေးမလေး ဖြစ်သည်။

ချန်ပိန်းက စားပွဲမှထ၍ ကြိုလိုက်၏။ သခင်လေးလုသည် ချန်ပိန်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။

"နောင်ကြီးချန်ကကော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလီရဲ့ ညွှန်ကြားချက်တော် အခြမ်းနဲ့ ဒီကိုလာခဲ့တာပဲလား"

သခင်လေးလုက ရောက်ရောက်ချင်း မေးလိုက်သည်။

ချန်ပိန်းက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

တုံမြင်မြင်ကမူ ကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ ဝမ်းသာအားရပြော သည်။

"အစ်ကို ချန်ပိန်းနဲ့ တွေ့ရတာ အတော်ပဲ၊ ကျွန်မတို့မှာ လူ အင်အားနည်းလို့ ကူညီစမ်းပါဦး"

သခင်လေးလုက သူမအား ဟန့်တားလိုက်သည်။ မလိုအပ် သေးကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

"ဖေးဖန်ဂိုဏ်းရဲ့ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို ကျန်းနန်သိုင်းသမားတွေနဲ့ တိုင်ပင်ရဦးမယ်၊ ဖေးဖန်ဂိုဏ်းက ကြီးမားတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ထားနေတယ်၊ လောလောဆယ် နောင်ကြီးချန်ပိန်းကိုခေါ်ဖို့ မလိုသေးပါဘူး"

ချန်ပိန်းက လမ်းခရီး၌ သူတွေ့ကြုံခဲ့သည့် ဖေးဖန်ဂိုဏ်း၏ အတွေ့အကြုံကို ပြောပြလိုက်သည်။

သခင်လေးလုက နားထောင်ပြီး စဉ်းစဉ်းစားစားပြော၏။

"အင်း- အခြေအနေတွေက မရိုးသားတာကတော့အမှန်ပဲ၊ ဘာ တွေဖြစ်လာဦးမယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး"

"ဘယ်သူကိုများ နဂါးခေါင်းကြီးအဖြစ် ကြိုးဆိုမှာလဲ သခင် လေးလု၊ ခင်ဗျား သိထားလား၊ တွေးကြည့်စမ်းပါဦး"

သခင်လေးလုက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

ချန်ပိန်းက အကြံပေးလိုက်သည်။

"သခင်လေးလုနဲ့ လုံမလေးတို့နှစ်ယောက်က ဖိတ်ကြားထား တဲ့အတိုင်း ညှိနှိုင်းပွဲကို တက်လိုက်ကြပါ၊ ဒီနှစ်ရက်အတွင်းမှာ ကျုပ် စနည်းနာကြည့်မယ်၊ ကျုပ်ကို သူတို့က [illegible]ကြမယ်ဆိုရင်တော့ သခင် လေး[illegible]ရင် ကျုပ်က စနည်းနာလို့ ပိုပြီး လွယ်ကူပါလိမ့်မယ်"

သခင်လေးလုမှာ လူသိများကျော်ကြားသူ တစ်ယောက် ဖြစ် သဖြင့် ကျီးတို့အလယ်၌ ဗျိုင်းဖြူတစ်ကောင် ရောက်နေသည့်အလား ဖြစ်နေပေသည်။

ထို့ကြောင့် ချန်ပိန်း၏စကားကို ဝမ်းသာအားရ လက်ခံလိုက် သည်။

ထိုစဉ် လမ်းမဘက်ဆီမှ စစ်သည်တော်များ၏အော်ဟစ်သံ နှင့် မြင်းခွာသံအချို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ချန်ပိန်း ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။

မြင်းရထားတစ်စီး ဖြတ်သန်းသွား၏။ သခင်လေးလုမှာမူ

ရုတ်တရက် ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

မြင်းလှည်းတွင်းမှ ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုလေးတစ်
ယောက်ခေါင်းပြူကြည့်သွားသည်ကို စားသောက်ဆိုင် ပြူတင်းဝမှ အာ
လုံးပင် မြင်လိုက်ကြရသည်။

"ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်ပြီးလုပ်ရားကြမယ်
ဗျာ၊ နောင်ကြီးချန်ပိန်းသာ သတင်းရရင် ကျွန်တော်တို့ကို အကြောင်
ကြားပေးပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ကျားခေါင်းတည်းခိုရိပ်သာမှာပဲ ရှိနေကြမယ်"

သခင်လေးလုနှင့် တုံမြင်မြင်တို့နှစ်ယောက်သည် နှုတ်ဆက်
ပြီး ထွက်ခွာသွားကြ၏။

ချန်ပိန်းသည် စားသောက်ဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်၍ မြို့အခြေ
အနေကို လိုက်လံအကဲခတ်၏။

ညနေပိုင်းတွင်မူ ဖေးဖန်ကိုဏ်းသားများ ရှိမည့်နေရာကို မသိ
မသာ လိုက်လံစုံစမ်းသည်။ ဤသို့ဖြင့် မိုးချုပ်သွားသည်။

ဖေးဖန်ကိုဏ်း၏ဌာနချုပ်တည်ရှိရာ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအကြောင်း
ကို စုံစမ်းရရှိပြီဖြစ်၍ ထိုနေရာသို့သွားရန် ထွက်သွားခဲ့၏။

ထိုစဉ် ရှေ့ထောင့်ချိုး လမ်းတစ်ခုမှ အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်
ဆင်ထားသည့်လူတစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပွေ့ချီ၍ မြို့ပြင်
သို့ပြေးထွက်သွားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ချန်ပိန်းအံ့ဩသွားသည်။

"ဘယ်သူလဲ"

"ဘယ်သူ့ကို ဖမ်းသွားတာလဲ"

ချန်ပိန်းသည် တစ်ယောက်တည်း မေးခွန်းထုတ်နေရာ
ရုတ်ခြည်း ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

မြို့ပြင်တွင် မိသည်။ သို့သော် သစ်ပင်များ၏နောက်ကွယ်မှ
န်းလျှိုး၍ လိုက်သည်။

ရှေ့မှလူများကို သေချာစွာ မသိမီ သူ့လူလုံးကို မမြင်စေချင်
သ။ ရှေ့မှဝတ်စုံနက်နှင့်လူသည် ရပ်သွား၏။ ထိုလူက သူ့လက်ထဲမှ
အရာကို ပစ်ချလိုက်သည်။

"ဖုန်း"

ချန်ပိန်း အံ့ဩသွားသည်။ မြေကြီးပေါ်ကျသွားသူမှာ နံနက်
ိုင်း စားသောက်ဆိုင်ပြတင်းမှ တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် မြင်းရထားထဲမှ
ိန်းမပျို ဖြစ်နေသည်။

ထို့ထက်ပို၍ အံ့ဩရသည်မှာ ဝတ်စုံနက်နှင့်လူသည် တုံမြင်
မြင် ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။

❁

တုံမြင်မြင်သည် ထိုမိန်းမပျိုလေး၏ အကြောများကို ပုတ်၍
ဖွင့်လိုက်သည်။ မိန်းမပျိုလေး၏ မျက်လုံးကလေးများ ဝိုင်းနေသည်။

"ရှင်- ရှင်- ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ခေါ်လာတာလဲ"

မိန်းမပျိုမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ၏။ တုံမြင်မြင်က ဒေါသ
ဖြင့် ပြောနေ၏။

"ဒီနေရာ ဘာနေရာလဲ သိလား၊ ဒါ သုသာန်သင်္ချိုင်းပဲ၊ ညည်း
ကို မေးစရာတစ်ခုရှိလို့ ခေါ်လာတာ"

မိန်းမပျိုသည် သုသာန်သင်္ချိုင်းဟုကြားလိုက်ရသောအခါ ပို၍

ကြောက်ရွံ့လာသည်။

"ရှင်- ရှင်- ဘာသိချင်လို့လဲ"

"ညည်းနဲ့ ထိုက်ဟူရေကန်သခင်လေးလုနဲ့ ဘာတော်သလဲ"

"ကျွန်- ကျွန်မနဲ့ မောင်နမဝမ်းကွဲတော်စပ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်ပါတယ်ရှင်"

မိန်းမပျိုသည် သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ၏ကျော်ကြားမှုကို ချက်ချင်းပင် သတိရလာသည်။

"ဒီမှာ ရှင် ကျွန်မကို နှိပ်စက်ဖို့မကြံနဲ့၊ ကျွန်မ အစ်ကိုဝမ်းကွဲက သိုင်းပညာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို ဖမ်းလာတဲ့ကိစ္စ သူသိသွားရင် ရှင့်အဖို့ မလွယ်ဘူး"

တုံ့မြင်မြင် ဒေါသထွက်သွား၏။

"ညည်းသာ သခင်လေးလုနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပါ၊ ငါကိစ္စ ငါသိပါတယ်၊ သခင်လေးလုနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ကြားရင် ညည်းကို ငါ အသတ်ပဲ"

မိန်းမပျိုသည် ကြောက်လန့်နေရာမှ ဒေါသထွက်လာသည်။

"ရှင်က ကျွန်မကို ဒီလိုခြိမ်းခြောက်လို့ ကြောက်မယ်ထင်နေသလား။ ဝေးသေးတယ်"

"ခစ်--ခစ်--ခစ်--ညည်းက တကယ်မကြောက်ဘူးလား၊ ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ၊ ကဲ- ညည်းကို ငါ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဒီသံချိုင်း မြေကိုဖြတ်ပြီး ညည်းဖာသာမြို့ထဲပြန်ကြည့်ပါဦး၊ ပြန်ရဲရဲ့လားလို့ ငါ ကြည့်စမ်းပါရစေ"

"တကယ်လား"

"တကယ်ပြောတာပေါ့"

မိန်းမပျိုသည် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့ဘက်သို့ စွတ်ပြေးတော့သည်။

"ခစ်--ခစ်--ခစ်--၊ သရဲမကြောက် တစ္ဆေမကြောက် ညည်းမို့ အရမ်းပြေးရဲတယ်၊ သချိုင်းမြေတွင်းထဲ ခြေချော်ကျရင် ညည်း အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်ခံရသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်"

တုံ့မြင်မြင်သည် မိန်းမပျိုလေးအား အကျောပေးသည့်အလား စောင့်ကြည့်နေ၏။

ချန်ပိန်းကမူ တုံ့မြင်မြင် ခြေကျုံ့လက်ကျုံ့ လုပ်မိမည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။

တုံ့မြင်မြင် ပြေးလိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် သူ့က အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်၏။ ထိုစဉ် သူ့နောက်မှ အော်ခေါ်သံ ပေါ်လာလေ၏။ ချန်ပိန်း ကြက်သေသေသွားသည်။

"ချန်ပိန်း- ဘာချောင်းနေတာလဲ"

ထိုအသံများသည် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် မြင်မြင်သည်လည်းကောင်း၊ ချန်ပိန်းသည်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စီကိုယ်စီ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိကြ၏။

"ငါ့နောက်ကို တစ်ယောက်ယောက် ခြေရာခံလိုက်နေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်"

ချန်ပိန်း နောက်လှည့် ကြည့်ပြီး တွေးသည်။ နောက်ပြန်လျှောက်ရန် စဉ်းစားနေစဉ် တုံ့မြင်မြင်ထံမှ တိုက်သံ ခိုက်သံများ ကြားရပြီး အင့်ခနဲ အော်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ချက်ချင်းပြန်လှည့်လာမိသည်။

တုံမြင်မြင်ကို မမြင်ရတော့ပေ။ ထိုတဒင်္ဂအတွင်း၌ တုံမြင်မြင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

မြန်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

"ဒါ--ဒါ--တုံမြင်မြင် အဖမ်းခံသွားရတာပဲ၊ မြန်လွန်းလို့ ငါ တောင် မမြင်လိုက်ရဘူး၊ ဘယ်ဘက်ကို ငါလိုက်ရပါ့မလဲ"

ချန်ပိန်းသည် သူနောက်မှရန်သူကို ပြန်ရှာရနိုးနိုး၊ တုံမြင်မြင် ကိုဖမ်းသွားသည့် ရန်သူနောက်သို့ လိုက်ရနိုးနိုးဖြင့် ဝေခွဲမရဘဲ ရှိနေ သည်။ တုံမြင်မြင်ကို ဖမ်းသွားနိုင်သူသည် သိုင်းပညာ တကယ်ကောင်း ရပေမည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တုံမြင်မြင်ကိုယ်တိုင်က သိုင်းပညာ ကောင်းနေသောကြောင့်တည်း။

ချန်ပိန်းသည် လရောင်အားကိုးဖြင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ တုံမြင်မြင်ကိုလိုက်ရှာ၏။ အရိပ်အယောင်ကိုမျှမတွေ့ရဘဲ ရှိနေသည်။

"ငါတော့ ခက်ပြီ၊ တုံမြင်မြင် အဖမ်းခံသွားရတာကို သခင် လေးလု သိသွားရင် အတော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာသေချာတယ်"

ချန်ပိန်းသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ စိတ်ပျက်စွာထိုင်နေ မိသည်။

ထိုစဉ် သခင်လေးလု၏ ညီမဝမ်းကွဲတော်သူ မိန်းမပျိုလေး ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလာ၏။

"ဟင်- ဒီမိန်းကလေးက သိုင်းပညာတတ်ပုံမရဘူး၊ ညကြီး မင်းကြီး လျှောက်ပြေးနေရင် ဒုက္ခတွေ့မှ သခင်လေးလု ပိုပြီး စိတ်မ ကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်၊ သူ့ကို ငါကူညီမယ်၊ ပြီးမှ တုံမြင်မြင်ကိစ္စကို

ဖြေရှင်းမယ်"

ချန်ပိန်းသည် တုံမြင်မြင်၏ကိစ္စကိုဘေးဖယ်ထားလျက် မိန်းမ ပျို ပြေးထွက်သွားရာဘက်သို့ လိုက်တော့သည်။

ချန်ပိန်းမှာ ကိုယ်ဖော့ပညာထူးချွန်သူဖြစ်ရာ ထိုမိန်းကလေး ကို မကြာမီပင် လိုက်မီလာသည်။

"ညီမ"

ချန်ပိန်းက လှမ်းခေါ်၏။

မိန်းမပျို အပြေးရပ်သွားသည်။

"ရှင်- ရှင်- ရှင်"

"ကျွန်တော် လူကောင်းပါ၊ သခင်လေးလုရဲ့မိတ်ဆွေပါ၊ ညီမ ဒီလိုလျှောက်ပြေးနေရင် ညီမ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ မြို့က ဘယ်ဘက် မှာအောက်မေ့လို့လဲ"

မိန်းမပျို မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသားဖြင့် ကြည့်နေသည်။

"ကျွန်မက မြို့ဘက်ကို ပြေးနေတာပဲ"

"မဟုတ်ဘူး- ညီမ၊ အခု ညီမပြေးနေတာက မြို့အပြင်ဘက် ကို၊ ဆက်ပြေးရင် မြို့နဲ့ဝေးသထက် ဝေးသွားမှာသေချာတယ်၊ မြို့က အနောက်ဘက်မှာ ညီမရဲ့"

နုနယ်လှသော မိန်းမပျိုသည် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချမိသည်။ သူမ မောပန်းနေပြီမဟုတ်ပါလော။

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွန်မ- ကျွန်မ ခြေထောက်တွေလည်း နာနေပြီ"

ချန်ပိန်းကမူ မိန်းမပျိုအနီး၌ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း—

"ကျွန်တော့်ကိုယုံတယ်ဆိုရင် ညီမကို မြို့ထဲပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်"

မိန်းမပျိုသည် ချောမောသည့် ချန်ပိန်းကို ရုတ်တရက် ကြည့်ပြီး ရက်သွေးဖြန်းသွား၏။

"ကျွန်မ- ကျွန်မ- ခြေထောက်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီလောက်တော့ အစ်ကို ကူညီနိုင်ပါတယ်"

ချန်ပိန်းသည် မိန်းကလေးကို ဖွေ့ခနဲ ပွေ့ချီလိုက်သည်။

"အို--"

မိန်းမပျိုသည် ချန်ပိန်း၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ မိန်းမပျို လွန်စွာရှက်နေသည်။ ချန်ပိန်းကို သူမ ကောင်းစွာယုံကြည်သည်။

ထို့ကြောင့် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ လည်ပင်းကို အသာနွဲ့ တွယ်ပြီးလိုက်ပါလာလေတော့၏။

❁

ချန်ပိန်းသည် မမောမပန်းပြေးလာ၏။ သူသည် မိန်းမပျို ရှက်နေမည်ကို သိသဖြင့် မိန်းမပျို၏မျက်နှာကို မကြည့်ပါချေ။

မိန်းမပျိုကသာ ချန်ပိန်း၏မျက်နှာကိုကြည့်လာလေသည်။

သူမ၏ရင်ထဲ၌ တဖြည်းဖြည်း ကြည်နူးလာ၏။ ချန်ပိန်း၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ တစ်သက်လုံး ဤသို့နေခွင့်ရလျှင် မည်မျှ ကြည်နူးစရာ ကောင်းမည်နည်းဟု တွေးလာမိ၏။

ဩော်-- မိန်းမပျို၏အချစ်ပန်းကလေးသည် တဒင်္ဂအတွင်း ၎င်း ရာမှ ဖူးပွင့်လာချေပြီတကား။

ချန်ပိန်းကမူ မြိုဘက်သို့သာပြေးနေသည်။ မိန်းမပျို၏ခံစားမှု

ကို မသိရှာပေ။

ဤသို့ဖြင့် မြို့ထဲသို့ ရောက်လာ၏။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မိန်းမပျိုကတားလိုက်၏။

"အစ်ကို ရပ်တော့"

"ညီမတို့ရဲ့ ဂေဟာကို ရောက်ပြီလား"

"ဒါ ညီမတို့ ဂေဟာပဲ"

ချန်ပိန်းသည် မိန်းမပျိုလေးကို အောက်သို့ ချပေးလိုက်လေသည်။ မိန်းမပျိုက ရွှန်းလဲ့သောမျက်လုံးများဖြင့် ချန်ပိန်းကို ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

"အစ်ကို့ကျေးဇူး သိပ်ကြီးပါတယ်၊ အစ်ကို့နာမည်နဲ့ ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာကို ပြောခဲ့ပါလားဟင်"

ချန်ပိန်းက ခေါင်းခါလိုက်၏။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အစ်ကိုက ကျေးဇူးတင်ခံချင်လွန်းလို့ ကူညီတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ-- သွားပြီ"

ချန်ပိန်းသည် လက်ပြနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

မိန်းမပျိုကလေးမှာ အခွင့်အရေးမယူဘဲ ယောကျ်ားကောင်း ပီသစွာကူညီခဲ့သည့် ချန်ပိန်း၏ကျောပြင်ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ ငေးမောကျန်ရစ်ရှာလေ၏။

ချန်ပိန်းသည် ကျားခေါင်းတည်းခိုရိပ်သာဆီသို့ ဦးတည်ကာ ပြေးလွှားလာခဲ့သည်။

သခင်လေးလု၏ အခန်းတံခါးကို ခေါက်ကာဖွင့်နိုင်းသည်။ အခန်းထဲမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်သံကိုမျှမကြားရသဖြင့် ကိုယ်စောင်းတိုက်

ကာ တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

ဝုန်းခနဲ တံခါးပွင့်သွား၏။ အထဲတွင်ကား သခင်လေးလု ရှိမနေတော့။ သခင်လေးလု၏ ဓားရှည်တစ်ချောင်းကိုသာ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

"မြင်မြင် ပျောက်သွားလို့ သခင်လေးလု လိုက်ရှာနေတာပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ဓားရှည်ကို ယူမသွားရတာလဲ"

ချန်ပိန်း အခန်းထဲ၌စောင့်ရင်း မိုးစင်စင်လင်းလာလေသည်။

သူသည် ပြတင်းဝ၌ရပ်ပြီး နှင်းမှုန်များ ဝေနေသော ပြင်ပလောကကိုကြည့်ကာ စဉ်းစားနေမိလေသည်။

သူတို့ အလုပ်မစနိုင်မီ ရန်သူကအလုပ်စသွားနိုင်ပြီဟု ချန်ပိန်းတွေးတောနေမိလေ၏။

❁

အခန်း(၆၂)

ရန်သူ့နယ်တွင်း ထိုးဖောက်ခြင်း

အလင်းရောင်က တဖြည်းဖြည်း အားကောင်းလာသည်၊ ပြတင်းပေါက်ဝတွင် ရပ်စဉ်းစားနေရင်းဖြင့် အချိန်ကကုန်လာသည်။

ဘာမျှမလုပ်လျှင် ဘာမျှမဖြစ် ဟူသောအသိ ချန်ပိန်းစိတ်ထဲဝင်လာရသည်။

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းဌာနချုပ်သို့ တိုးဝင်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားရသည်က ယခုလို စဉ်းစားနေခြင်းထက် အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာ ရရှိလိမ့်မည်ဟု တွေးလာမိသည်။

ထို့ကြောင့် ပြတင်းပေါက်ဝမှ ခုန်ချထွက်ပြေးခဲ့တော့သည်။

မကြာမြင့်မီပင် ဖေးဖန်ဂိုဏ်းရှိရာဆီသို့ သူ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ သို့သော် အစောင့်အကြပ် ထူထပ်နေသဖြင့် ညအမှောင်ပျိုးစ အချိန်မှ ဝင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

ထို့ကြောင့် မြို့ထဲမှ စားစရာသောက်စရာ အချို့ကို ဝယ်ယူပြီး မြို့ပြင်ဘက်ရှိ ကျောက်ဂူတစ်လုံးထဲတွင် ဝင်ရောက်အားဖြည့် အနား

ယူသည်။ မြို့ပြင်ဘက် တောင်ခြေတွင်ရှိသည့် ကျောက်လိုဏ်ဂူဖြစ်၍ စိတ်ချလုံခြုံပေသည်။

ချန်ပိန်းမှာ မနေ့ညက တစ်ညလုံး မအိပ်စက်ခဲ့ရသေးသဖြင့် ဂူထဲတွင် ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ငါးနာရီခန့်အိပ်စက်လိုက်ရသဖြင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး အားအင်ပြည့်ဖြိုး လန်းဆန်းနေသည်။

သူ အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ နေဝင်စပြုပြီမို့ အမှောင်သမ်းလာသည်။

အချိန်စောနေသေးသဖြင့် ဝယ်ယူထားသောရိက္ခာများကို စားသောက်ပြီးနောက် သူခိုလှုံနေသည့် ဂူပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်လေ့လာသည်။

ဂူ၏အနောက်ဘက်သို့ မရောက်မီ အော်ဟစ်သံလိုလို မာန်သွင်းသံလိုလို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ချန်ပိန်းသည် ချုံဖုတ်များအကြား၌ ပြားကပ်နေအောင် ဝပ်မှောက်ပြီး အသံကြားရာသို့ တွားသွားချောင်းကြည့်လေတော့၏။

"ဟာ--"

ချန်ပိန်း အံ့ညသွားလေ၏။ ဆံပင်များကို ပခုံးပေါ်အထိ ဖားရားချထားသော လူထူးဆန်းကြီးတစ်ယောက်ကို မှောင်ရီပျိုးစအချိန်၌ ချောက်ချားစဖွယ် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်တည်း။

ထိုသူကို ချန်ပိန်းကြည့်နေစဉ် ပျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ မီးခိုးရောင်အရိပ်တစ်ရိပ်ကို ရုတ်ခြည်းတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

မီးခိုးရောင် အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်

င်တည်း။

ထိုအဘိုးအိုက လူထူးဆန်း၏နောက်တွင် မတ်တတ် ရပ်နေသည်။ လူထူးဆန်းကြီးက လုံးဝ သိရှိဟန်မတူ။

ချန်ပိန်းသည် ထိုအဘိုးအို၏ကိုယ်ဖော့ပညာ မည်မျှအထိ အစွမ်းထက် ကောင်းမွန်နေသည်ကို မခန့်မှန်းတတ်တော့ပေ။

သို့သော် လူထူးဆန်းကြီးသည် ခြေသံမကြားသော်လည်း သူ့နောက်သို့ လူတစ်ယောက် ရောက်နေကြောင်း အနံ့ခံခြင်းဖြင့် သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် လျှပ်တစ်ပြက် လှည့်၍တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ လွဲချော်ခြင်းမရှိခဲ့သော သူ့တိုက်ကွက်သည် ယခုအခါတွင်မူ အံ့ဩဖွယ်ရာလွဲချော်သွားသည်။ မီးခိုးပြာရောင် အဘိုးအိုသည် ဘယ်ဘက် သုံးပေခန့်အကွာအဝေးသို့ ရှောင်ထွက်သွားသည်။

အဘိုးအိုက အေးစက်မာကျောသော လေသံဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"တောင်ပိုင်းသဲကန္တာရက နတ်ဆိုး၊ မင်းကြောင့် လူသန်ကြီးနှစ်ဆယ့်ခုနစ်ယောက် သေခဲ့ရပြီးပြီ၊ ဒီတော့ မင်းကိုယ်မင်း သတ်သေလိုက်စမ်း"

လူထူးဆန်းကြီးသည် ပါးနပ်သူပီပီ အကြမ်းမဖက်တော့ပေ။

သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် ကြီးမားသော ရန်သူတော်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရပြီဟု သိလိုက်သဖြင့် အချိုသပ်ရန် စဉ်းစားလိုက်သည်။

"ကျုပ်နာမည် ရွှေဝါဆရာကြီးပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ဘာရန်ငြိုးရန်စမှ မရှိဘဲ ဘာကြောင့် အကျုပ်ကိုင်ချင်ရတာလဲ"

အဘိုးအိုက ပိုမို၍ စူးရှသောလေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

"မင်းကိုယ်မင်း မသတ်ဝံ့ဘူးလား၊ ကောင်းပြီ၊ ငါနဲ့ ဆယ်ကွက်ပြိုင်၊ ခုခံနိုင်ရင် မင်းအသက် ချမ်းသာခွင့်ပေးမယ်"

လူထူးဆန်းကြီးသည် မီးခိုးရောင်ဝတ်အဘိုးအိုကို ရှောင်လွှဲ၍ မရတော့မှန်း ရိပ်မိလာသောအခါ သရဲလက်သည်းကုတ်သိုင်းပညာဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်တော့၏။

"အတော်ယုတ်မာတဲ့ကောင်ပဲ၊ အင်မတန် ယုတ်ညံ့တဲ့ တိုက်ကွက်နဲ့ ငါ့ကိုတိုက်တယ်"

အဘိုးအိုနှင့် လူထူးလူဆန်းကြီးတို့၏ လေထဲတွင်ခုန်ဝဲတိုက်ခိုက်နေကြပုံမှာ အထူးပင်ကြည့်ကောင်းလှသည်။

ငါးကွက်မျှတိုက်ခိုက်ကြပြီးလျှင် နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူပြုတ်ကျလာသည်။

ချန်ပိန်း ဘာမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်လိုက်ရချေ။ မြေကြီးပေါ်သို့ အကျတွင် ကြည့်လိုက်ရာ အဘိုးအိုက မတ်မတ်ရပ်လျက်၊ ရွှေဝါဆရာကြီးဆိုသူမှာ ဆံပင်ဖားရားဖြင့်မှောက်လျက်လဲကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

"ခင်- ခင်ဗျား၊ ချန်- ချန်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျော်မျိုးရိုး ကျော်မျိုးရိုး မိသားစုက မဟုတ်လား"

မြေကြီးပေါ်တွင် မှောက်လျက်မှနေ၍ လူထူးဆန်းပုဂ္ဂိုလ် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့မေးသည်။

သူ့မျက်လုံးများက အဘိုးအိုအားကြောက်ရွံ့နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေတော့သည်။

အဘိုးအိုက ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေ၏။

"ငါ့နာမည် ဝေကွေး"

ထိုအဖြေကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ရွှေဝါဆရာကြီးမှာ မေ့မြောသွားလေတော့၏။

ချန်ပိန်းသည်လည်း လွန်စွာ ရင်ထိတ်သွား၏။ သူသည် သိုင်းလောကသား မဟုတ်သော်လည်း သိုင်းလောက၏ အဆင့်မြင့်ဆုံးသော ဆရာကြီးလေးဦးထဲမှ တောင်ပိုင်းဝေကွေးဆိုသည့် သိုင်းပညာရှင်ကြီး၏ နာမည်ကို သူကြားဖူးထားသည်။

ယခု တောင်ပိုင်းဝေကွေးကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် တွေ့မြင်ရချေပြီတကား။

☸

မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံဝတ် အဘိုးအိုသည် ချန်ပိန်း ပုန်းအောင်းနေသည့်နေရာသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"အထဲက ချာတိတ်--အပြင်ထွက်ခဲ့စမ်း"

ချန်ပိန်းမှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားရသည်။ အဘိုးအို၏ အကြားအာရုံကောင်းမှုမှာ လက်ဖျားခါစရာပင်။ ဆက်လက်ပုန်းအောင်းနေခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိနိုင်ကြောင်း ချန်ပိန်း တွေးမိသဖြင့် လာမည့်ဘေးပြေးတွေ့ရန် ခုန်ထွက်လာမိလေသည်။

မီးခိုးပြာရောင်ဝတ် အဘိုးအိုဝေကွေးသည် ချန်ပိန်းကို အသေအချာ လေ့လာအကဲခတ်သည်။

ထို့နောက် ဖြည်းညင်းစွာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

"ဟုတ်ပေသားပဲ၊ နာမည်နဲ့လိုက်ဖက်ညီပါပေတယ်၊ နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်ဖက်ညီပါပေတယ်"

ချန်ပိန်းနောက်မှ နာနာကျင်ကျင် လေသံနှင့် မှတ်ချက်ချလိုက်သည့်အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချန်ပိန်း နောက်သို့ ချောက်ချား တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည် လူထူးလူဆန်း ရွှေဝါဆရာကြီး၏ နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံဖြစ်ပေသည်။

သူ ထိတ်လန့်နေစဉ်မှာပင် ရွှေဝါဆရာကြီး ပြန်လည်မှောက်ကျသွားသဖြင့် မြို့ရှိရာဘက်သို့ တစ်ချိုးတည်း ပြေးထွက်မိလေတော့သည်။

ညလေအေးက ညင်းညင်းကလေး တိုက်ခတ်နေသဖြင့် ချန်ပိန်းခေါင်းထဲတွင် ရှင်းလင်း ကြည်လင်သွားသည်။ မြို့ထဲသို့ ဝင်လာလျှင် ဝင်လာချင်း အသက်ခုနစ်ဆယ်ခန့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အဘိုးအို အင်္ကျီရှည်မှာ ခြေဖဝါးအထိ ရှည်လျားပြီး ပိုးသားပျော့ပျော့ကဲ့သို့ ပိတ်သားအကောင်းစား ဖြစ်သဖြင့် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။ ညကြီးမင်းကြီး အကောင်းစားအင်္ကျီဝတ်ထွက်၍ လမ်းလျှောက်နေသည့် အဘိုးအိုကို ချန်ပိန်း တအံ့တဩ ကြည့်နေမိသည်။

အဘိုးအို အဝေးသို့ ရောက်သွားမှ ချန်ပိန်း ဖေးဖန်းကိုဏ်းရှိရာသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ရသည်။

ဖေးဖန်းကိုဏ်း ဌာနချုပ်သို့ ရောက်သောအခါ ချန်ပိန်းသည် ...င်းသမားများကို ရှောင်ရှားပြီး ခြံဝင်းထဲ ခုန်ဝင်လိုက်လေ၏။ ခန်းမ ...ဆောင်ကြီးထဲတွင် သိုင်းသမား အတော်များများ ရောက်နေကြောင်း ...တွေ့ရ၏။

ထိုအထဲတွင် ဖေးဖန်းကိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုလည်း ခန့်ညားစွာ တွေ့...လိုက်ရလေသည်။

ကိုဏ်းချုပ်ကြီးလီ၏ ပုပုဝဝ ခန္ဓာကိုယ် အနေအထားနှင့် ...ကားပြောဟန်တို့ကို ချန်ပိန်း ကြည့်၍ အံ့ဩနေသည်။

ရုပ်ရည်ကတော့ သူ သစ်တောထဲမှ မြင်ခဲ့သည့် ရုပ်ရည်ပင်။ ...သို့သော် ခန္ဓာကိုယ် အနေအထားနှင့် ဟန်ပန်က သူ သိမြင်ဖူးသော ...သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိနေသည်။

မည်သူ မည်ဝါဖြစ်သည်ကိုမူ သူ စဉ်းစား၍ မရပေ။ ချန်ပိန်း...သည် ပန်းရုံတစ်ခုအတွင်း ပုန်းခိုပြီး ချောင်းကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

"သူ့မျက်နှာက ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲပညာနဲ့ ရုပ်ဖျက်ထားတာပဲ၊ ...ပေမယ့် သူ့လက်ချောင်းတွေကိုတော့ သူရုပ်ဖျက်မထားဘူး။ မျက်နှာ...င့်သလောက် လက်ချောင်းလေးတွေ ရင့်မနေဘူး၊ အတော် မပိရိတဲ့ ...သူပဲ"

ချန်ပိန်းသည် သူ သိကျွမ်းထားဖူးသော လူအားလုံးကို တစ်...ယောက်စီ တစ်ယောက်စီ ဦးနှောက်ထဲ ထည့်စဉ်းစားသည်။ ထိုသူ၏ ...လှုပ်ရှားမှုများကို ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသော်လည်း လူနှင့်အမည် တွဲ...ဖက် စပ်ဟပ်မရအောင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် သူ့နောက်ကျောဘက်ဆီမှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရ

သည်။ လန့်ဖျပ်သွားပြီး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိမိတွေ့လိုသော သခင်လေးလုကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

မိမိ တွေ့ချင်သူကို မထင်မှတ်ပဲ တွေ့ရှိလိုက်ရသဖြင့် ချန်ပိ လွှန်စွာ ဝမ်းသာသွားတော့သည်။

သခင်လေးလုရှိရာသို့ ကျောက်စရစ်ခဲလုံးကလေးဖြင့် အချ ပေး ပစ်ပေါက်လိုက်ရသည်။

သခင်လေးလုသည် ပန်းရုံအနီးသို့ မသိမသာ ချဉ်းကပ်လ ၏။

ချန်ပိန်သည် ပန်းရုံထဲမှ ထွက်၍ ခန်းမဆောင် အနောက်တ သစ်ပင်ပုကလေးများဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

သည်နေရာကို နေ့လည်ကတည်းက ချန်ပိန်း လေ့လာထား သည် မဟုတ်ပါလား။

စိတ်ချရသည့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သခင်လေးလု တီးတိုးမေးလေ၏။

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလီက အတု မဟုတ်လားဗျ နောင်ကြီး ချန်ပိန်

ချန်ပိန်း အံ့ဩသွားသည်။ သခင်လေးလုကို သူကပင် ပြန် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

"သခင်လေးလုက သူ့ကို သိထားလို့လား"

"ဒီလူပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်သွားတာ၊ ခင်ဗျား တုံ့မြင်မြင်တောင် သူ့လက်ထဲက ကျုပ်ကို ကယ်ဖို့ ကြိုးစားကြသေးတယ် လုံမလေး တုံ့မြင်မြင်ကြောင့် သူ ကျုပ်ကို ချထားပစ်ခဲ့တာဗျ"

ချန်ပိန်းမှာ ကိုယ့်နဖူးကို ပြန်ရိုက်ချင်လောက်အောင်ပင် မိမိ

တ်ဉာဏ် ညံ့ဖျင်းမှုကို စိတ်ပျက်မိသည်။

သခင်လေးလုက ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောလိုက်တော့မှ သူ့မှာ ရှင်းကြီး သိသွားရလေတော့သည်။

"ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလီ အစစ်အမှန်ဟာ ဆုံးသွားခဲ့ပြီ ထင်တယ်"

သခင်လေးလုက မှတ်ချက်ချသည်။

ချန်ပိန်းက တီးတိုး ပြော၏။

"ကဲ- ကျုပ်တို့ ဒီမှာပုန်းနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ သူတို့ကိုမြင်နိုင် နေရာကို ရွေးပြီး ချောင်းကြည့်ကြရအောင်"

သခင်လေးလုက သဘောတူသဖြင့် ခန်းမဆောင်ရှေ့ရှိ ပန်းခြံ ရွှေ့လာကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် အမှောင်ထဲတွင် ပုန်းနေစဉ် လူသုံးယောက် ခြံထဲသို့ ဦးခေါင်းမော့လျက် လျှောက်ဝင်လာကြသည်။

ချန်ပိန်းသည် ထိုသုံးယောက်အနက်မှ ရှေ့ဆုံးကလူကို မြင် ရသည်နှင့် ရင်ထိတ်သွားရသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ လျှောက်လာနေသူမှာ ယန်ချွင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ည်။

၄

❁

ဤဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်မြှောက်ဧည့်ခံပွဲတွင် ယန်ချွင် လာပုံကိုတောက်ရှု၍ ပြဿနာက ခန့်မှန်းမရအောင် မလွယ်တော့

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ချန်ပိန်း ထိုသို့တွေးနေစဉ် သခင်ကလေးလုက သူ့အား တီးတ
ပြောလေ၏။

"ခန်းမဆောင်ကြီးရဲ့ ဘေးတစ်ဘက် တစ်ချက်စီကနေပြ
ကျွန်တော်တို့လှူစုခဲ့ပြီး ချောင်းနားထောင်နေကြရင် မကောင်းဘူးလာ
နောင်ကြီးချန်ပိန်း"

ချန်ပိန်း အလျှင်အမြန်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ချက်ချင်း
လှူစုခဲ့လိုက်သည်။

ချန်ပိန်းသည် ခန်းမဆောင်၏ပြတင်းတံခါးအနီးသို့ ရော
သည်နှင့် တံခါးတွင်တပ်ထားသော စက္ကူကို မသိမသာ လက်ညှိုးဖြ
ထိုးဖောက် ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

အရက်စားပွဲဝိုင်းတွင် လှူငါးယောက်ထိုင်နေပြီး အကြီးအ
နေရာတွင် ယန်ချွင်က နေရာယူထိုင်နေသည်။

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်ဟန်ဆောင်သူက ယန်ချွင်၏ဘေးတွင် ထ
နေသည်။ ယန်ချွင်က ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဖြစ် ဟန်ဆောင်သူ
မေးနေသည်။

"နောင်ကြီးကျန်း- ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျား သေသေချာချာ စီမံထာ
ပြီလား"

နောင်ကြီးကျန်းဆိုသူက ခပ်အေးအေး ဖြေသည်။

"စိတ်ချလက်ချသာနေစမ်းပါ ငါ့ညီရာ၊ ကျန်းနန်ဒေသတ
လုံးကို အပြတ်ရှင်းပစ်မှာပါ။ ပိုက်ကွန်နဲ့ပစ်ပြီး အဖမ်းခံလိုက်ရတဲ့ငါး
လို ငါ့ကွန်ရက်ထဲမှာ အမိခံကြရလိမ့်မယ်၊ ရေသူ့ရဲတွေလို ကျွမ်းကျ

သိုင်းသမားတွေလည်း ပါပါတယ်ကွ၊ မအောင်မြင်စရာ ဘာမှမရှိပါဘူး"

ယန်ချွင်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

"ဖေးဖန်ဂိုဏ်းသားတွေထဲမှာ သစ္စာရှိတဲ့ဂိုဏ်းသားတွေ တော်တော်များများ ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားမိတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က အဲဒီလူတွေကို ကြောက်စရာမလိုပေမယ့် ပေါ့ပေါ့ဆဆလုပ်မိရင် အခြေအနေက တလွဲတချော်ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ ပြောနေရတာပါ"

"ဒါကိုတော့ စိတ်ချ၊ ငါ့လူတွေ အတော်များများက ဖေးဖန်ဂိုဏ်းသားတွေ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ၊ ဖေးဖန်ဂိုဏ်းရဲ့ သစ္စာရှိသိုင်းသမား အတော်များများ သေကုန်ပြီဆိုတာ ငါ အာမခံဝံ့ပါတယ်၊ ဖေးဖန်ဂိုဏ်းဟာ ကျန်းနန်ဒေသမှာ ဟန်ပြလောက်ပဲ ရှိတော့တာပါ၊ တကယ့် အင်အားတွေကတော့ ပြိုကွဲကုန်ပါပြီ"

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတုက ရှင်းပြသည်။ ယန်ချွင်မှ စေ့စပ်သေချာသူ ဖြစ်၍ ထပ်မံသတိပေးသည်။

"ထိုက်ဟူရေကန်ဒေသက လုပ်သားစုဆိုတာ အစဉ်အလာကိုက စစ်ဖျူဟာ အခင်းအကျင်း သိပ်ပြီးကျွမ်းကျင်တယ်လို့ သိထားရတယ် ဗျ ပြီးတော့ ထိုက်ဟူရေကန်ဒေသက တရုတ်ပြည် တစ်ပြည်လုံးမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ပထဝီအနေအထားရှိနေပြန်တယ်၊ ဒါကြောင့် အစစအရာရာ သတိလစ်ပေါ့ဆလို့တော့ မရဘူး။ အဲဒါကို သတိထားပါ"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ငါ့ညီ၊ လုမိသားစုရဲ့ ဒုတိယမျိုးဆက်ကတော့ တော်တော်လေး ညံ့ဖျင်းပါတယ်၊ ဟိုတခါက ငါ သူ့ဆီကို ရောက်ခဲ့ပြီး ပညာလေး နည်းနည်းသုံးပြီး ဖမ်းဆီးလိုက်ရုံနဲ့ အောင်မြင်ခဲ့တယ်၊

အဲဒါ ပဏ္ဏာမပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ သိပ်ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး"

ချန်ပိန်းမှာ နားထောင်ရင်းမှ ကျောချမ်းလာတော့သည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး အကျိုးယုတ်စေမည့် အစီအစဉ်များ ဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်အကြံအစည်များ ဖြစ်သည်ကိုမူ မသိရသေးချေ။ ထို့ကြောင့် ဂရုတစိုက် နားထောင်နေမိသည်။

အတန်ကြာမှ ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အတုက ယန်ချွင်ကို စိုးရိမ်သည့်လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဒဏ်ရာ ဘယ်လိုနေသေးသလဲ ငါ့ညီ"

ယန်ချွင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး--

"အဆိပ်ဖြေဆေးကို ချက်ချင်းမရတော့ နည်းနည်းတော့ ခံစားနေရတာပေါ့လေ၊ အခုတော့ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်က တာ့ထန်းဝမ်းဆေးလုံးကို ကျွေးထားပြီးပါပြီ၊ ပြန်တော့ ကောင်းမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် အချိန်တော့ နည်းနည်း စောင့်ရမှာပေါ့လေ"

"အစ်ကိုကြီး အမြန်ဆုံး နေထိုင်ကောင်းဖို့သာ မျှော်လင့်နေပါတယ်ကွာ၊ တို့မှာကလည်း အင်အားနည်းနေသေးတယ် မဟုတ်လား ဒါထက် အခုလောလောဆယ် ငါတို့ရဲ့ မြို့ဘက် ရန်သူက ဘယ်သူလဲကွ ညီလေး"

ယန်ချွင်က အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ--

"ပိုင်ထက်ကျွင်းဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ အဓိကကျတဲ့ နံပါတ်တစ်ရန်သူပဲပေါ့ နောင်ကြီးကျန်း၊ ရန်သူ သဘောထားပြီး ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အတွင်းအားပညာက ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ထက် တကယ့်ကို သာလွန် ကောင်းမွန်နေလို့ပါပဲဗျာ"

"ဒီလောက်တောင်ပဲလားကွာ"

ယန်ချွင်က ဆက်ပြော၏။

"ပိုင်ထက်ကျွင်းအကြောင်းကို ခဏထားလိုက်စမ်းပါဦး နောင်ကြီးရာ၊ သူနဲ့အတူတူ လျှောက်သွားနေတဲ့ ဟို ရုပ်ချောချောလူငယ်လေးကိုကပဲ သိပ်ကိုအစွမ်းထက်နေပြီ၊ သူ့သိုင်းပညာရပ်ကို ဘယ်လိုမှ ခန့်မှန်းလို့မရဘူးဗျ"

ယန်ချွင်၏စကားအဆုံးတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတုမှာ ပြက်လုံးတစ်ခုကို နားထောင်ရသည့်အလား ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောလိုက်တော့သည်။

"ငါ့ညီ- လူကဲခတ်မှားနေပြီကွ၊ ချန်ပိန်းဆိုတဲ့လူငယ်ဟာ တကယ့်ကို နလပိန်းတုံးကလေးပါ၊ ဘာသိုင်းပညာမှ မတတ်ပါဘူးကွ"

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတုက ထိုက်ဟူရေကန်ဒေသမှ သခင်လေးလုကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့စဉ်က ချန်ပိန်း ထွက်ပြေးသွားပုံကို အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်ဖြင့် သက်သေတင် ပြောပြနေလေ၏။

စကားဝိုင်းက တခဏမျှရပ်ဆိုင်းသွားပြီး အသီးသီး အရက်နှင့်အမြည်းများ စားသောက်နေလိုက်ကြသည်။

တစ်ယောက်သုံးခွက်စီလောက် ထပ်မံသောက်ပြီးကြလျှင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတုက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာဟန်ဖြင့် အရေးတကြီးပြောသည်။

"ငါ့ညီကို အရေးကြီးတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ချက် ပြောဖို့ကျန်နေသေးတယ်"

"ဘာအကြံအစည်လဲ နောင်ကြီးကျန်း"

"အသိစိတ်ပျောက်တဲ့ ဆေးသုံးမလို့"

"ဒါက ခုံးတုံ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တစ်ဦးတည်း တတ်ကျွမ်းထား တယ်၊ နောင်ကြီးက ဒီဆေးကို ရထားလို့လား"

ယန်ချွင်က မယုံကြည်သည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတုက ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး--

"ဘာဖြစ်လို့ မရနိုင်ရမှာလဲ၊ ငါ ခုံးတုံ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သမီး ကို စီးဟူဒေသက ဖမ်းလာခဲ့ပြီးပြီကွ"

ယန်ချွင် သိပ်အံ့ဩသွားသည်။

"ဒါဆိုရင် အဲဒီဆေးကို အမြန်ဖော်စပ်ခိုင်းပါ နောင်ကြီးကျန်း ဆေးဖော်စပ်နည်း အညွှန်းကိုလည်း ရအောင်ယူထား။ သိပ်ပြီး အသုံး တည့်တယ်"

ထိုစကားများကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ချန်ပိန်းမှာ လွန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။

"ရှုမေ-- ရှုမေ--"

ဟုရင်ထဲ၌အော်နေမိသည်။ ရှုမေသည် ခုံးတုံ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ၏သမီးဖြစ်သည်ကို သူ ကောင်းစွာသိထားသည်။ ရှုမေကို သူကယ်တင် နိုင်စွမ်းရှိပါ၏လော။

ချန်ပိန်းသည် ယန်ချွင်နှင့် နောင်ကြီးကျန်းဆိုသူတို့၏ ပြော ကားကို ထပ်မံနားစွင့်မိသည်။

သို့သော် အသံများက တိုးသထက်တိုးသွားသဖြင့် မကြားရ ရှိနေသည်။

ထိုစဉ် ခန်းမထဲသို့ ဧည့်သည်များဝင်လာပြီး ပြောဆိုနှုတ်ဆက်

ဖြင့် ယန်ချွင်နှင့် နောင်ကြီးကျန်း ဆိုသူတို့ လူစုခွဲ ဂါရဝပြုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ချန်ပိန်းသည် သတင်းအတော်အသင့်ရပြီဖြစ်၍ သခင်လေး သူအား ပြောကြားရန် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်ထွက်လာ၏။

အမှောင်ထဲရောက်မှ ခန်းမဆောင် အနောက်ဘက်သို့ပတ်၍ လျှောက်မည်ဟု ချန်ပိန်းစိတ်ကူးသည်။

ထိုစဉ် သူ့နောက်ကျောဘက်ဆီမှ လေတိုးသံတစ်ချက်ကြား လိုက်ရသဖြင့် ချန်ပိန်း လျှပ်တစ်ပြက် ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

သို့သော်--

ချန်ပိန်း နောက်ကျသွားခဲ့ရလေပြီ။ နံရိုးကြားထဲတွင် ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် ဝုန်းခနဲ ပစ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

ချန်ပိန်းအား အကြောထိုးပိတ် ဖမ်းလိုက်သူမှာ ယန်ချွင်ဖြစ် သည်။

ယန်ချွင်က ချန်ပိန်းကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ယန်ချွင်၏မျက်လုံးများ၌ အံ့ဩမှုများ လွှမ်းခြုံနေသည်။

"ငါ့မျက်စိကပဲ အကြည့်မှားခဲ့လေရော့သလား"

ယန်ချွင်မှာ တအံ့တဩ ရေရွတ်နေမိတော့သည်။

အခန်း(၆)
အချစ်ကံဆိုးမ...

ချန်ပိန်းသတိရလာသောအခါ မြေတိုက်ခန်းအတွင်း ရောက်...
ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

သူ့ခြေလက်များကို လှုပ်ရှားကြည့်လိုက်ရာ အနှောင်အတည်...
မရှိကြောင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာဝမ်းသာသွား၏။ သူ့အား အ...
ချုပ်ခန်းထဲ ထည့်ထားရုံသာထည့်ထားကြောင်း သူသိလိုက်ရလေပြီ။

သူသည် သံတိုင်များကို ထ၍စမ်းသပ်၏။ ဤနေရာမှာ မြေ...
အောက်အကျဉ်းခန်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ဘေးဘက်တွင်လည်း အကျဉ်းခန်းရှိပြီး ရှေ့ လူသွားလမ်း...
အခြား တစ်ဘက်တွင်လည်း အကျဉ်းခန်းရှိနေကြောင်း မှိန်ပျပျ အလင်...
ရောင်ဖြင့် တွေ့ မြင်လိုက်ရသည်။

ရှေ့ဘက်အခန်းဆီမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသံကြားလိုက်ရ...
ဖြင့် ထိုအခန်းထဲ၌ သူကဲ့သို့ အကျဉ်းသားတစ်ဦး ရှိနေပြီဖြစ်ကြော...
ရိပ်မိလိုက်သည်။

"ရှေ့ အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူများရှိပါသလဲ"

ချန်ပိန်းက ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။

တစ်ဘက် အချုပ်ခန်းမှ တအံ့တသြမေးသည့် မိန်းကလေးသံ ...လာသည်။

"အခုစကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ- ဘာဖြစ်လို့ ဒီအသံက ...မနဲ့ ရင်းနှီးနေရတာလဲ"

ချန်ပိန်း လွန်စွာဝမ်းသာသွားသည်။

"ရှုမေ- ရှုမေ- ညီမ ရှုမေ"

ချန်ပိန်းက ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

"အစ်ကို- ဟင်- အစ်ကိုမဟုတ်လား-ဘယ်လိုဖြစ်လာရတာလဲ ...စ်ကိုရယ်"

ချန်ပိန်းသည် ရှုမေလက်ခံနိုင်လောက်အောင် သူဖြစ်စဉ်ကို ...ကျဉ်းချုပ်၍ပြောပြလိုက်သည်။

ရှုမေ၏ရှိုက်သံများကို ကြားနေရသဖြင့် သူမသည် ငိုကြွေး...နေကြောင်း ချန်ပိန်းသိလိုက်ရသည်။

သူတို့သည် လက်နှစ်ကမ်း အကွာမျှသာ ဝေးကြသော်လည်း ...စ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မနီးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြရရှာသည်။

အတန်ကြာမှ ရှုမေကမေးသည်။

"ဟင်- အစ်ကို အဖမ်းခံနေရတာပေါ့လေ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်- ဒီအကြောင်းတွေကို ချက်ချင်း ပြောလို့ပြီးမှာ ...ဟုတ်သေးဘူး- နောက်မှ အစ်ကို အားလုံးကိုရှင်းပြမယ်- သူတို့က ...ညီမဆီက အသိစိတ်ပျောက်တဲ့ဆေးနည်းကို သိပ်လိုချင်တယ်- အဲဒါ

ညီမ သူတို့ကို ပေးလိုက်ပြီးပြီလား"

"အို- အစ်ကိုကလည်း ညီမက ဘာဖြစ်လို့ ပေးလိုက်ရမှာလဲ- မပေးလို့ ညီမကို ခုလိုဖမ်းထားတာပေါ့"

"မပေးနဲ့ညီမ- ညီမကို ဒီမြေအောက်ခန်းထဲက လွတ်အောင် အစ်ကိုကြံပါ့မယ်၊ အစ်ကို့အသက် ဆုံးရှုံးချင် ဆုံးရှုံးပါစေကွယ်"

ချန်ပိန်း၏ စကားတစ်ခွန်းသည် သူမဘဝအတွက် ကြီးမား သော အင်အားသစ်များကို မွေးဖွါးစေသည်။

"ကျွန်မတို့လင်မယား အခက်အခဲတွေအားလုံးကျော်ဖြတ်ခဲ့ ရပြီးပြီနော်- ဒါတွေဟာ ကျွန်မ ငြိုပ်မျှော်ခဲ့လို့ပါပဲ- အစ်ကို့ကို ဒုက္ခတွေ လည်း အများကြီးပေးခဲ့ပြီးပြီ- ဒါပေမယ့် အစ်ကို ကျွန်မကို မမုန်းဘူး နော်"

"ဪ- ရှုမေရယ်၊ ညီမကို အစ်ကို ဘယ်မှာမုန်းရက်နိုင်မှာ လဲကွယ်၊ ထွေရာလေးပါး လျှောက်စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့၊ ကဲ- ကဲ အိပ်လိုက်တော့နော်-- ညီမ ကောင်းကောင်းအိပ်လိုက်တော့"

"ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို"

ရှုမေ စကားထပ်မပြောတော့။ ချန်ပိန်း စိတ်ကျေနပ်စေရန် အိပ်စက်လိုက်ပြီထင်သည်။

ချန်ပိန်းမှာမူ ရှုမေ့ထံမှ စကားသံ ထွက်မလာတော့သည့် နောက် သူလည်း သံတိုင်များကိုမှီ၍ အိပ်စက်လေတော့သည်။

❁

ချန်ပိန်းနိုးလာသောအခါ အလင်းရောင်က မျက်လုံးထဲသို့ တန်းတန်း မတ်မတ် တိုးဝင်လာသဖြင့် မျက်လုံးကိုပြန်မှိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

မနက်မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ချေပြီ။ ချန်ပိန်း မျက်လုံးများကို အသာ အယာ ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကိုယ့်မျက်စိကို မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

သူ့မျက်နှာအနီးတွင် လုပပိုင်းစက်သော နတ်မိမယ်မျက်နှာလေး တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။

"ဟင်- ညီ ညီမ ရှုမေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

ချန်ပိန်းအံ့ဩသွားသည်။ ရှုမေနှင့်သူသည် တစ်ခန်းစီခွဲနေရသူ များဖြစ်သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ရှုမေသည် သူ့အခန်းထဲသို့ ရောက်လာရသ နည်း။

"လာ-- အစ်ကို သွားကြရအောင်"

ချန်ပိန်းမှာ သူ့မျက်စိကိုသူ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ရလေသည်။

ယခုအခါတွင် သူ၏လှောင်အိမ်တံခါးမှာ ဟင်းလင်းပွင့်၍နေ လေသည်။

မည်သည့်နည်းနှင့် ပွင့်နေသည်ကို သူမသိ။ ရှုမေကိုလည်း မေးအား၊ ရသမျှအခွင့်အရေးကို အချိန်မီ အကျိုးရှိရှိအသုံးပြုရမည်ကို သူသိသည်။

ထို့ကြောင့် ရှုမေ၏လက်ကိုဆွဲကာ ပြေးထွက်လာခဲ့လေတော့ သည်။ ခြံစည်းရိုးဆီသို့ရောက်လျှင် ရှုမေကို ပွေ့ချီလျက် နံရံကျော် ထွက်လိုက်လေသည်။

ရှိမေမှာ လေအဟုန်ကို စီးနင်းလိုက်ပါနေရသလား ထင်မှတ်မှားမိတော့သည်။

သူမ အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ရသောခင်ပွန်းသည်၏ကိုယ်ဖော့ပညာအရည်အသွေးကို ကြည့်လျက် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေတော့သည်။

ချန်ပိန်းသည် ရှိမေကို မကြည့်အားပေ။ လောလောဆယ် ရန်ချွင်တို့၏လက်မှလွတ်ရန် အရေးကြီးသည်ဟူသောသဘောဖြင့် မြို့ပြင်သို့ တရကြမ်းပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သစ်တောတစ်ခုအတွင်းရောက်ရှိအောင် ပြေးလွှားလာသည်။

ထိုသို့ပြေးလွှားနေစဉ်အတွင်း ချန်ပိန်းသည် ရှိမေကို အောက်သို့ လုံးဝမချပေ။

တောင်တစ်တောင် ကာဆီးနေသည်ကို တွေ့ရမှ ရှိမေကို အောက်သို့ ချပေးသည်။

"ကဲ- ညီမရေ- ဒီတောင်ပေါ်ကို ဖြည်းဖြည်းတက်ကြမယ်၊ ဒီတောင်ပေါ်အထိတော့ ဟိုကောင်တွေ လိုက်လာမယ်မထင်ဘူး"

ရှိမေသည် ချန်ပိန်း၏လက်ကိုဆွဲကာ ထိုတောင်ပေါ်သို့ မနားမနေတက်လာကြလေသည်။

တဝေါဝေါစီးသွန်နေသည့် နက်ရှိုင်းလှသောရေတံခွန်ကြီးအနီးသို့ ရောက်ကာမှ သူတို့နားကြသည်။

ချန်ပိန်းသည် ရှိမေ၏နဖူး၌သီးနေသော ချွေးဥကလေးများကို ကြင်နာစွာ သုတ်ပေးသည်။

"ဟူး- ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ အတော်အတန် စိတ်ချရပါပြီ၊ ဒီမှာ ခဏနားကြတာပေါ့ ညီမရယ်"

"ကျွန်မကို ဖမ်းဆီးခေါ်လာတာ ဘယ်သူလဲအစ်ကို"

ရှိမေ အနားယူနေရာမှ ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

"အစ်ကိုလဲ မသိသေးပါဘူးညီမရယ်"

သခင်လေးလုကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသောသူနှင့် ယန်ချွင်တို့သည် သူတို့၏ရန်သူများဖြစ်သည်ကို သိသော်လည်း ရှိမေကိုမပြောချေ။

ထိုသူများသည် သခင်လေးလုကိုရော တုံမြင်မြင်ကိုပါ ဖမ်းဆီးခဲ့ဖူးသည်။ မည်သည့်အကြောင်းအချက်ကြောင့် ဟူသည်ကို ချန်ပိန်း မသိ။

သူသည် တသွင်သွင် စီးဆင်းဖြာကျနေသော ရေတံခွန်ကြီးကိုငေးမောကာ အရာရာကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားနေမိသည်။

ဘာကိုမျှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သူမသိပေ။

"ကျွန်မတို့လက်ထပ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲအစ်ကို"

ရှိမေမှာ ပတ်ဝန်းကျင်၏သာယာမှု၊ ချစ်သူနှင့် အနီးကပ်နေမှုတို့ကြောင့် စိတ်ထဲတွင်ကြည်နူးမိပြီး အတိတ်က ပျော်စရာများကို သတိရကာ ရုတ်တရက် အဆက်အစပ်မရှိ မေးလိုက်ပြန်လေသည်။

ချန်ပိန်းမှာ ထိုအမေးစကားကြောင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"အစ်ကို့စိတ်ထဲမှာတော့ မနေ့ကမှ လက်ထပ်ခဲ့ကြသလိုပါပဲ

ညီမရယ်- ညီမက အစ်ကို့အတွက် အမြဲတမ်းနုပျိုနေတဲ့ သတို့သမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လားကွယ်”

ရှိမေမှာ ရက်စနိုးဖြင့် မျက်လွှာကလေးကိုချလိုက်ပြီး--

“သာယာကြည်နူးရမယ့် ပျော်စရာကောင်းမယ့် နေ့ရက်တွေကို နမြောလိုက်တာအစ်ကိုရယ်- ညီမတို့လက်ထပ်ခဲ့တာ သုံးနှစ်နဲ့ခြောက်ရက် တောင်ရှိသွားခဲ့ပြီနော်”

“သုံးနှစ်နဲ့ ငါးရက်မဟုတ်လား ညီမရဲ့”

ချန်ပိန်းက အတည်ပေါက်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“အစ်ကိုမှားနေပြီ- ညီမတို့လက်ထပ်ခဲ့တာ သုံးနှစ်နဲ့ခြောက်ရက်ပါအစ်ကိုရဲ့”

ရှိမေသည် ချန်ပိန်းပခုံးပေါ်သို့ ခေါင်းကလေးမှီကာ ထိုင်နေသည်။ ချန်ပိန်း၏လက်မောင်းများကို တင်းကျပ်စွာ ကိုင်ထားသည်။

ချန်ပိန်းမှာ ရှိမေ၏သံယောဇဉ်ကြီးမှုအတွက် ရင်နာနေသည်။

သူကိုယ်တိုင်က ရှိမေကို အသိမပေးဘဲနှင့် အချစ်သူနိုး မဖြစ်ချင်ပေ။ ချန်ပိန်း သက်ပြင်းချပြီး ပြောမိလေသည်။

“အဲဒီလူတွေက တို့နှစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ရတာလဲမသိဘူး- သူတို့မှာ နောက်ထပ် ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ အစီအစဉ်တွေများ ရှိနေသလားမသိဘူး”

ချန်ပိန်းက ဘယ်လောက်ပင် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပြောင်း ရှိမေက ထိုလမ်းကြောင်းမှတဆင့် သူမ နှလုံးသားကိုသာ ဖွင့်ဟပြနေတော့သည်။

“ညီမကတော့ ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့အခြေအနေမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်

ညီမအနားမှာ အစ်ကိုရှိနေရင် ဘာကိုမှ မကြောက်ပါဘူး”

ချန်ပိန်းသည် ရှိမေကို သနားသည်။ သို့သော် သခင်ကလေးလုနှင့် တုံ့မြင်မြင်တို့ကို သတိရလာသောအခါ သူ့ရင်ထဲ ဆူပွက်သွားပြန်သည်။ သခင်လေးလုသည်လည်း သူ့လိုပင် အဖမ်းခံရမည်မှာ သေချာနေသည်။

သူအရမ်းထွက်လာခဲ့သည်ကို မှားပြီဟု သိလိုက်၏။ ထိုမြေအောက်အကျဉ်းခန်းထဲ၌ သခင်ကလေးလုနှင့် တုံ့မြင်မြင်တို့ ရှိနေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

“အစ်ကိုနဲ့အတူ အစ်ကို့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လည်း အဖမ်းခံထားရသေးတယ်ရှိမေရယ်- အစ်ကို သူ့ကိုစိတ်မချဘူး။ ညဘက်ကြရင် တစ်ခေါက်လောက် သွားကြည့်ချင်သေးတယ်”

“အန္တရာယ်ကို ထပ်ပြီးမရှာချင်ပါနဲ့တော့အစ်ကိုရယ်- အစ်ကိုက ကျွန်မကို ထားခဲ့ဦးမှာလားဟင်”

“ညီမကို မထားခဲ့ပါဘူး- ဟောဒီ ရေတံခွန်နားမှာ ညီမ တစ်ခဏပဲစောင့်ပါ- သခင်လေးလုနဲ့ သူ့ချစ်သူတုံ့မြင်မြင်ဆိုတဲ့ လုံမလေးရဲ့ အခြေအနေကို စုံစမ်းပြီးတာနဲ့ အစ်ကို ဒီကိုအမြန်ဆုံးပြန်လာပါ့မယ်”

ရှိမေက ချန်ပိန်းကို ရီဝေစွာကြည့်၍ပြောသည်။

“ဒီတစ်ခါ ထပ်ပြီး အစ်ကိုလုပ်ကြံခံရရင် အစ်ကို့ကို ဘယ်သူလာပြီးကယ်မှာလဲအစ်ကိုရယ်- အစ်ကို ညီမအနားက မသွားပါနဲ့တော့ အစ်ကိုရယ်နော်”

“ညီမရယ် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သည်းခံပါနော်- မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ ကိုယ်ကရှောင်ခွါသွားရင် ကိုယ်ပဲမိတ်ဆွေ

စစ် မမည်ရာကျမယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်ရက်ကလေးပဲစောင့်ပါ- အစ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်လာပါ့မယ်"

ရှုမေသည် ဆက်မပြောတော့ပေ။ စိတ်လျှော့လိုက်ဟန်တူသည်

သူမျက်ဝန်းများက မျက်ရည်လဲ့လဲ့ကလေးများ ထွက်နေရာပေ ပြီ။ ချန်ပိန်းမှာ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပေ။ ရှုမေ၏နဖူးပြင်လေးကို ကြင်နာ စွာ နမ်းရှိုက်လိုက်မိတော့သည်။

☸

"ရှုမေ"

"ရှင်အစ်ကို"

"ညီမစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အစ်ကို သိပါ တယ်ကွာ- ညီမကိုကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိဘူး- ညီမ ဘာဖြစ်နေသလဲဟင်"

ချန်ပိန်းက ကြင်နာစွာမေးသည်။ ရှုမေက စီးကျလာသောမျက် ရည်များကို လက်ဖဝါးဖြင့်သုတ်၍ ပြန်ပြောရာ၏။

"ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူးအစ်ကိုရယ်- အစ်ကိုနဲ့နေရရင်ပျော် တယ်၊ ရှူးသွားမတတ်ပျော်နေတယ်- ပျော်လွန်းလို့ ခွဲရမှာကိုစိုးရိမ်ပြီး ငိုင်သွားရတာပါအစ်ကိုရယ်"

ချန်ပိန်းမှာ ရင်ထဲ၌ မချိအောင်ဖြစ်သွား၏။ သူသည် သူမ အပေါ် ချစ်ဦးသူသဖွယ် ချစ်ခဲ့မိလေပြီ။

သို့သော် သူ့အဖြစ်မှန်ကိုမူ ဖွင့်မပြောရက်ပေ။ ကံဆိုးမလေး

ခိုင်နာရမည်ကို သူ မလိုလားပါပေ။

ရှုမေက ဆွေးမြည့်ကြေကွဲစွာ ဆက်လက်မှာကြားနေ၏။

"ညီမနဲ့ခွဲသွားပြီးရင် အစ်ကိုသတိရှိပါနော်- ဒီလူတွေဟာ အင် တာန်ကောက်ကျစ်တယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို သိုင်းပညာနဲ့မနိုင်ရင် တ ခြားနည်းနဲ့ အကျပ်ကိုင်အနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားတတ်တယ်၊ အစ်ကို့ဂိုဏ်းတူ ညီမလေးကိုလည်း ခွင့်လွှတ်စောင့်ရှောက်ပါနော်- ကြာရင် ဘဘ ကိုတာကျန်က အစ်ကို့ကို ခွင့်လွှတ်မှာပါ။ ကဲ- ကဲ အစ်ကို သွား စရာရှိတယ်မဟုတ်လား၊ သွားပေတော့ အစ်ကို"

ရှုမေသည် မျက်ရည်လည်နေသောမျက်နှာဖြင့် ချန်ပိန်းအား နမ်း ရှိုက်သည်။ ချန်ပိန်းမှာ မျက်ရည်များပင် လည်လာသည်။

"အစ်ကိုသွားတော့- မသွားရင် ညီမ ချုံးပွဲချငိုမိလိမ့်မယ်"

ချန်ပိန်းမှာ နောက်ဆံတငင်ငင်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ရတော့၏။

"ဩော်- ရှုမေ- ရှုမေ- သူ့ယောက်ျားကို တကယ်ချစ်ရှာတာ ပါလား- ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သခင်လေးလုအကြောင်းကိုစုံစမ်းပြီးလို့ ပြန်လာရင် အဖြစ်မှန်တွေရှင်းပြပြီး ငါ ချစ်ခွင့်ပန်မယ်၊ သူ့ကို မြောက်ပိုင်းကို ခေါ် သွားမယ်"

ချန်ပိန်းသည် စိတ်တုံးတုံးချလျက် တောင်အောက်သို့ ဆင်း ပြေးလာသည်။

ရှုမေနှင့် အဝေးပင်ဝေးကွာခဲ့လေပြီ။

ထိုစဉ် တောင်ကြောတစ်နေရာမှ အဘိုးအိုတစ်ဦးသည် လျင် မြန်သောကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် ရေတံခွန်ရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်ပြေးနေ ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသောအခါ ချန်ပိန်းသည် ရှုမေအတွက် လွန်စွာ

ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

"ဘယ်သူလဲ- ရှိမေတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊ မဖြစ်ဘူး- ရှိမေ့ဆီ ငါပြန်ရမယ်"

ချန်ပိန်းသည် ချက်ချင်းပင် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးတော့သည်။ မကြာမီ ရေတံခွန်အနီးသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အဘိုးအို၏အော်ဟစ်သံကို ပီသစွာကြားလိုက်ရလေသည်။

"သမီး- သမီး- မလုပ်နဲ့- မလုပ်ကောင်းပါဘူးသမီးရယ်"

ချန်းပိန်း အပြေးအလွှားလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရေတံခွန်ထဲသို့ ခုန်ချရန်ပြင်နေသော ရှိမေအား အံ့အားသင့်စွာ လှမ်းတွေ့လိုက်ရတော့သည်။

သို့သော် အဘိုးအို၏သတိပေးတားမြစ်သံက အရာမရောက်တော့ပါချေ။

"သမီးဖာသာသမီး သေကြောင်းကြံစည်တာ ခွင့်လွှတ်ပါတော့ ဖေဖေ"

ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ခုန်ချရင်း ပြန်လည်အော်ဟစ်လိုက်သည့်ရှိမေ၏အသံက ချန်ပိန်း၏ အသည်းနှလုံးထဲသို့ စူးနစ်စိုက်ဝင်သွားတော့သည်။

"ဖြစ်ရလေသမီးလေးရယ်- သမီးဆီကို ဖေဖေလိုက်လာခဲ့တာ နည်းနည်းလေးနောက်ကျရပြီကွယ်"

မိမိမျက်စိရှေ့တွင် သတ်သေသွားသော သမီးအဖြစ်ကိုမြင်ရပြီး အဘိုးအိုမှာ ရင်ထုမနာ ရေရွတ်မြည်တမ်းနေလေသည်။

ချန်ပိန်းကား ရှေ့ဆက် တိုးမလာနိုင်တော့ချေ။

သူရောက်နေသည့်နေရာတွင်ပင် ထိုင်ချကာ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးနေတော့သည်။

အဘယ့်ကြောင့် သူ့အား ဆွေးမြည့်ကြေကွဲစွာ မှာကြားခဲ့သည်ကို ခုမှ သဘောပေါက်လာသည်။

ရှိမေ အဘယ့်ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေရသနည်း။ ချန်ပိန်းသည် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်နေမိသည်။ သူ့ ကိုယ်ကို လွန်စွာ မုန်းတီးနေမိလေသည်။

"မင်းကြောင့်- မင်းကြောင့်- မင်း ရင်းရင်းလင်းလင်း မလုပ်လို့ သူသေရတာ"

ချန်ပိန်းသည် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ အပြစ်တင်နေမိသည်။

"ခုအချိန်ကစပြီး ငါလည်း လူငယ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကောင်းချင်သို့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆိတ်သုဉ်းရတော့မယ်- ငါ့ဘဝမှာ ဘာမှ ခံမင်တွယ်တာစရာမရှိတော့ပါလား"

ချန်ပိန်း မည်မျှကြာအောင် ပူဆွေးခဲ့သည်မသိ။ သူကြည့်လိုက်သောအခါ ရှိမေ၏ဖခင်အဘိုးအိုလည်း မရှိတော့။ ညလည်းမှောင်နေချေပြီ။

ချန်ပိန်းသည် လေးကန်သောခြေလှမ်းများဖြင့် တောင်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

သူ့နောက်ကျောဘက်ဆီတွင် ရေတံခွန်စီးကျသံ တဟဲဟဲမြည်နေသည်။ ချန်ပိန်း၏နားထဲတွင် ရေတံခွန် ရေကျသံကိုမကြား။ ရှိမေ၏ ဆွေးမြေ့ကြေကွဲဘွယ်ရာစကားသံများကိုသာ ကြားနေခဲ့ရလေသည်။

"ဩော်- ရှိမေ- ရှိမေ- အချစ်ကံဆိုးမလေး၊ အစ်ကိုကို
လွှတ်ပါတော့ရှိမေရယ်"

ချန်ပိန်းသည် ငိုသံဖြင့် တီးတိုးရေရွတ်မိရှာလေတော့သတည်း

❁

အခန်း(
လျှို့ဝှက်သောရှ

ညအမှောင်က နက်သည်ထက်နက်လာသည်။ ပိုင်ထက်ကျ
သည် မှေးမှိန်လှသော လ၏အလင်းအားကိုးဖြင့် ခရီးဆက်နေသည်။

ထိုအလင်းအားဖြင့် ပိုင်ထက်ကျွင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လ
မိသည်။ ရှေ့တွင် သစ်တောအုပ်တစ်အုပ် ဆီးခံခဲ့ချေပြီ။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် တောအုပ်ထဲသို့ ဖြတ်သန်းဝင်ရော
သည်။ အနည်းငယ်လျှောက်မိလျှင်ပင် ရှေ့၌ ထီးထီးမားမား အဆော
အအုံကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

အဆောင်လေးငါးဆောင်ရှိသော အဆောက်အအုံကြီးေ
တည်း။

မီးရောင်လက်လက်ကိုလည်း တွေ့ရှိလိုက်ရသဖြင့် တန်ဆောင
ပျက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်မည်ဟု ထင်မှတ်ကာ ရှေ့သို့ ဆက်လက်လျှောက်လာ
ခဲ့သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ကြီးမားသောတံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

"ကျွီ"

ပတ္တာမြည်သံက လန့်ဖျပ်သွားစေလောက်၏။ ပိုင်ထက်ကျွင်း
ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်နေသည်။

စောစောက မီးရောင်လက်လက်မြင်ရသည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း
ည့်မီးရောင်မျှမရှိ။

ထို့ကြောင့် တန်ဆောင်းကြီးထဲသို့ ပိုင်ထက်ကျွင်းသတိဖြင့် ဝင်
သည်။

ပြတင်းတံခါးများမှ လုံးဝမရှိတော့ပေ။ ထိုပြတင်းပေါက်များမှ
င်များကို မည်းမည်းအရိပ်ကြီးများသဖွယ် တွေ့မြင်နေရသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် မှောင်ထဲ၌ ကျင့်သားရအောင် ကြည့်
သည်။

ကျင့်သားရလာသောအခါ သူ့ရှေ့၌ မည်သည့်အရာများရှိနေ
ည်ကို တွေ့လာရသည်။ အင်္ဂတေအုတ်ခုံကြီးပေါ်၌ သစ်သားနတ်ရုပ်တု
သုံးရုပ်ရှိနေခြင်းပေတည်း။

ထိုရှေ့တွင် အမွှေးတိုင်ထွန်းရန် စင်များရှိနေသည်ကိုလည်း ရိုး
ရိပ်တိတ်တွေ့ရသည်။

ဤအခြေအနေကိုကြည့်ပါက ဤတန်ဆောင်းကြီးသည် လူသူ
င်းရှင်းသော တန်ဆောင်းကြီးမဟုတ်ကြောင်း ပိုင်ထက်ကျွင်း အကဲ
တ်မိသည်။

သူသည် အင်္ဂတေအုတ်ခုံရှေ့ရှိ အမှိုက်သရိုက်များကို လှဲကျင်း
က်သည်။ တကယ်တမ်းအားဖြင့် အမှိုက်သရိုက်ရှိနေသည်မဟုတ်ပါ။

လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် လှဲကျင်းခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် လှဲအိပ်လိုက်သည်။ သူအိပ်လိုက်သောအခါ
ရုပ်တုကြီးသုံးရုပ်၏မျက်နှာနှင့် တည့်တည့်မတ်မတ်ဖြစ်သွားသည်။

နတ်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်၏ မျက်လုံးသည် ထူးထူးခြားခြား တော
နေသည်ဟု ထင်သဖြင့် ထလိုက်မိသည်။ သေချာစွာကြည့်သည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုနတ်ရုပ်
အခြားနတ်ရုပ်နှစ်ခုနှင့် ထူးမခြားနားသာတည်း။

ထို့ကြောင့် မူလနေရာ၌ ပြန်အိပ်နေလိုက်ပြန်သည်။
ထက်ကျွင်း မျက်လုံးပိတ်၍အိပ်နေရာမှ တန်ဆောင်းထဲ၌ အရောင်
မျိုး လင်းလက်လာသည်ဟုထင်သဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်

တကယ်ပါပဲလား-- စောစောက မည်းမှောင်နေသည့်
ဆောင်းသည် ယခုလင်းလက်နေပေပြီ။ မည်သူ မီးအိမ်လာထွန်းသ

သူထရပ်လိုက်သည်။ မီးကိုလိုက်ရှာသည်။ ဟော- တွေ့
နံရံ၌ မီးအိမ်တစ်လုံး။ မိုန်ပျပျအလင်းရောင်ဖြစ်သော
တကယ်တမ်း အမှောင်ထုထဲ၌ မီးပုံကြီးတစ်ပုံလို အားကိုးရသည်

ထိုစဉ် ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ စိတ်ထဲ၌ အန္တရာယ် အနံ့အသ
ကို ရရှိလိုက်သဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက် ဝုန်းခနဲ လှိမ့်ရှောင်လိုက်မိသည်

"ရှိုး- ရှိုး- ရှိုး"

သံမဏိချောင်းသုံးချောင်းသည် နတ်ရုပ်များရှိနေသည့်
တောခံ၌ သွားရောက်စိုက်နစ်ဝင်နေသည်။

"ဘုရားရေ"

ပိုင်ထက်ကျွင်း ဘုရားတလိုက်သည်။ သူ ဘုရားတ မည်

ည်း တ စရာပင်။ လူသူမရှိဟု ထင်ထားရသည့် တန်ဆောင်းထဲ၌
လုပ်ကြံသူရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အထဲမှ ရန်သူသည် သူ့ကို ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ထား၍သာ
တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တန်ဆောင်းထဲသို့ ဝင်လာသူတိုင်းကိုတော့ ဤသို့လုပ်ကြံ
ဖြတ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ပိုင်ထက်ကျွင်း ယူဆပါသည်။

☸

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် သံမဏိချောင်းများ ထွက်လာနိုင်သည့်
အရပ်သို့ ခုန်ထွက်သွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်သည်။ လူတစ်ရပ် အမြင့်
၌ မီးအိမ်တစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားသည့်နေရာပင် ဖြစ်သည်။ မည်သည့်
နစမျှ မတွေ့ရပေ။

"ဟုတ်ပြီ"

ပိုင်ထက်ကျွင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်သဖြင့် နတ်ရုပ်ကြီး
ပ်အနီးသို့ ပြန်လည်ခုန်ဝင်လာသည်။ နတ်ရုပ်ကြီးများကို လက်ညှိုး
တောက်ကြည့်သည်။

လက်ဝဲဘက်နှင့်အလယ်မှ နတ်ရုပ်ကြီးမှာ အခေါင်းပိတ်ဖြစ်
ည်။ ညာအစွန်ဆုံးမှနတ်ရုပ်ကြီးမှာ အခေါင်းလွတ်ဖြစ်သည်။ လူဝင်
နိုင်သည်။

စောစောက ညာအစွန်နတ်ရုပ်မှ မျက်လုံးများကို သူ ထူးခြား
ည်ဟုထင်ခဲ့ရာ ယခု ပို၍သေချာသွားသည်။ ပိုင်ထက်ကျွင်းသည်

နတ်ရုပ်ကြီးကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

"ဝုန်း"

နတ်ရုပ်ကြီးမှာ ကျိုးပဲ့သွားသည်။ အထဲ၌တော့ လူရှိမနေပါ

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် သတိဝီရိယထားလျက် နတ်ရုပ်ကြီး အောက်ခြေကို စစ်ဆေးသည်။ သံကွင်းတစ်ခုတွေ့ရှိသဖြင့် အင်္ဂတေအ ခုံအောက်၌ မြေအောက်ဥမင်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်လေတော့ သည်။

"ဟုတ်ပြီ အောက်တည့်တည့်မှာ မြေအောက်လိုဏ်ခေါင်း လိမ့်မယ်- ဒီကနေ ငုပ်လျှိုးသွားတာပဲဖြစ်ရမယ်"

ပိုင်ထက်ကျွင်း တွေးခေါ်စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် သူ့နောက်ကျေ ဘက်ဆီမှ လေတိုးသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုနေရာကို လက်ဝါးဖြင့် နောက်ပြန်ရိုက်ထည့်လိုက်ပြီး ကိုယ်လုံးကိုလည်း တစ်ပတ်ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

သူ့လက်ဝါးတိုက်ကွက်မှာ အချည်းနှီးဖြစ်သွားသည်။ မည်သူ့ မျှလည်းမထိ။

မည်သူကမျှလည်း သူ့အား ပြန်လှန် မတိုက်ခိုက်ချေ။

အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်သော ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် တွေဝေမနေတော့ပေ။

နောက်ထပ် လက်ဝါးရိုက်ချက်များ ထပ်မံရိုက်ထုတ်ပြီး ဘ ဘက်သို့ ခုန်ရောင်ထွက်သွားသည်။

တရုတ်သိုင်းလောကတွင် သူ့လက်ဝါးတိုက်ကွက် ရိုက်ချ ကို ထိပ်တိုက်ခုခံနိုင်သူ၊ တင်းခံနိုင်သူ လေးငါးခြောက်ယောက်ထ

နိုင်ပေ။

တိုက်ကွက်အလိုလိုပပျောက်ပြီး လူ့ကိုလည်း မမြင်ရသဖြင့် မသိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးဦးက သူ့တိုက်ကွက်ကို ပျက်ပြယ်စေလိုက်သည် ထင်ရှားနေတော့သည်။

☸

ပိုင်ထက်ကျွင်းနဖူးမှ ချွေးများစို့လာသည်။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်တွင် မတွေ့ကြုံခဲ့ဘူးသည့် ယှဉ်ပြိုင်ဖက် တစ်ဦးကို တွေ့ကြုံလိုက်ရပြီဟု သဘောပေါက်နားလည်လိုက်သည်။

"ဘယ်အရပ်က မိတ်ဆွေပါလဲ- ကျုပ်မှားတာရှိခဲ့ရင် ထွက်လာ ပြီးပြောပြပါ- အထွတ်အထိပ်သိုင်းပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လျက်နဲ့ ဘာကြောင့် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး တိုက်ခိုက်နေပါသလဲ"

"ဝုန်း"

ထိုစဉ်ပြင်းထန်သော အားလှိုင်းကြီးတစ်ခုက ရောက်လာသည်။

အစကတည်းကပင် ဤသို့ဖြစ်မည်ဟု ကြိုတင်တွက်ဆထား သဖြင့် သူ့လက်ဝါးတွင် အတွင်းအားများပို့လွှတ်ကာ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေ ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့လက်ဝါးဖြင့် အကောင်းဆုံးခုခံတိုက်ကွက် သုံးချက် ရိုက်ထုတ်ကာကွယ်လိုက်ရသည်။

"ဝုန်း- ဝုန်း- ဝုန်း"

သုံးကြိမ်ဆက်တိုက် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းသွားပြီးလျှင်

ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှသွေးများ ဆူပွက်ဖြောင်းဆန်သွားသည့်နယ်
ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်ဆီမှ သက်ပြင်းချသံကြီးတစ်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ့အား တိုက်ခိုက်နေသည့် ရန်သူတော်ကြီးရှိနေ ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားလေသည်။

"ကောင်းလိုက်တဲ့ အတွင်းအားပါလား- သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားနေတဲ့အတိုင်း တကယ်ထက်မြက်ပေတာပဲ"

ပိုင်ထက်ကျွင်းက ပြန်အော်လိုက်သည်။

"ဘယ်သူလဲ- ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ"

မှောင်ရိပ်ထဲမှလူက တဟားဟား ရယ်မောကာ ပြောလိုက်လေသည်။

"ဒီမေးခွန်းမေးဖို့ မင်းမှာ အရည်အချင်းမရှိသေးပါဘူး"

"ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိနေလို့လား"

"မင်းက ပိုင်ထက်ကျွင်းပဲ- ငါ့ကို မင်းဘာမှမေးနေဖို့ မလိုဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ဟာ မင်းအသက်ရှင်လျက်နဲ့ ဒီတန်ဆောင်းထဲက ပြန်ထွက်မသွားနိုင်တော့လို့ပဲ"

ခြိမ်းခြောက်သံ၊ ထိုသို့သော ခြိမ်းခြောက်မှုမျိုးများစွာကို ပိုင်ထက်ကျွင်းကြုံခဲ့ဖူးသည်။

"ခင်ဗျားက ကျုပ်နာမည်ကို ဘာ့ကြောင့် သိထားရတာလဲ"

မှောင်ရိပ်ထဲမှလူက ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ပိုင်ထက်ကျွင်းက ထပ်ပြီး အော်ဟစ်မေးလိုက်ပြန်လေသည်။

"ကျုပ်နာမည် ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ် သိထားသလဲ"

အမှောင်ရိပ်ထဲမှလူက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေပြန် သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်း စိတ်မရှည်တော့ပေ။ ထိုသူရှိမည်ထင်သည့်နေရာသို့ လက်ဝါးရိုက်ချက်တစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး လူကမူ တခြားနေရာသို့ ခုန်ရှောင်သွားခဲ့သည်။

တုံ့ပြန်မှု ဘာမျှ ပြန်မလာသဖြင့် ထိုနေရာတွင် လူမရှိတော့ သိလိုက်သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းမှာ ထိုနေရာကို ကောင်းစွာမှတ်သားထားသဖြင့် မြားတစ်စင်းကဲ့သို့ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ပြေးလွှားကာ ထိုနေရာမှ အိမ်ကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်လေသည်။

မီးအိမ်က လက်ထဲသို့ ကျွတ်လွတ်၍ပါမလာပေ။ ခလုတ်တစ်ခု ဆွဲလိုက်ရသကဲ့သို့ အနည်းငယ်ရွေ့လျားရုံသာ ရွေ့လျားသည်။

"ဖြောက်"

နံရံတွင် အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် တဖြည်းဖြည်းပေါ်လာသည်။ လျှို့ဝှက် တံခါးပေါက် တစ်ခုပင်တည်း။ ပိုင်ထက်ကျွင်းရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။

ထိုအပေါက်သို့ လှမ်းဝင်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူ့နောက်ကျောဆီမှ ကြီးမားသောအားလှိုင်းတစ်ခု ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှမကြုံဆုံဘူးသော အားလှိုင်းဟု သိလိုက်ရသည်။

ငွေတောင်ကုန်းသခင်ကြီး စင်းတော့ဝမ်၏ လက်ဝါးအားထက်ပင် သာလွန်ကောင်းမွန်နေပေသည်။

ထိုအားလှိုင်းကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ရုံကလွဲ၍ အခြားမည်သ
နည်းလမ်းမျှမရှိပါပေ။

ထို့ကြောင့် ဘယ်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် ကိုယ်ကိုယိမ်း၍
လိုက်ပြီး နောက်ပြန်ပစ်လှဲချလိုက်ရသည်။

လေလှိုင်းတစ်ခုက "ဟူး"ခနဲ မြည်လျက် သူ့မျက်နှာ
ကျော်ဖြတ်သွားခဲ့သည်။

ဤသိုင်းပညာရပ်ကား လေသိုင်းတည်း။

ပိုင်ထက်ကျွင်း ထရပ်လိုက်စဉ် နောက်ထပ်ပြင်းထန်သေ
အားလှိုင်းများ တိုးဝင်လာပြန်သဖြင့် လက်ဝါးဖြင့် ဆယ်ကြိမ်တိတိ
လိုက်ရလေသည်။

လက်ဝါးတိုက်ကွက် သုံးဆယ်တိတိ ခုခံထုတ်လွှတ်ပြီးသည
နောက်တွင် ပိုင်ထက်ကျွင်းမှာ မှောင်ရိပ်ထဲကလူ မည်သူဖြစ်သည်
မစဉ်းစားဝံ့တော့ပေ။

စိတ်အာရုံ အနည်းငယ်တိမ်းပါးသွားသည်နှင့် မိမိသေဆုံးသွာ
နိုင်သည်ကို သတိပြုမိသောကြောင့်ပေတည်း။

ပိုင်ထက်ကျွင်းစိတ်ထဲတွင် ထိုသူကို သိုင်းလောကတွင် လက်
ဝါးသိုင်းပညာနှင့်ပတ်သက်၍ နံပါတ်တစ်ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်
တော့သည်။

သူ့လက်ဝါးတိုက်ကွက် တစ်ကွက်ချင်းစီပင်လျှင် သိုင်းလောက
တစ်ခုလုံး ချောက်ချားသွားစေနိုင်လောက်သည်။

အကွက်ပြောင်းများ၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုကား ပြောစရာမ
တော့ပေ။

တိကျလှပလွန်းနေပေသည်။

လက်ဝါးရိုက်သံများက တဝုန်းဝုန်းမြည်ကာ လေထုသည်
သည်း တဟူးဟူးတုန်ခါနေတော့သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းမှာ ထွားကျိုင်းသန်မာသော လူငယ်တစ်ယောက်
ဖြစ်သော်လည်း တိုက်ကွက်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ထုတ်လာရသောအခါ
သက်ပန်းကျလာသည်။

"ဝုန်း"

ထိုစဉ် လက်ဝါးရိုက်ချက်တစ်ချက် ရောက်လာသဖြင့် ပိုင်
ထက်ကျွင်း ထိပ်တိုက်ခုခံလိုက်ရလေသည်။

"အင့်"ခနဲ ညည်းညူသံနှင့်အတူ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း
ဆုတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

တဆက်တည်း နောက်ထပ် အားလှိုင်းတစ်ခုဝင်လာသဖြင့်
နောက်သို့ သုံးလှမ်း ထပ်ဆုတ်ပေးရပြန်သည်။

ရန်သူထံမှ လက်ဝါးအားလှိုင်းတစ်ချက်ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်း အပေါ်သို့ခုန်ပျံတက်လိုက်သည်။ အဆင့်မြင့်
သိုင်းပညာဖြင့် ရန်သူ့လေလှိုင်းကြားမှ ခုန်ထွက်ရှောင်တိမ်းလိုက်သဖြင့်
တစ်ဖက်ရန်သူ၏ အော်ဟစ် ရှုံ့ချခြင်းခံရတော့သည်။

"ရှုံးတာနဲ့ ထွက်ပြေးတော့မလို့လား"

ဤကား ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ပရိယာယ်ပင်တည်း။

❁

ပိုင်ထက်ကျွင်းက တမင်တကာပင် ရန်သူက သူ့အပေါ် အထ သေးစေလို၍ နောက်ဆုတ်ပေးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်သူက သူ့အား အထင်သေးရှုတ်ချလာသည်နှင့် ပိုင်ထ ကျွင်းသည် လေဟာနယ်ထဲသို့ ခုန်ပျံတက်လိုက်ပြီး ဘယ်ညာလက်သ နှစ်စုံဖြင့် တိုက်စစ်ဆင်ကိုးနက်လေတော့သည်။

"ဒီလောက်လဲ မရှုံးသေးပါဘူးဗျာ"

ပိုင်ထက်ကျွင်းက ရိုရိုသျှအင်အားဖြင့် ပြန်လည် ထိုးစစ်ဆ သဖြင့် မှောင်ရိပ်ထဲမှလူမှာ နောက်သို့ခြေနှစ်လှမ်းဆုတ်ပေးလိုက်ရ

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ထိုသူ၏ ခြေဆုတ်သံကြားသည်နှင့် တ ပြိုင်နက် တိုက်ကွက်ကိုရုပ်သိမ်းပြီး တန်ဆောင်းကြီးအပြင်ဘက်သို့ ခု ထွက်လိုက်တော့သည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ သွေးကြောများအားလုံးမှာ ရေနွေးပူပူမျ စီးဝင်နေသည့်အလား ဆူပွက်နေသည်။

သူ့ရင်အစုံ တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွားတော့မည့်အလား ခံစာ နေရသည်။ ခေါင်းထဲတွင်လည်း မူးဝေနောက်ကျိနေသည်။

ဤသို့ ဆုတ်ခွါခြင်းမပြုပါက ဤတန်ဆောင်းထဲ၌ မုချသေ ဆုံးရမည်ကို ပိုင်ထက်ကျွင်းသိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆုတ်ပေးရခြင်းဖြစ် လေသည်။

သုံးကြိမ်မျှ ခုန်ဆုတ်ပြီးသောအချိန့်တွင် သူလည်း မေ့မြော သွားလေတော့သည်။

မည်မျှကြာမြင့်အောင် သတိမေ့မြောခဲ့သည်မသိ။ သတိရလာ သောအခါ ချုံပုတ်တစ်ခုပေါ်တွင် တင်နေသည်ကို သိလိုက်ရသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကိုင်ရိုက်ထားသလို နာကျင်နေသော်လည်း ွင်းဒဏ်ရာ မရကြောင်းကိုမူ သူ သိလိုက်ရလေသည်။

သူ့နောက်သို့ဆက်မလိုက်ဘဲ ခွင့်လွှတ်ခဲ့သည့်ရန်သူကို ကျေး ာင်ရမည်လား၊ အပြစ်တင်ရမည်လား ခွဲခြားမသိနိုင်ပါပေ။

ပိုင်ထက်ကျွင်း ချုံပုတ်ထဲတွင်ပင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ အတွင်း ကျင့်စဉ် ကျင့်လိုက်သည်။

ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်ကြာသောအခါ သူသည် လုံးဝ လန်း ကြည်လင်သွား၏။

ထိုစဉ် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ မီးခိုးနံ့များရရှိလာသဖြင့် ချုံထဲမှ က်လိုက်သည်။

"ဟာ"

စောစောက သူခုန်ပျံထွက်လာသော တန်ဆောင်းကြီးကို မီး များက ဝါးမျိုနေလေပြီတည်း။ ပိုင်ထက်ကျွင်းစိတ်ပျက်သွားသည်။

"ဒီတန်ဆောင်းကြီးထဲမှာ ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိနေသလဲ သိဘူး- လျှို့ဝှက်လိုဏ်ခေါင်းကို လူမြင်မခံနိုင်တာကြောင့် မီးရှို့ပစ်တာ ရမယ်"

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ က်ခွါလာခဲ့တော့သည်။

သူ့ကိုယ်၌ကပ်ငြိနေသော ဖုန်မှုန့် ပြာမှုန့်များကို ပုတ်ခါ သန့် င်လိုက်သည်။

သစ်တောအုပ်ကလေး၏ ဘေးဘက်လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

လမ်းကွေ့ချိုးကလေး တစ်ခုသို့ရောက်လျှင် နောက်သို့ လှ… ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

မီးငြိမ်းသေစပြုပြီဖြစ်သော တန်ဆောင်းပျက်ကြီးက သူ့… ချောက်ချားတုန်လှုပ်နေစေတော့သည်။

"ပိုင်ထက်ကျွင်း မင်းဟာ ရှုံးနိမ့်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွား… ခဲ့ရပြီမဟုတ်လား"

ပိုင်ထက်ကျွင်းမျက်လုံးထဲတွင် စောစောက အပြင်းအထန်တို… နိုက်ခဲ့သည်တို့ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

မည်မျှပင် သိုင်းပညာအစွမ်းထက်မြက်နေပါစေ၊ တစ်ကြိ… တစ်ခါတော့ ရှုံးနိမ့်ဘတ်သည်ကို သူနားလည်သိရှိသည်။

တကယ်တမ်းအရှုံးဆိုသည်ကို ကြုံတွေ့လာရသောအခါတွ… ရင်ထဲ၌ နာကျင်လာသည်။

သူ့အပေါ် အနိုင်ယူခဲ့သည့်လူ မည်သူဖြစ်နိုင်သည်ကို သူစဉ်း… သော်လည်း ပေါ်မလာပေ။

ထိုစဉ် အဝေးမှမြင်းခွါသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။ တိုးညှ… သောမြင်းခွါသံဖြစ်သော်လည်း ညဏ်တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် ပိုင်ထက်ကျွင်း… ကောင်းမွန်လှသော အတွင်းအားတို့ကြောင့် မြင်းတစ်စီးတည်းသာ မြ… ကြောင်းသိလိုက်ရသည်၊

မကြာမီ လူတစ်ယောက် မြင်းဒုန်းစိုင်း စီးနှင်းလာသည်… တွေ့လိုက်ရတော့၏။

❁

ပိုင်ထက်ကျွင်း အံ့ဩသွား၏။

"ထန်းအော့ကိုး- ခင်ဗျား ထန်းအော့ကိုးမဟုတ်လား"

သူ့အသံကြောင့် မြင်းစီးလာသူသည် မြင်းဇက်ကို ဆွဲလိုက်… သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းမှန်း သိလိုက်သောအခါ လွန်စွာ ဝမ်းသာသွား… မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသည်။

"ဟာ- နောင်ကြီးပိုင်ထက်ကျွင်းပါလား- သိပ်ဟန်ကျတာပဲ"

ထိုသူကား အမှန်တကယ်ပင် ထန်းအော့ကိုးဖြစ်နေသည်။

"အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲ ထန်းအော့ကိုး"

ထန်းအော့ကိုးသည် လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်… သသည်။

"သတင်းကောင်းပဲခင်ဗျ- ကျွန်တော်တို့အတွက် သတင်း… ကောင်းပါပဲ"

"သတင်းကောင်း ဟုတ်လား"

ထန်းအော့ကိုးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အားပါးတရ ပြန်… ပြောလိုက်လေသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်- ဟိုတစ်နေ့တုန်းက ခိုင်ဖုန်းမြို့က သတင်း… တစ်ပုဒ်ရောက်လာခဲ့တယ်- လျှံစန်းပေါ့ဒေသမှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်… ကျော်လောက်ဩဇာလွှမ်းမိုးခဲ့တဲ့ ဖန်းဆိုတဲ့လူနှစ်ယောက်ခံသွားရပြီတဲ့- …သူတို့ခံလိုက်ရတဲ့နေရာက ကျွန်းကျွားချိုနေရာမှာတဲ့- အမည်မသိတဲ့ လက်… တစ်ဖက်တည်းရှိတဲ့ လူဝဝကြီးတစ်ယောက်က တူကြီးတစ်လက်တည်း… နဲ့ တိုက်နိုက်လိုက်သတဲ့"

ပိုင်ထက်ကျွင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး--

"ခင်ဗျားဆိုလိုတာက ကျွန်းကြီးကိုများ ရည်ရွယ်ပြောနေ... လား"

"လူကလည်း ပဝကြီး- လက်လည်း တစ်ဖက်တည်း-သံတူ... ကိုလည်း အသုံးပြုတယ်ဆိုတော့ ကျွန်းကြီးကလွဲရင် ဘယ်သူများ... မှာလဲ နောင်ကြီးခင်ဗျား"

"ခင်ဗျားပြောတဲ့သတင်းက အမှန်ပဲနော်"

ထန်းအောင့်ကိုးက နိုင်နိုင်မာမာပင် ပြော၏။

"အင်မတန်မှန်တဲ့ သတင်းပါခင်ဗျာ"

"ကျွန်းကြီးရှိနေပြီ ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့အတွက် အားထား... မယ့်လူတစ်ယောက် တိုးလာတဲ့ သဘောပဲပေါ့"

"ပြီးတော့ သတင်းတစ်ခုက ရှိနေပါသေးတယ်- အနော... မြောက်ပိုင်း ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်မှာ အဲဒီသတင်းဖြစ်ပေါ်နေတယ်... အဲဒါကတော့ လူစွမ်းကောင်းနှစ်ယောက် သိုင်းလောကထဲကို ပြ... ရောက်လာကြ ဆိုတာပါပဲ- တစ်ယောက်က လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကျော်က... ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ဝါဆန်းတောင်က ရဲဖေးယီဆိုတာပါပဲ- သူက သိုင်းလောက... မှာ နံပါတ်တစ်တားသမားလို့ ကျော်ကြားခဲ့သူပေါ့"

"ကျုပ်သိပါတယ်"

"နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ချန်ပိုင်ဖုန်းပါပဲ"

ပိုင်ထက်ကျွင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ထန်အောင့်ကိုးက ဆက်ပြောသည်။

"ချန်ပိုင်ဖုန်း လောယင်းတပ်ဘုရားကျောင်းပျက်ဆီက ထွက်...

...လာခဲ့ပြီဆိုရင် သိုင်းလောကထဲမှာ သွေးစွန်းတော့မယ်လို့ အများက ...ပြောဆိုနေကြပါတယ်"

"ကျုပ်- ခင်ဗျားကို နည်းနည်းလောက်မေးစရာရှိသေးတယ်"

"ဘာများ မေးမလို့ပါလဲ- မေးပါ နောင်ကြီး"

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးယန်လု လက်ထက်တုန်းက တောင်ပိုင်းသဲကန္တာ... အသုဘဂိုဏ်းနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စရှိခဲ့ဖူးသလား"

ထန်းအောင့်ကိုးက စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ--

"မရှိဘူးလို့ထင်ပါတယ်"

"တောင်ပိုင်းသဲကန္တာရအသုဘဂိုဏ်းကလည်း တရစ်ပြည်မ ...ပြန့်ဒေသကို ဝင်လာနေပြီ၊ ပြဿနာတွေ ရှုပ်ဦးမယ့်သဘောပဲ"

ထန်းအောင့်ကိုးမှာ ဘာမျှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ပိုင်ထက်ကျွင်း ...သာ ငြိမ်လျက် ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ထန်းအောင့်ကိုး အား ညွှန်ကြားချက်ပေးလိုက်သည်။

"အခုအချိန်မှာ ကျုပ်တို့အတွက် အရေးကြီးတဲ့အချိန်ကို ...ရောက်လာခဲ့ပြီ- ဒီတော့ ဘယ်အလုပ်ကိုဖြစ်ဖြစ် တိတိကျကျနဲ့ မြန် ...ဆန်ဆန်လုပ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်- ဒါကြောင့် ကျွန်းကြီးဆီကို ခင်ဗျား အမြန်ဆုံးသွားလိုက်စမ်းပါ"

"ကောင်းပါပြီ- ကျွန်းကြီးကို တွေ့အောင်ရှာပြီး မရရအောင် ...လာခဲ့မယ်- သိုင်းလောကမှာ ကျန်လုဂိုဏ်းရဲ့ ရှေ့တူကြီးလက်နက် ...င်တစ်ယောက် ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာဦးမှာပေါ့ခင်ဗျာ"

ပိုင်ထက်ကျွင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

"အားလုံးကို ယုံကြည်အားကိုးပါတယ်ဗျာ- စိတ်ချပါရစေ"

ထန်းအော့ကိုးက သူ့ကိုဂါရဝပြုနှုတ်ဆက်ကာ မြင်းပေါ်
ခုန်တက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းနှင်သွားတော့သည်။ ပိုင်ထက်ကျွ
မှာ ထန်းအော့ကိုး ပျောက်ကွယ်သွားမှ မြစ်ကမ်းပါးအတိုင်း တဖြည်း
ဖြည်း လျှောက်လာတော့သည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် မရှင်းလင်းနိုင်သေးသည့် ကိစ္စများကို လမ်း
လျှောက်ရင်းမှ ဆက်စပ်စဉ်းစားလာခဲ့သည်။

တွေးလေ တွေးလေ ရှုပ်လေလေဖြစ်လာသဖြင့် အတွေးစများ
ကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ရသည်။

သို့သော် သူ့စိတ်ထဲတွင် ချန်ပိုင်ဖုန်းနှင့် တွေ့ဆုံရမည်ဆိုသည့်
အချက်ကိုတော့ အနိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားမိလေ၏။

❁

အခန်း(၆၅)

လျှို့ဝှက်သော ဇရပ်ပျက်

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ
တန်းမတ်မတ် ဝင်လိုက်သည်။ သူ အရက်သိပ်သောက်ချင်နေသည်။

"ဟေ့ - အကောင်းဆုံးအရက် ယူခဲ့စမ်း။ အနည်းဆုံး နှစ်ငါးဆယ်
ကျော်က် မြေတွင်းအောင်းထားတဲ့ အရက်ဖြစ်ပါစေ"

ပိုင်ထက်ကျွင်းက စားပွဲထိုးလူငယ်အား လှမ်းမှာလေ၏။ လူငယ်က
အားသင့်စွာကြည့်၏။

"ဆရာလေး၊ ဆရာလေးပြောတဲ့ အရက်က -"

စကားကို အဆုံးမသတ်သဖြင့် ပိုင်ထက်ကျွင်းက ထောက်မေး
လိုက်၏။

"ဘာလဲ၊ ငါမှာတဲ့အရက် မရှိဘူးလား"

"ရှိပါတယ်"

"ရှိယင်ယူခဲ့လေကွာ"

"ဈေးကြီးတယ်"

"ဟော့ - ဈေးစကားမပြောနဲ့၊ အရက်သာယူခဲ့၊ ကျသလောက် ရှင်းမယ်"

စားပွဲထိုးလူငယ်က ထပ်မံစောဒက မတက်တော့ပါ။ ရောင်းသူ ဝယ်သူ ကြည်ဖြူနေပြီပဲ၊ မကြာမီ အရက်အိုးတစ်အိုး ရောက်လာ၏။

အရက်အိုးတွင် နတ်သမီးရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ပါသည်။

ထိုအရက်သည် အမှန်တကယ်ပင် အကောင်းစားအရက် ဖြစ်ပါသည်။

အရက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်ခွက်ချင်း သောက်သည်။ အရက်ကောင်းတို့၏ သဘောသဘာဝအတိုင်း မူးရှိန်က ဒိုင်းကနဲမတက်ပေ။

တဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်ရစ်ချင်း တက်လာနေသည်။

ထိုစဉ် အရက်ဆိုင်ထဲသို့ အဘိုးအိုတစ်ဦး ဝင်လာကြောင်း တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ဥပဓိရုပ် အလွန်ကောင်းသည်။

သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း မပြောဘဲနှင့် သိနိုင်သည်၊ မျက်လုံးများက အရောင်တောက်ပနေသည်ကိုး။

ပိုင်ထက်ကျွင်းက စားပွဲမှထ၍ လက်သီးနှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုသည်။ ထို့နောက် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

"ဆရာကြီး၊ ဒီစားပွဲကိုကြွပါလား ခင်ဗျာ"

အဘိုးအိုက ပိုင်ထက်ကျွင်းအား တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းက အရက်တစ်ခွက်ငှဲ့ပြီး ရိုသေစွာ ပေးလိုက်၏။

"မောင်ရင့်နာမည်က ဘယ်သူများလဲကွယ်"

"ကျွန်တော့်နာမည် ပိုင်ထက်ကျွင်းပါ ခင်ဗျာ"

ပိုင်ထက်ကျွင်းက အရက်ခွက်ကို မော့လိုက်သည်။

"ဆရာကြီးနာမည်ကော မသိရဘူးလား ခင်ဗျာ"

အဘိုးအိုက ပြန်မဖြေ။ အတန်ကြာမျှ ငေးငိုင်စဉ်းစားနေ၏။ ထို့နောက် အရက်ခွက်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း မော့သောက်နေတော့သည်။

အတန်ကြာမှ အဘိုးအိုကပြော၏။

"မောင်ရင့်ကို ငါတွေ့ဖူးသလိုလို မြင်ဖူးသလိုလို ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်မှာတွေ့ဖူးမှန်း ငါစဉ်းစားလို့မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်"

"ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာကြီးကို မတွေ့ဖူးပါဘူးခင်ဗျာ"

အဘိုးအိုက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း -

"အင်း မောင်ရင့်ကို ငါတွေ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူးကွယ့် မင်းနဲ့ မျက်နှာပေါက်တူတဲ့လူကိုသာ တွေ့ဖူးတာပဲ"

ပိုင်ထက်ကျွင်း အံ့သြသွားသည်။

"ဘယ်သူနဲ့များ တူနေတာလဲ ခင်ဗျာ"

"ငါ့မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်နဲ့ တူနေတယ်ကွယ့်"

"ဆရာကြီးရဲ့မိတ်ဆွေက ဘယ်သူများပါလဲ"

"သူက တုံမျိုးရိုးထဲကပါကွာ၊ မင်းက ပိုင်မျိုးရိုးဆိုတော့က သာမန်လူချင်း တူတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဆွေမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး"

"ခြိမ်း"

ပိုင်ထက်ကျွင်း၏လက်ထဲမှ ပန်းကန်လုံး လွတ်ကျသွား၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

အဘိုးအိုက တအံ့တသြ မေးလေ၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်းက ကပျာကယာ တောင်းပန်သည်။

"ဆရာကြီး သည်းခံပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး ဖန်ခွက်လွတ်ကျသွားတာပါ"

အဘိုးအိုက ဘာမျှမပြောပေ။ ပိုင်ထက်ကျွင်းရှေ့မှ ပန်းကန်လုံး အကွဲအစများကိုသာ ငေးမောကြည့်နေမိလေတော့၏။

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးလူငယ်က ပန်းကန်ကွဲ အစအနများကို လာသိမ်းသည်။ လူငယ်၏ မျက်လုံးများက ဆိုင်ဝသို့ရောက်နေသဖြင့် အဘိုးအိုနှင့် ပိုင်ထက်ကျွင်းတို့က လှစ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိကြ၏။

"ဟင်"

ဆိုင်ဝ၌ တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ရပ်နေလေသည်တကား။ မည်သည့်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိကြပေ။

ထိုတရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးသည် ပိုင်ထက်ကျွင်းတို့ စားပွဲဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်ဝင်လာသည်။

"ကျုပ်ရဲ့ ဘွဲ့နာမည်က ကျင့်ယွင်ပဲ တကာကြီး"

ပိုင်ထက်ကျွင်း ကြောင်နေသည်။

သူနှင့် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်မှ မသိဘဲ၊ တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး ပြောနေသည့်စကားက အဘိုးအိုကိုလား သူ့ကိုလား ကွဲကွဲပြားပြားမှ မရှိဘဲ။

သို့သော် အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သဖြင့် ဤကိစ္စမှာ တဒင်္ဂအတွင်း ရှင်းလင်းကွဲပြားသွားသည်။

"ကျင့်ယွင်ကိုယ်တော် ဘာကိစ္စများ ရှိနေပါသလဲ"

ကျင့်ယွင်ကိုယ်တော်က မျက်လွှာကိုလှန်၍ ပိုင်ထက်ကျွင်းအား တစ်ချက်ကြည့်သည်။

အဘိုးအိုက ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်သည်။

"ဒီကသူငယ်က ကျုပ်မိတ်ဆွေပါ။ ကျင့်ယွင်ကိုယ်တော်ကြီး ပြောချင်ရာ ပြောနိုင်ပါတယ်"

ကျင့်ယွင်ကိုယ်တော်က အဘိုးအိုအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အကြည့်က စူးရှလှသည်။

အဘိုးအိုက သဘောပေါက်သွား၏။

"ကောင်းပြီ ကျုပ် အပြင်ကိုလိုက်ပါ့မယ်၊ နေပါဦး - ကျင့်ယွင်ကိုယ်တော်ကြီးက ဘယ့်နှယ် ကျုပ်ဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာနိုင်တာလဲ"

"ဒါက မခက်ပါဘူး၊ ကြားခံလူက တကာကြီးရဲ့ ပုံစံကို တိတိကျကျ ပြောလိုက်တာပဲ"

"မနေ့ညက ကျုပ်ရဲ့မျက်နှာကို ပဝါနဲ့အုပ်ထားခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီကြားခံလူအနေနဲ့ ကျုပ်ရဲ့မျက်နှာကို မြင်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ ကိုယ်တော်ကြီးကို တစ်ခုလောက်မေးပါရစေ"

"မေးပါ တကာကြီး"

"အဲဒီကြားခံလူရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြပါ"

"ဒါတော့ မပြောပါရစေနဲ့၊ အချိန်တန်တော့ သိရမှာပေါ့"

တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လှစ်ခနဲ ခန်တွက်သွား၏။

အဘိုးအိုက -

"မောင်ရင် ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပေဦး။ နောင်တစ်ချိန်မှာ ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့"

အဘိုးအိုသည် ထိုင်ရာမှထသည်။

ခြေလှမ်း ,ခပ်မှန်မှန်နှင့်ပင် ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းမှာ ဂါရဝပြုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

"ကြည့်ရတာ ကျင့်ယွင်ကိုယ်တော်က သတင်းလာပေးတာနဲ့တူတယ် သူတို့အချင်းချင်း ဒီဆိုင်ထဲမှာ တွေ့ဆုံရလိမ့်မယ်လို့ ချိန်းဆိုထားကြ ရတယ်၊ ဒါနဲ့တောင် ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်ထွက်သွားကြတာလဲ မသိဘူး"

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် စဉ်စားရင်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် လျှောက်လာ ခဲ့သည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အရက်ရှိန်ကလည်း တက်လာသည်။

မကြာမီ တောင်ပေါ်လမ်းဟာစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာသည်။

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မည်မျှအထိ လျှောက်လာခဲ့သည်မသိ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မိုးသားများ တက်လာသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

မကြာမီမှာပင် မိုးစက်မိုးပေါက်များက တဖြောက်ဖြောက် ကျလာ သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိုးစက်များက သူ့အား လန်းဆန်းစေသည်။

အမူးပြေစေသည်။ သူသည် မိုးစက်မိုးပေါက်များအောက်၌ပင် ဆက်လက် ခရီးထွက်လာသည်။

သုံးမိုင်ခရီးပေါက်လာသည်နှင့် မှိန်ပျပျ မီးရောင်လင်းနေသည့် အဆောက်အအုံတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဇရပ်ပျက်တစ်ဆောင် ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဇရပ်ပျက်ဆိုသော်လည်း လုံးဝပျက်စီးနေသည့် ဇရပ်မဟုတ်ပေ၊

တည်းခို၍ရနိုင်သေးသော ဇရပ်ပျက်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အုတ်လှေကားထစ် လေးများအတိုင်း အပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

ဇရပ်၏ အဝင်တံခါးမှာ မည်းနက်မှောင်ပိန်းနေပြီး စေ့ပိတ်ထားသည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

"ဒေါက် ဒေါက်"

ပိုင်ထက်ကျွင်း တံခါးရွက်များကို လက်ဖြင့်ခေါက်လိုက်မိသည်။ အတွင်းမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမျှ မကြားရပေ။

မီးရောင်မြင်ရသည်။ တံခါးပိတ်ထားသည်။ ဤကဲ့သို့သော ဇရပ်ပျက် မျိုး၌ အဘယ်ကြောင့် မီးရောင်တွေ့နေရသနည်း။

အဘယ်ကြောင့် တံခါးပိတ်ထားရသနည်း။ မုချ လူရှိရမည်။

"ဒိုင်း -"

ပိုင်ထက်ကျွင်း တွေးနေစဉ် မိုးကြိုးပစ်သံများက ထစ်ချုန်း မြည်ဟည်း လာသည်။

လျှပ်နွယ်လျှပ်ပန်းများက ကောင်းကင်ပြင်တွင် ငွေကြိုးငွေမျှင်များ အလား ဖြာလက်သွယ်တန်းသွားကြသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဇရပ်အတွင်းမှ မီးရောင်လည်း ပျောက်သွား သည်။

အဘယ်ကြောင့် မီးရောင်ပျောက်သွားရသနည်း။

မိုးကြိုးပစ်သံကြောင့်လော။ တံခါးခေါက်သံကြောင့်လော ---

ပိုင်ထက်ကျွင်း စိတ်ထဲတွင် ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဇရပ်တွင်းမှ သူသည် ပြင်ပမှလူကို ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ခြင်းပေလော၊ ပိုင်ထက် ကျွင်း တွေးသည်။

သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံကြွယ်ဝသူဖြစ်၍ သတိလက်
စေဘဲ သတိဝီရိယနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်မိသည်။

"အထဲမှာ လူရှိပါလား ခင်ဗျာ"

ပိုင်ထက်ကျွင်းက အတွင်းအားထုတ်ကာ အော်ဟစ်လိုက်
မိုးသံလေသံများအကြားတွင် ဟိန်းထွက်လာသည်။

ဇရပ်အတွင်းမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမျှ ထွက်ပေါ်မလာခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် တံခါးကို တွန်းလိုက်သည်။ ပွင့်မလာချေ။

သုံးကြိမ်သုံးခါမျှ ရိုးရိုးတွန်းဖွင့်၍ မရသဖြင့် အတွင်းအားစိုက်
လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ဖွင့်မိလိုက်သည်။

"ဖြောင်း"

တံခါးကျိုးပျက်သွား၏။

ဇရပ်ပျက်ဆိုသော်လည်း အချို့သော အစိတ်အပိုင်းများမှာ ခိုင်
ဖြစ်သည်။

အတွင်း၌ မှောင်မည်းနေသဖြင့် ကိုယ့်လက်ဝါးကိုပင် မမြင်နိုင်
ရှိနေ၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် အတွင်းအား အတော်ကောင်းသည့် သိုင်းသ
ဖြစ်၏။

သို့ပါလျက် ဇရပ်အတွင်းပိုင်းကို ထိုးဖောက်ကြည့်မြင်နိုင်စွမ်း မ
ဖြစ်နေရလေသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် အော်ဟစ်ခြင်း မပြုမိသော်လည်း မာန်သွင်
အတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်၏။

အတွင်းအားကိုမူ အနည်းထုတ်လွှတ်ထားသည်။

တစ်စုံတစ်ခုအပေါ် ရောက်ရှိသွားကြောင်း သူ့အလိုလို ခံစားသိရှိမိ
လိုက်၏။

စားပွဲခုံလား၊ တစ်စုံတစ်ခုတင်သော စင်လားဟူ၍ကား ပိုင်ထက်ကျွင်း
မခွဲခြားနိုင်ချေ။ ထိုအပေါ်မှ သတိထားပြီး ခုန်ချ၏။

မြင့်လှသည်တော့ မဟုတ်။

ရင်ခွင်ထဲမှ မီးခတ်ကျောက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ မီးခတ်လိုက်သည်။

မီးပွင့်များနှင့်အတူ သူ့လက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်လည်း မီးလင်းလာ၏။

လား လား - စောစောက သူတက်ရပ်ခဲ့သည့် အရာမှာ ခေါင်းကြီး
တစ်လုံး ဖြစ်နေသည်တကား။

စင်စစ် တရုတ်များအဖို့ ခေါင်းမှာ ကြောက်လန့်စရာ အမှတ်အသား
မဟုတ်ပါ။

သို့သော် လူသူကင်းမဲ့လှသည့် ဇရပ်ပေါ်၌ ခေါင်းတစ်လုံး ရောက်နေ
သည်ကတော့ အမှန်ပင် ထူးခြားလှသည်။

"အမှောင်တွင် မီးအိမ်ငယ်သည် အဖော်မွန်ဖြစ်၏။ တောတောင်များ
နှင့် ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းရာ အရပ်တို့တွင် လူစွမ်းကောင်း၏ အရိုးအရေတို့
မြှုပ်နှံထားကြသည်။"

မီးရောင်အောက်တွင် အသုဘခေါင်းပေါ်မှ စာတန်းကို ပိုင်ထက်ကျွင်း
ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုစာလုံးများမှာ သစ်သားပြားပေါ်၌ ဓားဖြင့်ရေးခြစ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေ
သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းမှာ ထိုစာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် လေပြည်က ဟူးခနဲ သုတ်ဖြန်းလိုက်သဖြင့် နှာခေါင်းထဲတွင်
သွေးညှီနံ့ကို ရှူရှိုက်မိလိုက်သည်။

သူ အံ့ဩထိတ်လန့်မိသည်။

မည်သည့်အရပ်မှ သွေးညှီနံ့များ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို သိရှိခ
လာသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုအနံ့ထွက်ပေါ်လာသည့် နေရာကို လိုက်လံရှာဖွေ
သည်။

သူရှေ့တည့်တည့်တွင် ပိတ်စဖြင့် ကာရံထားသော ခန်းဆီးကန့်လ
ကာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပိတ်ကန့်လန့်ကာကို ညာလက်ဖြ
ဆွဲဖယ်လိုက်မိသည်။

"ဟင် -"

ပိုင်ထက်ကျွင်းမှာ လက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်ပင် လွတ်ကျမလ
ဖြစ်သွား၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်း မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကာ လုံးဝ စိတ်သက်သ
ရာ ရစရာမရှိပေ။

လဲကျနေသော ကျင့်ယွင်ကိုယ်တော်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းပေတည်း

ကျင့်ယွင်၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးက မျက်တွင်းရိုးထဲတွင် ရှိမနေဘ
ပေါက်ပက်ကြီးဖြစ်နေ၏။

အင်္ကျီရင်ဝတွင် သွေးများက စွန်းထင်းပေကျံနေပြီး အင်္ကျီစက
ကြေမွစုတ်ပြတ်နေသည်။

မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း သွေးစ သွေးနများက မြင်မကောင်
ရှုမကောင်း ဖြစ်နေ၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ခန်းဆီးနောက်ကွယ်သို့ ရိပ်ခနဲခုန်ပျံဝင်လိုက်
သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခြေချမိသည်နှင့် သူနောက်ကျောဘက်ဆီမှ လေထု
အားခနဲဖြစ်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

တစ်စုံတစ်ဦးက လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့်
ောက်ပြန်ရိုက်ချက်တစ်ချက် ထုတ်လိုက်ရသည်။

သို့သော် သူတိုက်ကွက် လွဲချော်သွားသည်ကိုလည်း သူသိရှိလိုက်ရ
သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွားပြီး နောက်သို့
ာတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီး ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေသည်ကိုသာ တွေ့ရပြီး မည်သည့်
ရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် သူစိတ်ထဲတွင် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်
သွားမိ၏။

ငြိမ်သက်နေခြင်းသည် လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်သူအား ပစ်မှတ်ကောင်း
တစ်ခုသဖွယ် လည်စင်းခံပေးခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်ကို ပိုက်ထက်ကျွင်းသိ၏။

ထို့ကြောင့် ပိုက်ထက်ကျွင်းမှာ ရပ်တန့်မနေရဲတော့ဘဲ မြားတစ်စင်း
ာသို့ ပြေးထွက်ကာ နေရာပြောင်းရွှေ့ လှည့်ပတ်နေလိုက်ရသည်။

သူလက်ဝါးနှစ်ဘက်တွင် အတွင်းအားများ စုစည်းကာ အသင့်ပြင်
ဆင်ထားသည်။

အခြေအနေက မည်သို့မျှ ထူးခြားမလာခဲ့ပေ။

ဧရပ်အပြင်ဘက်တွင် မိုးက တဖြောက်ဖြောက် ရွာနေဆဲ။

မြေပြင်ပေါ်သို့ တဖြောက်ဖြောက်ကျနေသော မိုးစက်မိုးပေါက်များ
ကြားမှ ခြေသံသဲ့သဲ့ကို ပိုင်ထက်ကျွင်း ကြားလိုက်ရသောအခါ သူဦးခေါင်း
ထဲတွင် အန္တရာယ်အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံများ မြည်ဟည်းလာတော့
သည်။

သူရပ်နေမိသော နေရာမှ မည်သည့် အခုအခံ အကာအ[illegible] ရှိမနေချေ။

ခြေသံများက သူရှိရာဆီသို့ ဦးတည်နေ၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ထိုရန်သူကို ကြောက်လန့်သည်တော့ [illegible] ပေ။

သတိထား၍ ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် မှောင်ရိပ်ရရှိသော အကာအကွယ်တစ်ခုအ[illegible] သို့ ခုန်ဝင်လိုက်မိ၏။

တကယ်တော့ သူသည် အခန်းထဲမှထွက်ပြီး အခြားတစ်နေ[illegible] ပုန်းဖို့ကောင်းသည်။

အပြင်မှ လူစိမ်းရောက်ရှိလာလျှင် သွေးညှီနံ့ရမည်။ သွေးညှီနံ့ရ[illegible] ၍အခန်းထဲသို့ ဝင်လာမည်။

မိမိနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့သွားနိုင်သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ကိုယ့်ကိုကိုသာ အပြစ်တင်နေမိသည်။

ခြေလှမ်းသံကလည်း တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာခဲ့ချေပြီ။ ရှေ့ဆ[illegible] ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့သဖြင့် အသာပင် ငြိမ်နေလိုက်ရတော့သ[illegible]

"ကျွီ"

တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် တံခါးပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက် ဝင်ရော[illegible] လာတော့သည်။

ထိုသူမှာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းရှိလ[illegible] ဝတ်ရုံနီရဲရဲကြီးကို လွှမ်းခြုံထား၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် အမှောင်ထုအတွင်းမှ ချောင်းကြည့်လိုက်[illegible]

[illegible]ဝင်ရောက်လာသူ၏ မျက်လုံးများက အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်[illegible]နေသည်။

သို့သော် မျက်နှာအမှုအရာကမူ လူသေ၏ မျက်နှာကဲ့သို့ ဖြူရော်[illegible]သည်။

[illegible]ိုင်ထက်ကျွင်းသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးခြင်းမရှိ။ မည်သူ[illegible] မှန်းလည်းမသိသဖြင့် သတိဝီရိယနှင့်သာ စောင့်ကြည့်နေသည်။

ထိုသူသည် ပတ်ဝန်းကျင်အနံ့ကို မျက်စိကစားကြည့်ပြီးကာမှ [illegible]န့်ကာ ခန်းဆီးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာ ကြည့်ပြီးကာမှ ကန့်လန့်ကာ ခန်းဆီးရှိရာသို့ တစ်လှမ်း [illegible] လျှောက်တော့သည်။

သို့သော် ထိုလူသည် ရုတ်ခြည်းရပ်သွားပြီး သူ့နောက်မှ တစ်စုံတစ်ဦး [illegible]လာသည့်နှယ် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လေ၏။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ထိုသူနောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်ကို [illegible]ထက်ကျွင်း မသိ။

ထိုလူသည် သူ့နောက်မှ မည်သူမျှ ကပ်ပါမလာကြောင်း သိရသော [illegible]မှ ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်လာသည်။

အနီးသို့ရောက်လျှင် သူ့ရင်ခွင်ထဲကို လက်နှိုက်လိုက်လေသည်။ မီးရောင်အောက်တွင် ဓားအသွားက လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်အလား [illegible]နဲ့ လက်သွားသည်။

ဓားမြှောင်တစ်လက်ပင်တည်း။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ထိုလူကို ဂရုစိုက်ကြည့်ရှုနေ၏။ ထိုသူက [illegible]ခွင်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီးသည်နှင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်[illegible]က်သည်။

သို့သော် မည်သည့်ထူးခြားချက်မျှ ပေါ်မလာပါချေ။ ထိုလူသည် ခန်းဆီးအတွင်းသို့ ဝင်မည်ပြုပြီးမှ တုန့်ခနဲ ရပ်သွား၏။

ခန်းဆီးရှိရာ အခန်းသို့ မဝင်တော့ဘဲ ဝဲဘက်ရှိ နတ်ရုပ်တစ်ဆ ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း လှမ်းလျှောက်သွားသည်။

ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းခန့် လှမ်းပြီးသောအခါ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြန်သ ရဟန်ဖြင့် ညာဘက် နတ်ရုပ်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြန်သည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းအားဖြင့် ထိုလူသည် မည်သည့်နတ်ရုပ်ဆီ မရောက်ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လည် ပြေးထွက်သွ လေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

ပိုင်ထက်ကျွင်းမှာ ထိုသူမရှိတော့မှပင် ကျင့်ယွင်ကိုယ်တော် အလေ့ာင်းကို ထပ်မံစစ်ဆေးမိပြန်တော့သည်။

"ကျင့်ယွင်ကိုယ်တော်ရဲ့ အတွင်းအားပညာ သိပ်ပြီးအဆင့်မြင့် တာပဲ၊ ဘာကြောင့်များ လုပ်ကြံခံရတာပါလိမ့်"

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ကျင့်ယွင်ကိုယ်တော်အား ငုံ့ကြည့်မိစဉ်မှာပ ဝတ်ရုံနီ သိုင်းသမား အဘယ်ကြောင့် ပြေးထွက်သွားသည်ကို ရုတ်တရ စဉ်းစားမိလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပြီ၊ ဝတ်ရုံနီသိုင်းသမားဟာ နောက်ကိုလဲ လှည့်ကြည့်တယ် နတ်ရုပ်တွေဆီ သွားမလိုလဲလုပ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူပြေးထွက်သွားတယ် သူ - အန္တရာယ် အငွေ့အသက်ရလို့ပဲဖြစ်ရမယ်၊ ငါက အန္တရာယ်အငွေ့ အသက် ဘာကြောင့်မရသလဲ"

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် အမှောင်ထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်ပြန်၏။ သိုင်းလော ၌ သတိဆိုသည်မှာ ပိုသည်မရှိပေ။

ထိုစဉ် -

"ကျွီ"

ရုတ်ခြည်းပင် တံခါးပွင့်သွားကာ လူတစ်ယောက် ထပ်မံဝင်ရောက် ပြန်၏။

ဝင်ရောက်လာသူကား အရက်ဆိုင်ထဲတွင် သူနှင့်အတူ အရက် သောက်ခဲ့သော အဘိုးအိုဖြစ်သည်။ ဒီအဘိုးကြီး ဒီနေရာရောက်အောင် ကျင့်ယွင်ကိုယ်တော်က သွားရောက်ပြီး ချိန်းဆိုသတင်းပေးခဲ့တာပဲ၊ ကျင့်ယွင်ကိုယ်တော်က ဘာဖြစ်လို့ အသတ်ခံရပါလိမ့်၊ အင်း - ကြီးကြီး မားမား လုပ်ကြံမှုကြီးတစ်ခုတော့ ဖြစ်ပြီနဲ့တူတယ်၊ ဇရပ်ထဲကို ကြိုးပြီး ရောက်နေတဲ့သူနဲ့ အဘိုးအိုရယ်၊ ဝတ်ရုံနီနဲ့လူရယ်ဟာ တစ်ဖွဲ့ထည်းသား တွေများလား။ သူတို့သာ တစ်ဖွဲ့တည်းသားတွေဆိုရင် အခုအချိန်မှာ သူက စုံနေပြီ၊ ငါလည်း ဒုက္ခရောက်ရတော့မယ်"

ပိုင်ထက်ကျွင်းအနေဖြင့် ဤသို့တွေးမိခြင်းမှာ အဘိုးအို၏ပညာနှင့် ဝတ်ရုံနီ သိုင်းသမားတို့၏ ပညာကို ခန့်မှန်းရိပ်မိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဇရပ်အတွင်းသို့ နောက်ဆုံးဝင်ရောက်လာသည့် အဘိုးအိုက တံဝန်း ကျင်ကို အကဲခတ်ပြီး လှမ်းအော်လိုက်သည်။

"လျှို့ဝှက်ပုန်းကွယ်နေတဲ့မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားရောက်လာပြီလား"

ဇရပ်ထဲ၌ သူ့အသံ လွင့်ပျံ့သွားသည်။ သို့သော် မည်သည့်တုံ့ပြန် သံကိုမျှ မကြားရဘဲရှိသည်။ အဘိုးအိုသည် တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့တိုးလာ သည်။ ရုတ်တရက် စောစောက ဝတ်ရုံနီ ပစ်ချသွားသည့် ဓားမြှောင်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါတွင်မှ သူသည် ရှေ့မတိုးတော့ပေ။

ခေါင်းဘေးပျဉ်ပြားတွင် ရေးထားသော စာတန်းကို မြင်လိုက်ရပြန်သဖြင့် အဘိုးအိုသည် ပို၍ပင် သတိဝီရိယထားလာသည်။

"ဒေါက်"

တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ယံတွင် ကျယ်လောင်သော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဆေးနီသုတ်လိမ်းထားသော ခေါင်းအဖုံးကြီးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်ထွက်သွားတော့သည်။ အဖုံးပွင့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်ယောက်သည်လည်း ဝုန်းခနဲ ခုန်ထွက်လာသည်။

"ဗိုး -"

ခေါင်းထဲမှထွက်လာသူ၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်မှာ ပြင်းထန်လွန်းသည်။ ပိုင်ထက်ကျွင်းအဖို့ ဤမျှပြင်းထန်အားပါလှသော လက်ဝါးအား ရိုက်ချက်ကို တစ်ခါမျှ မကြုံဆုံခဲ့ဘူးသဖြင့် ငေးကြောင်ကြည့်နေမိလေ၏။

ထို့ထက်ပို၍ အံ့သြစရာကောင်းသည်မှာ အရိုက်ခံရသော အဘိုးအို၏ လျင်မြန်မှုဖြစ်၏။ အဘိုးအိုသည် ရန်သူ၏ အလစ်တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ရုံမျှမက သူကပင် လက်ဝါးတစ်ချက် ပြန်လည်ရိုက်ထုတ်နိုင်ခဲ့သေးသည်။

"ဝုန်း -"

ပြင်းထန်သော အားနှစ်ခုက ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံသွားပြီး အနီရောင် အသုဘခေါင်းတလားကြီး ကွဲကြေသွားရသည်။

အဘိုးအိုသည် လက်ဝါးရိုက်ချက် ထုတ်ပြီးသည်နှင့် ဘယ်ဘက်ရှိ နတ်ရုပ်ကြီးအောက်နားဆီသို့ ရောက်သွားရသည်။

သူရောက်ရှိသွားသည်နှင့် နတ်ရုပ်ကြီးမှာ ဝုန်းခနဲ ပြိုသွားရပြီး အနီရောင် အရိပ်တစ်ရိပ် လှစ်ခနဲ ထွက်လာကာ အဘိုးအို၏ ကျောပြင်ဘက်ဆီမှ တိုက်ခိုက်ပြန်လေတော့၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်မားသူနှစ်ဦးက အဘိုးအိုအား ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် လုပ်ကြံနေသည်ကို မြင်ရလျှင် လွန်စွာမခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွား၏။

သူသည် အဘိုးအိုဘက်မှ ကူညီတိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ချောင်ရိပ်ထဲမှ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝတ်ရုံနီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် သူ၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်မှာ အဘိုးအို၏ ကျောပြင်ထက်သို့ ကျရောက်လုနီးအချိန် ဖြစ်နေပေသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ သူညာလက်မ လက်ညှိုး နှစ်ချောင်းကို အသုံးပြုကာ ဝတ်ရုံနီအား ထိုးရိုက်ချလိုက်၏။

"ဗိုး -"

လေထုကို ထိုးခွဲသွားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဝတ်ရုံနီ၏ ဝဲဘက်ကိုယ် တစ်ခြမ်း ထုံကျဉ်သွားသည်။ အဘိုးအိုအား ရိုက်ချခြင်း မပြုနိုင်တော့ပေ။

ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ အမှတ်မထင် တိုက်ကွက်ကြောင့် အဘိုးအိုက ပိုင်ထက်ကျွင်းကို တအံ့တသြကြည့်ပြီး လှည့်မေးလိုက်သည်။

"မင်း မင်းက - ကဝေလက်ချောင်းတိုက်ကွက်ကို တတ်ထားသလား"

"ဝုန်း -"

ထိုစဉ်မှာပင် ညာဘက်မှ နတ်ရုပ်တုတစ်ခုသည် ရုတ်တရက် ပြိုကျ သွားပြန်သည်။

ရုပ်တုနောက်မှ အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ကာ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အနက်ရောင်မျက်နှာဖုံး တပ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ထိုလူက အေးစက်စက်လှမ်း၍ မေးမြန်းလေ၏။

"မင်းနဲ့ ဝေယိုကွေး ဘယ်လိုတော်စပ်သလဲ"

မေးခွန်းမှာ ရိုးရိုးသာမန် မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်သော်လည်း ဝေယိုကွေ ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကျန်လူများ အံ့အားသင့်သွ ကြတော့သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ထိုလူ၏မျက်နှာကိုလည်း အကဲခတ်သည ထိုလူသည်လည်း မျက်နှာကို ပဝါတစ်ခုဖြင့် အုပ်ထားကြောင်း တွေ့ သည်။

ဤလူများ မျက်နှာမပြဝံ့ကြောင်း ပိုင်ထက်ကျွင်း ရိပ်မိလိုက်သည

"ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီမေးခွန်းကို မေးရတာလဲ"

ဝတ်စုံနက်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ပိုင်ထက်ကျွင်း၏မေးခွန်း ပြန်မဖြေပေ။

ခါးထောက်ပြီး တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်မောနေလေသည်။

အတွင်းအား ကောင်းလှသဖြင့် ထိုရယ်သံက ဇရပ်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ် တုန်ခါနေစေ၏။ ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် နဂိုကတည်းက သ ဝိရိယထားပြီးသူ ဖြစ်သည်။ ထိုလူက ရယ်သံဖြင့် ခြိမ်းခြောက်သည့်အတွ ထပ်မံကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိပါချေ။

ထိုလူ၏ စကားမြားဦးသည် အဘိုးအိုဘက်လှည့်သွားပြန်သည်။

"ချန်ပိုင်ဖုန်း ဒီနေ့ဟာ ခင်ဗျားသေရမယ့်နေ့ပဲ"

ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုက အထွတ်အထိပ် ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ချန်ပိုင်ဖုန်းဆိုသည်မှာ နယ်နယ်ရရ သိုင်းသမ မဟုတ်ပါ။ နာမည်ကို ကြားရုံကြားဖူးထားသည်။ အဓိကရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြ

ဦးဖြစ်သည်။ နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့နေရ ကြောအ။

❖ ❖ ❖

အဘိုးအို ချန်ပိုင်ဖုန်းက ထိမထင်သည့်အသွင်ဖြင့် ခေါင်းမော့ ယ်မောသည်။

"ဟား - ဟား - ဟား ဒီလောက်လဲ ခြိမ်းခြောက်မနေပါနဲ့လေ၊ တ်တွေက ဘာကြောင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတာလဲ၊ မျက်နှာကို လူမြင်မခံ လို့လား"

"ဒါ ခင်ဗျားမေးနေစရာမလိုပါဘူး။ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့သုံးယောက်ကို ခံနိုင်မလားဆိုတာကိုတာ စဉ်းစားစမ်းပါ -"

အဘိုးအို ချန်ပိုင်ဖုန်း ခေတ္တငိုင်သွား၏။

အချိန်ကိုက် စုပေါင်းတိုက်ခိုက်ခြင်းသည် သွေးရိုးသားရိုးကိစ္စ ဟုတ်ကြောင်း သူစဉ်းစားမိ၏။ ခေါင်းထဲမှ ရုတ်တရက်တိုက်ခိုက်သည့် က်ကွက်သည် အလွန်ပြင်းထန်သည်။ တစ်ယောက်ချင်းဆိုလျှင်တော့ ထိုလူကိုလည်း မမှုပါ သို့သော် သုံးယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရမည်ဆိုသည် တော့ တကယ်စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် အလွန်တရာအကင်းပါးသော လူငယ်ဖြစ်၏။ ဘိုးအို ဘာတွေးနေသည်ကို ရိပ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက် ဝင်ပြော သည်။

"ဆရာကြီးချိန်ပိုင်ဖုန်း - ဆရာကြီးဘက်က ကျွန်တော်ပိုင်ထက်ကျွင်း တစ်ယောက်လုံးရှိနေတယ်ဆိုတာကို ထည့်တွက်ထားပါခင်ဗျာ"

ဝတ်စုံနက်က ပိုင်ထက်ကျွင်းအား သတိပေးစကားဆို၏။

"ဒီမှာ ပိုင်ထက်ကျွင်း - မင်းကို ပညာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဝေယံ
အားကိုးနဲ့ ဝင်စွက်မယ်ဆိုရင် မင်းမှားသွားလိမ့်မယ်"

"ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှအားမကိုးဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်ပဲ အားကိုး

"ဟား ဟား ဟား ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ နောက်မှ ကိုယ့်ကို
အားမကိုးလောက်ပါလားဆိုပြီး နောင်တရမနေပါနဲ့"

ထိုစဉ် ချန်ပိုင်ဖုန်းက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလာလေ၏။

"မိတ်ဆွေ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်နောက်ကို သုံးလေးကြိမ်လော
လိုက်လာခဲ့တယ်၊ လူလွတ်ပြီးလဲ ဒီနေရာကို ချိန်းဆိုခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျာ
ချိန်းဆိုချက်က ကျုပ်ကို ဒီလိုကောက်ကျစ်တဲ့ အကြံအစည်နဲ့ လုပ်
ဖို့ပဲလား"

ဝတ်စုံနက်က ဘာမျှပြန်မပြော၊ ဝတ်ရုံနီနှင့် ပဝါဖြူစည်းထား
နှစ်ယောက်လည်း ငြိမ်၍သာရပ်နေကြ၏။ မှန်တိုင်းမလာ
ငြိမ်သက်နေခြင်း မျိုးသာဖြစ်ကြောင်း ပိုင်ထက်ကျွင်း သိရှိသည်။

အဘိုးအို ချန်ပိုင်ဖုန်းက ဆက်ပြောလေ၏။

"ခင်ဗျား မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်လိုက်စမ်းပါ"

"ဟား ဟား ဟား"

ဝတ်စုံနက်၏ ရယ်မောသံက တသိမ့်သိမ့်တုန်ခါသွားသည်။ သူ့ရ
မောသံက သေမင်း၏ရယ်သံနှင့် တူနေသည်။

"ချန်ပိုင်ဖုန်း - ခင်ဗျားဟာ အရင်တုန်းက သိုင်းလောက
လူကောင်းအဖြစ်နဲ့ကော လူဆိုးအဖြစ်နဲ့ပါ ကျော်စောခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျား
မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ယန်လု ဆိုတာကလည်း အခုအချိန်မှာ သေဆုံးသွား

ဒီနေ့အဖို့ ခင်ဗျားရဲ့အသက်ဝိညာဉ်ဟာ ခင်ဗျားခန္ဓာကိုယ်မှာ
နေဖို့ မလွယ်တော့ဘူး -"

ချန်ပိုင်ဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

"ကျုပ်ကို ဒီလိုစကားမျိုး ပြောဝံ့တဲ့သူဆိုလို့ တစ်လောကလုံးမှာ
ငါးယောက်လောက်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ
နဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးတဲ့သူပဲ ဖြစ်ရမယ်"

ပိုင်ထက်ကျွင်းက အကင်းပါးစွာ အဘိုးအိုဘေး၌ ရပ်လိုက်သည်။
ချင်းကပ် ခုခံနိုင်ရန် ဖြစ်ပေသည်။

အဘိုးအို လွန်စွာကျေနပ်သွား၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်းအား လေသံဖြင့် တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

"ရန်သူအင်အား သိပ်ပြီးကြီးလွန်းနေတယ်၊ ရှောင်တိမ်းသွားကြရင်
ကောင်းလိမ့်မယ်"

ပိုင်ထက်ကျွင်းက မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ထို့နောက် အဘိုးအို
ပိုင်ဖုန်းက တံခါးဝဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး လှမ်းအော်လိုက်သည်။

"ကောင်းပေါ့ကွာ၊ အခန့်သင့်လိုက်တာ၊ ငါ့ညီကျော်ပိုင်ချူးလည်း
လာခဲ့တာကိုး"

ဝတ်စုံနက်သုံးယောက်မှာ အဘိုးအို၏ အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သော
ကြောင့် တံခါးဝဆီသို့ သတိလက်လွတ် လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

ပညာချင်းတူနေလျှင် တစ်ကွက်သာသူက ဦးစမြဲဖြစ်သည်။

အဘိုးအို ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် တဒင်္ဂအတွင်း ခုန်ပျံပြေးထွက်သွား၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်းကိုလည်း အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်လေသည်။

ဝတ်စုံနက်က ဤကဲ့သို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မဆွကတည်းကပင်
တင်တွက်ချက်ထားခဲ့ဟန်တူသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်း လေထဲသို့ခုန်ပျံလိုက်သည်နှင့် ဝတ်စုံနက်က လက်ကိ
ရိုက်ချလေ၏။

ထိုလူ၏ လျင်မြန်ပုံ၊ တိုက်ကွက်ပြင်းထန်ပုံကြောင့် ချန်ပိုင်ဖုန်း
လန့်သွား၏။

ထိုတိုက်ကွက်ကို လေထဲ၌ပင် ဖျက်ထုတ်လိုက်ရသည်။ ထို့ကြေ
ဧရပ်အပြင်သို့ ထွက်မသွားနိုင်တော့ပေ။

မူလရပ်နေရာသို့ပင် ပြန်ကျလာသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ပညာရှင်များ၏ ဘိုက်ကွက်ကို ငေးနေရ
ဘာတိဝင်လာပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် သူ့နောက်ကျောဘက်ဆီမှ လေတိုးသံ ဝှစ်ခနဲပေါ်လာသဖြ
ရှေ့သို့မတိုက်နိုင်တော့ဘဲ နောက်သို့သာ လှမ်း၍ခုခံလိုက်ရသည်။

"ဝုန်း -"

ပိုင်ထက်ကျွင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွား၏။ သူ့နောက်ဘက်
မျက်နှာကို ပဝါစည်းထားသည့် ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူသည် တောင့်တောင့်မ
မတ် ရပ်နေပေသည်။

ဤမျှပြင်းထန်သော အတွင်းအားရှိသူ သုံးယောက်ကို သူတို့
ယောက် အပြင်းအထန်ယှဉ်ပြိုင်ပြီးမှ လွတ်ထွက်နိုင်မည်ကို သဘော
ပေါက် ရိပ်မိလာသည်။

ဝတ်စုံနက်ဝတ်ဆင်ထားသူက ရှေ့သို့တိုးဝင်လာပြီး ပိုက်ထက်ကျွ
အား လက်ငှေ့ယမ်းပြသည်။

"ခပ်ဝေးဝေးမှာ ဘေးဖယ်နေလိုက်စမ်း ပိုင်ထက်ကျွင်း။ ပြီးရ
ဝေယိုကွေးဆိုတဲ့ အဘိုးအိုကြီးကို အမှာစကားတစ်ခု သွားပြောပေး
မင်းပြောရမယ့်စကားကတော့ -"

"ဝုန်း -"

ဝတ်စုံနက်ဝတ်ဆင်ထားသူ စကားကို ဆုံးအောင်ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ
စဝက်တစ်ပျက်နှင့်ပင် ရပ်တန့်သွားသည်။

တံခါးနှစ်ချပ်မှာ ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားပြီး အေးစိမ့်သော စကားသံတစ်သံ
ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြောင့်ပေတည်း။

"ဘယ်သူလဲကွ ငါ့နာမည်ခေါ်ပြီး စကားပြောရဲတာ"

စကားသံမဆုံးမီမှာပင် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် ဧရပ်ထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ
ရောက်ရှိလာ၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်း အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာသွားသည်။

ဝတ်စုံနက်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် နောက်သို့ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း
ဆုတ်သွား၏။

"ဝေယိုကွေး - ခင်ဗျား - ခင်ဗျား"

ဝတ်စုံနက်သည် စကားကို ဆုံးအောင်မပြောနိုင်ပေ။

ကျန်လူများလည်း ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေကြ၏။ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့်
ဝေယိုကွေး အမှန်တကယ် ရောက်ရှိလာခဲ့ချေပြီ။

ချန်ပိုင်ဖုန်းမှာ ဝေယိုကွေးကို ယခင်က မတွေ့ဘူး မမြင်ဘူးခဲ့ချေ။

ယခုကဲ့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသောအခါ အကြီးအကျယ်
အံ့အားသင့်သွား၏။

ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမည်ကိုပင် မဆုံးဖြတ်တတ်အောင် ဖြစ်သွား
သည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၆၆

ဇရပ်ပျက်ထဲမှ လုပ်ကြံ

ဝေယိုကွေးသည် စိတ်အေးလက်အေးနှင့်ပင် ရှေ့သို့တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာသည်။

"ကျုပ်နာမည်ကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ သုံးတာမျိုး ကျုပ်မလိုလားဘူး ကျုပ်နာမည်ပါလာတဲ့အတွက် ဒီပွဲမှာ ကျုပ်ဝင်စွက်ဖက်ခွင့်ရပြီ"

ဟန်အမူအရာက အေးဆေးသလောက် စကားလုံးများက စူးရှ မာကျောနေသည်။

"သိုင်းလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ထင်ရှားခဲ့ပြီးမှ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခုကြောင့် သိက္ခာမကျချင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ လက်ရှောင်လိုက်စမ်းပါ ဝေယိုကွေး။ မရှောင်ရင် ခင်ဗျားနောင်တရလိမ့်မယ်"

ဝတ်စုံနက်က ကြွေးကြော်ဆည်ပြီး ပြန်လည်ခြိမ်းခြောက်လာသည်။

ဝေယိုကွေးသည် တဟားဟား အော်ရယ်လေတော့သည်။

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုခြိမ်းခြောက် ခြိမ်းခြောက် ကျုပ်ကတော့ နောက်မဆုတ်ဘူး။ နောင်တဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း ကျုပ်မသုံးဘူးဗျ-"

"ခင်ဗျား တယ်ခေါင်းမာပါလား။ ကျုပ်အကြောင်းလဲ ခင်ဗျားသိသားပဲ ...ရှိသိုင်းလောကကြီးကို ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး။ သိုင်းဂိုဏ်းကြီးကိုးဂိုဏ်း ... ခြေငြိမ်သွားကြပြီ၊ ကျုပ်က မပိုင်ဘဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ ...လောကထဲကို လွယ်လွယ်နဲ့ ထွက်မလာဘူး။ သေသေချာချာ စီမံ ... လာတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား"

ဝေယိုကွေး မထီမဲ့မြင်ဖြင့် ပြုံးလျက် -"

"သိုင်းလောကမှာရှိတဲ့ ဂိုဏ်းကြီးကိုးဂိုဏ်းက ခင်ဗျားကို ရင်မဆိုင်ဝံ့ ... ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒါ ဂုဏ်ယူစရာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုမှ ...ည့်မတွက်ဘဲကိုး၊ အဲဒါ ခင်ဗျားရဲ့ မဟာအမှားပဲ"

"ဘာ - မဟာအမှားလဲ"

"ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ ကျုပ်လိုလူတစ်ယောက် ...ကို မေ့ထားတာ ခင်ဗျားရဲ့ မဟာအမှားပဲပေါ့ ဟား ဟား ဟား"

ဝတ်စုံနက်ကလည်း ဟားတိုက်၍ ရယ်နေပြန်ပါသည်။

"ခင်ဗျားက တော်တော်အပြောကြီးတဲ့လူပဲ"

"ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းပေမယ့် ကျုပ်သဘောမတူဘူးဆိုရင် ...င်ဗျားဘာမှ လုပ်လို့မရဘူးဆိုတာ သိထားပါ"

"ကြည့်ကြသေးတာပေါ့"

ဝတ်စုံနက်က ပြောပြောဆိုဆို လက်ဝဲးတိုက်ကွက်တစ်ကွက် ...တ်ကာ ပိုင်ထက်ကျွင်းအား ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်သည်။

"သတိထား"

ဝေယိုကွေးက ပိုင်ထက်ကျွင်းကို အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သည်။

ဝတ်စုံနက်သည် အားအနည်းဆုံးလူကို အလစ်လုပ်ကြံ ရှင်းလင်းခြင်း ...င်ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း သူ့တိုက်ကွက်က အရာမရောက်ခဲ့။ အသက်ငယ် သော်လည်း အရာရာတွင် သတိဝီရိယရှိသော ပိုင်ထက်ကျွင်းက လက်သီး နှစ်ဖက်ဖြင့် အစွမ်းကုန် ခုခံတိုက်ခိုက်ရင်း နေရာရွှေ့ပေးလိုက်သည်။

"ဝုန်း"

ပြင်းထန်သော အားလှိုင်းတစ်ခုက ပိုင်ထက်ကျွင်း၏နံဘေး ထွက်သွားသည်။

ဝေယိုကျွေးမှာ ပိုင်ထက်ကျွင်းအတွက် စိတ်အေးသွားသည် ဝတ်စုံနက်အား မထီလေးစားသော လေသံဖြင့် သရော်လှောင်ပြောင် လိုက်သည်။

"ဒီ လေး ငါး ခြောက်နှစ် အတွင်းမှာ ခင်ဗျားရဲ့ တိုက်ကွက်တွေ အရင်အတိုင်းပါပဲလား"

ဤသရော်လှောင်ပြောင်ချက်သည် အတော်ထိမိ၏။ သိုင်းသမားအရင် အမာကြီးတစ်ယောက်အဖို့ လေးငါးနှစ်အတွင်း သိုင်းပညာတိုးတက်မှု မရှိခြင်းသည်လည်း အတော်ရှက်စရာကောင်း၏။

အဓိပ္ပာယ်အနက်ကောက်ပြီး လေးငါးနှစ် အတွင်း ခင်ဗျားရဲ့ ယုတ် ကောက်ကျစ်မှုတွေကလည်း သည်အတိုင်းပါလားဟု ဆိုကလည်း ရှက်စရာ ကောင်းသည်။

သို့သော် ဝတ်စုံနက်ကား ရှက်ပုံမရ။

"အေးပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း တစ်ယောက်ဆို ဆိုသလောက် တပည့်ကောင်းတစ်ယောက်ကို မွေးထုတ်လိုက်ခဲ့ပြီပဲ"

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် သိုင်းလောက၌ တစ်ဟုန်ထိုး ထင်ရှားကျော်ကြား လာသော လူငယ်သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဝေယိုကျွေးသည် စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ် ထားရှိသည့် အထက်လမ်း သားသိုင်းသမားအရင့်အမာကြီး ဖြစ်၏။

ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ အကူအညီ လိုအပ်နေသည့် အဖြစ်ကို ချက်ချင်း ဘောပေါက်၏။ သူသည် ချက်ချင်းပင် ဝင်္ဘမုနက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့် က်၏။

"ခင်ဗျားအနေနဲ့ နံပါတ်တစ်သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ချိန်တွေ အများကြီး▬နေပါသေးတယ်။ ချန်ပိုင်ဖုန်းဟာ သိုင်းလောက နေတစ်ဆူ လတစ်ဆူလို ထွန်းတောက်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ တ်ပစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေရဲ့ အသက်ဝိညာဉ်တွေဟာ အခုထက်ထိ လေထဲမှာ လွင့်နေလိမ့်ဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကအတွက် သူလုပ်ခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုတွေဟာ သူမှားခဲ့တဲ့ ဒုစရိုက်အမှုတွေထက် အဆပေါင်းများစွာ ဘာလွန်ခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီး သူနဲ့ မကင်းပြတ်သေးတဲ့ ပြဿနာကို ဘယ်သူမှ မရှင်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်"

"ဘာပြဿနာလဲ၊ အဲဒီပြဿနာကို သူ့ဖာသာ ရှင်းမှာပေါ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ"

ဝတ်စုံနက်က ဥပေက္ခာပြုသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။ ဝေယိုကျွေး ကမူ ဝတ်စုံနက်အား ခက်ထန်စွာကြည့်၏။

သူပြောသည့်စကားကလည်း တင်းမာခက်ထန်နေသည်။

"ဘာလို့ မဆိုင်ရမှာလဲ၊ ထူမုရဲ့တိုက်ပြဿနာဟာ ဘယ်သိုင်းသမားနဲ့ မဆိုင်ဘဲရှိမလဲ၊ ခင်ဗျားက ဟန်ဆောင်ပြီးမေးမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စက နှစ်တွေကြာခဲ့ပေမယ့် သိုင်းလောကသားတွေက မေ့ပျောက်ထားနိုင်မယ် တဲ့လား"

"ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ"

"ဘာလုပ်ချင်ရမှာလဲ၊ ချန်ပိုင်ဖုန်းဘက်က ရပ်တည်ရတော့မှာပေ့"

ဝတ်စုံနက်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုရန် နှုတ်ခမ်းပြင်နေစဉ်မှာ သူ့နောက်တွင်ရပ်နေသော ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူက ရုတ်တရက် ---

"ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ဘူး။ ပြတ်ပြတ်သားသား တိုက်ခိုက်ကြ ရှိတယ်"

ထိုသူသည် စကားထက် အလုပ်ကို ပိုလုပ်တတ်သူဖြစ်ဟန်ရှိ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ပိုင်ထက်ကျွင်းအား ဓွန်လက်သည်းကုတ်ဖြ လှမ်းကုတ်ဆွဲသည်။

"ဝှစ်"

အမှောင်ထဲတွင် လေတိုးသံ တဟူးဟူး ထနေပြီး လက်ချောင်း ကလေး ငါးချောင်းက ပိုင်ထက်ကျွင်းဆီသို့ လျှပ်တစ်ပြက် တိုးဝင်လာလေ သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ဝတ်စုံဖြူလူ၏ တိုက်ကွက်ကို ရှောင်တိမ်း လိုက်၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထိုဝတ်စုံဖြူ၏ ပခုံးကို ဖမ်းဆွဲရန် ကြိုးစားသည်။

"လွှတ်လိုက် - မြန်မြန်လွှတ်လိုက်စမ်း။ ရှောင်လင် အအေးလက်ညှိုး တိုက်ကွက် စနေပြီ"

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် လူပင်ငယ်သော်လည်း သိုင်းပညာ၌မူ အတော် ကလေး ပြည့်စုံနေပြီဖြစ်၍ ရန်သူ၏ ပခုံးကို ဖမ်းမိလုနီးနီး ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သံကြောင့် သူ့လက် ကိုသူ အလျင်အမြန် ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း၍ ဝတ်စုံဖြူရန်သူနှင့် လွတ်ရာသို့ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

ရန်သူအား မည်သည့်အခါမှ အထင်မသေးရဟူသော ဆရာ့အမှာ ားကိုလည်း ကြားယောင်လာမိလေ၏။

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည်လည်း ရှောင်လင်အအေးလက်ညှိုးတိုက်ကွက်ကို င်ရသောအခါမှ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မည်သူဖြစ်သည်ကို သိရှိသွားတော့သည်။

ကျိန်နမ်မြို့ပြင် တောင်ဘက်တစ်နေရာ၌ ကျော်ပိုင်ချူးက မိတ်ဆွေ ာစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ရာမှ အတွင်းဒဏ်ရာရရှိခဲ့သည့် အဖြစ်ကို သတိရလာသည်။

ညဥ့်အမှောင် တဲအိမ်ကလေးအတွင်းသို့ ဝတ်စုံနက်ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ယောက် ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာပုံ၊ ရှောင်လင်ဂိုဏ်း၏ သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်မြင့် တတ်ကျွမ်းထားသော ထူးဆန်းသည့် တရုတ်ဘုန်းတော် ကြီးတစ်ပါး ရောက်ရှိလာပုံတို့ကို သတိရလိုက်သည်။

ယခု ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူသည် ထိုထူးဆန်းသော ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း သူတွေးလိုက်မိသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ ဒေါသများသည် အလိပ်လိုက် ထလာ၏။ ထိုလူက ပိုင်ထက်ကျွင်းကို မဲနေခိုက် လျှပ်တစ်ပြက် နောက်ကျောမှ ဝင်ရိုက်သည်။

သို့သော် ထူးဆန်းသောတရုတ်ဘုန်းကြီးဖြစ်ဟန်ရှိသည်ဟု သူယူဆ ားသော ရန်သူသည် သူ့ရိုက်ချက်ကို လွယ်ကူစွာ ရှောင်တိမ်းသွား၏။

မြန်လိုက်သည့်ရန်သူ ---

ရန်သူ၏မြန်ဆန်ပုံမှာ လက်ဖျားခါလောက်၏။ သူ့အား ရှောင်တိမ်း သွားရုံမျှမက ပိုင်ထက်ကျွမ်းကိုပင် ထပ်ဆင့်တိုက်ခိုက်သေး၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်းမှာ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်၍ ဝတ်စုံဖြူ၏ တိုက် ကွက်မှ လွတ်မြောက်နိုင်မည့် တိုက်ကွက်တစ်ကွက်ကို ထုတ်သုံးရှောင် တိမ်းလိုက်သည်။

ကိုယ်ကို လိမ်တွန့်ရှောင်တိမ်းလိုက်ရုံနှင့် ဝတ်စုံဖြူလူ၏ တိုက်ကွ
ငါးကွက်စလုံးမှာ အချည်းနှီးဖြစ်သွားရတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိုက်ကွက်များကိုကြည့်ပြီး ဝတ်စုံနက်နှင့်
ပိုင်ထက်ကျွင်းအား တအံ့တဩ လေသံဖြင့် ချီးကျူးလိုက်သည်။

"ဩော် - မင်းက လေပွေတိမ်ပျောတိုက်ကွက် တတ်နေပါကလား

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ရန်သူများ၏ အစွမ်းထက်ပုံကို သိရှိပြီးပြီဖြ
ချန်ပိုင်ဖုန်းနှင့် ဝေယိုကွေးတို့အလယ်၌ သွားရပ်လိုက်သည်။

ဝတ်စုံနက်က ပိုင်ထက်ကျွင်းအား လှမ်းပြောသည်။

"မင်းကို ငါမေးစရာရှိသေးတယ်"

"ဘာမေးမှာလဲ၊ ဖြေသင့်ရင်ဖြေမယ်"

"ယန်လု သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးသလား"

ပိုင်ထက်ကျွင်းမှာ မထင်မှတ်သောမေးခွန်း အမေးခံလိုက်ရသဖြ
ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

အလင်းရောင်သာ သဲသဲကွဲကွဲ ရှိမည်ဆိုပါက သူ့မျက်နှာ အကြ
အကျယ် ပျက်သွားရသည်ကို တစ်ဘက်လူက သိရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

သူ မည်သို့ဖြေရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေစဉ် ချန်ပိုင်ဖုန်းက ကြား
ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

"ယန်လု မသေသေးဘူး။ ကျုပ် လော့ယင်းတပ် ဘုရားကျောင်းပျက်
ထဲမှာ ရှိနေတုန်းက ယန်လုဟာ ကျုပ်နဲ့အတူ နေ့စဉ်ရှိနေခဲ့တယ်"

ချန်ပိုင်ဖုန်း၏စကားကြောင့် ဝတ်စုံနက်မှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှု
သွားတော့သည်။

မျက်နှာကို မမြင်ရသော်လည်း ဟန်ပန်ကြည့်ရုံနှင့်ပင် အတော်
ကလေး စိတ်လှုပ်ရှားသွားကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

ထို့နောက် --- သူ့လူများကို အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလေသည်။

"ကျုပ်တို့ သွားကြမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို သူက ရှေးဦးစွာ ခုန်ပျံထွက်ခွာသွားသည်။

သူ့လူနှစ်ယောက်လည်း ခုန်ပျံလိုက်ပါသွားကြ၏။ ချန်ပိုင်ဖုန်းက
တ်တရက် လှမ်းတားလိုက်၏။

"တောင်ပိုင်း အသုဘဂိုဏ်းက မိတ်ဆွေ၊ ခဏနေဦး"

ဝတ်စုံနက်သည် လေထဲတွင် ခုန်ပျံနေရာမှ ခါးကို ကွေးညွတ်လျက်
န်ပိုင်ဖုန်းကို ခြေဖြင့်ခတ်သွားသည်။

"တားတာနဲ့ ဒီလိုလုပ်ရသလား"

ချန်ပိုင်ဖုန်း၏လက်ဝဲဘက်တွင် ရပ်နေသောဝေယိုကွေးက အော်ဟစ်
ငါက်ငမ်းကာ လက်သီးနှစ်ဘက်ဖြင့် စုံထိုးတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

"ဝုန်း"

ကျယ်လောင်သည့်အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် လူအားလုံးမှာ
ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

ဝေယိုကွေးမှာ နောက်သို့ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းခန့် ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

လေဟာနယ်ထဲမှ ဝတ်စုံနက်မှာမူ "အင့်"ခနဲ ညည်းညူလျက်
ပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။

သို့သော် ခွေးကျဝက်ကျတော့ မကျပေ။

ပြိုင်ဖက်နှစ်ယောက်၏ ပညာ မည်မျှမြင့်မားသည်ကို ထိုအချက်
ကြည့်ရုံမျှဖြင့် သိရ၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်းက ဝေယိုကွေးထံသို့ ကမန်းကတန်းပြေးသွားကာ
ဖေးမသည်။

ဝေယိုကွေးက ပိုင်ထက်ကျွင်း၏လက်ကို အသာအယာ ဖယ်
လိုက်၏။

"ဆရာ - ဆရာကြီး ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲဟင်"

"ငါ - ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး"

ဝေယိုကွေး ဘာမျှမဖြစ်ပါ။

အခြားသူတစ်ယောက်ဆိုလျှင်တော့ ဤသို့ဖြစ်ချင်မှဖြစ်ပါလိမ့်

ဝတ်စုံနက်သည် တဒင်္ဂမျှ အဟန့်အတား ဖြစ်သွားသော
ရပ်တန့်နေခြင်းမရှိတော့ပေ။ ဆက်လက်ပြေးသွားတော့သည်။

❖ ❖ ❖

"ဆရာ - ဝတ်စုံနက်နဲ့လူဟာ ဘယ်သူပါလဲခင်ဗျာ"

ဝေယိုကွေးက လေးတွဲစွာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"သိုင်းလောကမှ ငါနဲ့နာမည်ချင်းဆင်တူတဲ့ လူတစ်ယောက်
ပေါ့ကွာ"

"မြောက်ပိုင်း ပေဝေ၊ ဒီလိုဆို သူက ပေဝေပဲပေါ့"

"သူကလွဲလို့ ဘယ်သူဖြစ်ဦးမှာလဲကွာ"

ပိုင်ထက်ကျွင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

သူ့ဦးခေါင်းကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခါယမ်းလိုက်ပြီးလျှင် -

"သူ့လက်ဝါး အားလှိုင်းတွေက သိပ်ပြီး ပြင်းထန်တာပဲနော်"

"သူတစ်ယောက်တည်းမို့လို့ တော်သေးတာပေါ့၊ သူ့အဖော်
ငါးယောက်သာ ပါလာရင် ဒီနေ့ပြဿနာဟာ ခုလို အေးအေးဆေးဆေး
ပြီးမယ်မထင်ဘူး"

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေခဲ့သော ချန်ပိုင်ဖုန်းက ရုတ်တရက် ဝင်ပြော
၏။

"ကျုပ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အမှားအယွင်းကလေးတွေ တော်
များများပဲ လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မြောက်ပိုင်းပေဝေကိုတော့
ကျုပ် ရန်မမူခဲ့ဖူးသလို ရန်ငြိုးရန်စလည်း မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး၊ သူက
တော့ ကျုပ်ကိုသတ်ဖို့ တမင်သက်သက် ရောက်လာခဲ့ပုံပဲ"

မြောက်ပိုင်း ပေဝေနှင့်ပတ်သက်၍ ဝေယိုကွေး ဘာမျှထင်မြင်ချက်
မပေးပေ။ သူသိချင်သည့် အချက်တစ်ချက်သာမေးသည်။

"ကျုပ် လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို သိချင်တယ်"

"ဘယ်သူ့အကြောင်း သိချင်တာလဲ"

"လူတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်လောက်က
ပြီး သိုင်းလောကထဲမှာ မြုပ်လိုက်ပေါ်လိုက်နဲ့ နေခဲ့တယ်၊ သူ့မျက်နှာ
ကိုတော့ ကျုပ် မမြင်ဖူးပါဘူး၊ သိုင်းပညာမှာတော့ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်
လောက်အောင်ပဲ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်တယ်၊ သူ့ကို နာမည်ကြားဖူး
ကလွဲပြီး တွေ့ဖူးတဲ့သူဆိုတာ တော်တော်ပဲ ရှားပါးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလူက
နောင်ကြီးချန်ပိုင်ဖုန်းနဲ့ ဘယ်လိုများတော်စပ်ပါသလဲ"

မည်သူ့ကိုမေးကြောင်း ချန်ပိုင်ဖုန်းသိလိုက်သည်။ သို့သော် ဝေယိုကွေး
ထံမှ တိကျသော မေးခွန်းမလာမချင်း ပြန်မဖြေသင့်ဟု ယူဆသဖြင့်
ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

"နောင်ကြီး ဝေယိုကွေးက ဘယ်သူ့ကို သိချင်တာပါလဲ"

"ကျော်ပိုင်ချူး"

ချန်ပိုင်ဖုန်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဘာမှတော့ မတော်စပ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်နဲ့သူက ညီအစ်
အရင်းလောက်ကို ခင်မင်ကြပါတယ်"

"အင်း - သူ့ရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာကတော့ လက်ဖျားခါလောက်တ
သူ့ခေတ်သူ့အခါ မတိုင်မီကလူရော သူ့ခေတ်နောက်ပိုင်းက လူတွေ
သူ့ကို မီနိုင်တဲ့လူမရှိပါဘူး။ သရဲအရိပ်လို့တောင်မှ ကျော်ကြားခဲ့တာကလ
ဗျာ၊ ကျုပ်လဲပဲ သူနဲ့ခေတ်ပြိုင် ထင်ရှားခဲ့သူ ဖြစ်နေပေမယ့် သူ့မျက်နှာ
တော့ တစ်ခါမှမတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးဘူး။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ကျော်ပိုင်ချူးဟာ -

"ကျော်ပိုင်ချူးဟာ သရဲအရိပ်လို့ ပြောတာလားဆရာ"

ပိုင်ထက်ကျွင်းက ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။ ဝေယိုကွေးက စဉ်းစ
စားစား ဖြေ၏။

"တထစ်ချတော့ မပြောဝံ့ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်ဖော့ပညာ
ကတော့ နံပါတ်တစ်အဆင့်ထက်ကို ကျော်လွန်နေတယ်"

စကားဆုံးသည်နှင့် ဝေယိုကွေးက ချန်ပိုင်ဖုန်းထံသို့ စူးစမ်းသော
မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်လေ၏။

ချန်ပိုင်ဖုန်းက -

"သိပ်ပြီး ရင်းနှီးနေတဲ့ ကျုပ်ကိုတောင်မှ ကျော်ပိုင်ချူးက သူ သ
အရိပ် ဟုတ်မဟုတ် တစ်ခါမှ ထုတ်ဖော်ပြောမပြခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်
သရဲအရိပ် ဟုတ်မဟုတ်ကို ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့သူ တစ်ယောက်ပဲ သိလိ
မယ်"

ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ စကားက ဆင်ဝေ့ရန်ရှောင် စကားမျိုး ဖြစ်နေ၏
သို့သော် သူရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ပြောကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုမူ သ
မျက်လုံးများက ဖော်ပြနေသည်။

"ကျော်ပိုင်ချူး အခု ဘယ်မှာ ရှိနေသလဲ"

ချန်ပိုင်ဖုန်းမှာ ဤမေးခွန်းကြောင့် ရုတ်ခြည်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဝေယိုကွေးသည် သူတစ်ပါး၏ လျှို့ဝှက်မှုကို အလွန်စပ်စုရာကျနေ
ကြောင်း သတိရလာသဖြင့် တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

"ကျုပ် မှားသွားတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားအတွက် ပြောရမှာခက်နေရင်
မေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို ကျုပ် မသိချင်တော့ပါဘူး"

"မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ထုတ်ဖော်မပြောချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ခမျာ
ကို့တတစ်ယောက်ဖြစ်နေရတာကို တွေးမိလိုက်လို့ပါ"

ဝေယိုကွေး အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားရလေတော့သည်။

အရိပ်လိုပင် လိုက်မမီအောင် ထက်မြက်သူ သိုင်းသမားတစ်ယောက်
ကို့တဘဝရောက်အောင် မည်သူကများ ဖန်တီးလိုက်လေသနည်း။

သူသိချင်စိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ပေ။

"ဟင် - သူ့ကို ဘယ်သူက တိုက်ခိုက်လိုက်လို့လဲ"

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် ထိုမေးခွန်းကိုလည်း မဖြေချင်။ ချန်ပိုင်ဖုန်း
က်ဝိတ် နေသည်ကိုကြည့်ပြီး ဝေယိုကွေးလည်း ကိုယ်ရှိန်သတ်သွား
သ၏။

ဝေယိုကွေးသည် ချန်ပိုင်ဖုန်းကို ချက်ချင်း တောင်းပန်လေ၏။

"ကျုပ်စိတ်လောကြီးသွားမိတာကို သည်းခံပါ နောင်ကြီးချန်ပိုင်ဖုန်း။
အခု နောင်ကြီးဒီကိုရောက်လာတာဟာ ကျော်ပိုင်ချူးအတွက်ပဲ မဟုတ်
သား"

ချန်ပိုင်ဖုန်း ဘာမျှပြန်မဖြေပါ။

ကျော်ပိုင်ချူးနှင့်ပတ်သက်သမျှမှာ လျှို့ဝှက်ကိစ္စချည်းဖြစ်နေ
သည့်လား မဆိုနိုင်ပါ။

နောက်ဆုံး၌ ချန်ပိုင်ဖုန်းက ဂါရဝပြုပြီးနှုတ်ဆက်စကားဆိုသ

"အခုလို နောင်ကြီး ဝေယိုကွေး ကျုပ်ဘက်ကရပ်တည်ပေးတာ သိပ် ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်။ နောင်ကြီးရဲ့ အချိန်တွေ အလဟဿကုန် သွားသလို ဖြစ်ရတာကိုလည်း အားနာလှပါတယ်၊ ကျုပ်ကို သွားခွင့် ပါဦး"

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် ဆိုင်းမဆင့်ဗုံမဆင့် နှုတ်ဆက်စကားဆို ရုတ်တရက် ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

ဝေယိုကွေးမှာ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့တော့သည်

"သံသယ သိပ်များတာပဲနော် ဆရာ"

ပိုင်ထက်ကျွင်းက မှတ်ချက်ချသည်။

ဝေယိုကွေးက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါ၏။

"သံသယကြီးတာကို အပြစ်ဆိုလို့မရပါဘူးကွယ်၊ အရေးကြီး ကိစ္စတွေကို လွယ်လွယ်ကူကူ လျှောက်ပြောနေရင် အဲဒီလူမှ ဒု မရောက် ဘယ်သူဒုက္ခရောက်တော့မှာလဲ"

"ချန်ပိုင်ဖုန်းဟာ ထူမုရဲတိုက် အရေးအခင်းမှာ အဓိကသက်ဆို နေခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိလျက်သားနဲ့ ဆရာ ဘာကြောင့် သူ့ကို လွှတ်လိုက်ရတာလဲ"

"အမှန်တရားကို လူပြောသူပြောနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့မရနိုင်ဘူး။ အင်မတ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမို့လို့ အချိန်စောင့်ရဦးမယ်၊ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေ ရှာဖွေရဦးမယ်"

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ထိုစကားကြောင့် ခေါင်းထဲတွင် အသိဉာဏ် တစ်ခု လင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဝေယိုကွေး၏ အင်္ကျီစကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး အလျှင်စလို ပြောမိသည်။

"ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်ကို သတိရလာပြီ ...ာ၊ သူ့နာမည်က ချန်ပိန်းတဲ့"

ဝေယိုကွေးသည် ပိုင်ထက်ကျွင်း၏စကားကို လက်သင့်ခံသည့် ...နဲ့ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း(၆

သိုင်းသမားမျက်

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် ဝေယိုကွေးနှင့် ဆက်လက်မဆွေးနွေးလိုတော့သ
သူတို့အနီးမှ ထွက်လာခဲ့ပေသည်။

သူ့အပေါ် စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်း ရှိကြောင်း ပြသခဲ့သ
ပိုင်ထက်ကျွင်းကိုပင် နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

ဝေယိုကွေးသည် သိုင်းလောက၌ အလွန်ကာရာ အေးချမ်းသော
ဖြစ်ကြောင်း သူသိထား၏။

သူတစ်ပါး၏ အရေးကိစ္စများနှင့်လည်း ဝင်ရောက်စွက်ဖက်
မရှိဟု ကြားသိသည်။

သို့သော် ထိုဝေယိုကွေးသည် သူနှင့် လုံးဝမဆိုင်သည့် မိမိတို့
ရန်ပွဲ၌ ပါဝင်လာကာ မိမိဘက်မှ ရပ်တည်မှုပေးလာသည်။

ထို့ပြင် ကျော်ပိုင်ချူး၏ ကိစ္စကိုပါ မေးမြန်းစုံစမ်းလာပြန်သည်

ကျော်ပိုင်ချူးကိစ္စမှာ သိုင်းလောက၌ သာမန်ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော
မဟုတ်သဖြင့် သူ့အနေဖြင့် ဝေယိုကွေးကို ပို၍ ရှင်းမပြနိုင်ပေ။
ကြောင့် သူထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမ၌ သူ ခပ်မြန်မြန် ပြေးခဲ့သည်။

သို့သော် မကြာမီ ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး ခပ်မှန်မှန် လမ်းလျှောက်သည်။

ဇရပ်ထဲ၌ အချိန်အတော်ကုန်ခဲ့သဖြင့် သူ လမ်းလျှောက်ပြီး မကြာမီ
ရောင်နီပျို့လာလေတော့၏။

လင်းအရုဏ်ဖြင့် မီးခိုးတလူလူထွက်နေသည့် ကျေးရွာမှ အိမ်ကလေး
ကို တွေ့မြင်နေရပေပြီ။

"ဟင် -"

အဘိုးအို ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် တန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

သူ့ရှေ့ မလှမ်းမကမ်း၌ ခရီးသည်နှစ်ဦးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ခရီးသည်နှစ်ဦးမှာ သာမန်အရပ်သား ခရီးသည်နှစ်ဦး မဟုတ်ပေ။

ထူးဆန်း၍ ဆန်းကြယ်သော အသွင်အပြင်ကြောင့် သိုင်းသမား
သည်များဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။

တစ်ဦးက အပေါက်အဖာ ဗရပွရှိသော သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံထားသည့်
ရတ်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးက အိုးစရည်းကိုယ်ခန္ဓာ
လက်တစ်ဘက်ပြတ်နေသည့် လူဝကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

လက်တစ်ဘက်ပြတ် လူဝကြီးသည် ပခုံးပေါ်၌ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို
မ်းပိုးထား၏။

ထိုအထုပ်မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိပါ။

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် ထိုနှစ်ဦးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲ၌ တစ်မျိုးတစ်
ခံစားလိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်း နေရာမှ လိုက်သည်။

ထိုစဉ် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးက လက်တစ်ဘက်ပြတ် လူဝကြီး
ခပ်အုပ်အုပ် စတင်စကားပြောသည်။

"ကျုပ်ပြောတာ လုံးဝ မမှားပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့တတွေ ချမ်းသာ
တွေ့ရမှာပါဗျ။ ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ဒုက္ခဆိုရင်လဲ ဘယ်
လုပ်ရှောင်တိမ်းလို့ရမှာတဲ့လဲ၊ အခုလို ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်သွားနေ
ဘာနဲ့တူနေပြီလဲဗျာ"

"အင်း - ဒါတွေကို ဘုန်းကြီးမသိလို့ ပြောနေတာပါ"

တရုတ်ဘုန်းကြီးက စကားရှည်ရှည်ပြောသော်လည်း လက်တစ်ဘက်
ပြတ် လူဝကြီးက တိုနန့်နန့်သာ ပြောသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် သာမန် ခရီးသွားတစ်ဦးပမာ ဣန္ဒြေရရ လျှော
သဖြင့် ထိုနှစ်ယောက်နှင့် ပို၍ပို၍ နီးလာသည်။

"တကာကြီး အခု လေးငါးဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ အခြားလူတစ်ယော
ဖြစ်သွားပြီလို့ ထင်နေရလောက်အောင် လုံးလုံးလျားလျား ပြောင်းလဲသွ
ခဲ့တာပဲကိုး။ ကျုပ်ဖြင့် ဘယ်လိုမှ တွေးတောစဉ်းစားလို့မရတော့ပါဘူ

တရုတ်ဘုန်းကြီးအိုကြီးက စိတ်ပျက်သည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်

လူဝကြီးကလည်း သူ့အသံ အောအောကြီးဖြင့် -

အချိန်က ဆယ်နှစ်တာမကတော့ဘူးဆိုတော့ ဒီလောက်တော
ပြောင်းလဲရမှာပေါ့ ကိုယ်တော်ရယ် - တပည့်တော်ကို မေတ္တာရပ်ခံမ
ပါနဲ့တော့၊ စိတ်ထဲက ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပါပြီ"

တရုတ်ဘုန်းကြီးက ဘာမျှဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ထိုအချိန်
အတွင်းမှာပင် သူတို့ကို ချန်ပိုင်ဖုန်းက ကျော်ဖြတ်တက်လိုက်၏။

ထိုစဉ် တရုတ်ဘုန်းကြီးက ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"တကာကြီး -"

တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးက တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် လှမ်းခေါ်သဖြင့်
ချန်ပိုင်ဖုန်းမှာ မသိလိုက် မသိသာနေရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

တရုတ်ဘုန်းကြီးဘက်သို့ လှည့်ရပ်ကာ လက်အုပ်ချီ ဂါရဝပြုလိုက်ရ
၏။

"တပည့်တော်ကို ဘာကိစ္စများရှိလို့ လှမ်းခေါ်တာလဲဘုရား"

တရုတ်ဘုန်းကြီး ပြုံး၍ပြော၏။

"ကျုပ် ငယ်စဉ်တုန်းက ဗေဒင်ပညာနဲ့ အင်္ဂဝိဇ္ဇာပညာကို လေ့လာ
သင်ကြားခဲ့ဖူးတယ်၊ တကာကြီးရဲ့ ဥပဓိရုပ်ကို ကြည့်ရတာ တခြားလူတွေနဲ့
မတူဘူး။ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်"

"ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်"

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် တစ်ဘက်မှ အလိုက်အထိုက် ပြောနေရသကဲ့သို့
တစ်ဘက်မှလည်း ခုခံကာကွယ်ရန် အသင့်ပြင်ထားရသည်။

ဘုန်းကြီး၏ မျက်လုံးအစုံက သူ့မျက်နှာပေါ်မှ တစ်စက်ကလေးမှ
မခွာသောကြောင့်ပေတည်း။

"တကာကြီးကို ကျုပ်တစ်ခုထပ်ပြောမယ်၊ အခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ
သတိဝီရိယနဲ့နေပါ၊ ဒါပေမယ့် ကြီးကျယ်တဲ့ဘေးရန်တော့ ကျရောက်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး"

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေခဲ့သော လက်တစ်ဘက်ပြတ်လူဝကြီး ဘုန်းတော်ကြီးကို အလိုမကျသည့်အသွင် ဝင်ရောက်ဟန့်တားသည်။

"ကိုယ်တော်က သူ့ဖာသာသွားနေတဲ့ ခရီးသည်ကို စိတ်စနိုးစနောင့် ဖြစ်အောင် လုပ်နေပြန်ပြီ"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ပောမှာသာ ဆက်ပောနိုင်ပါတယ်"

ချန်ပိုင်ဖုန်းက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် လှမ်းပြောသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် လက်တစ်ဘက်ပြတ် လူဝကြီးတို့၏ ဥပမိ ကောင်းမွန်သန့်ရှင်းမှုကို ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် စိတ်ထဲက အသိအမှတ်ပြု သည်။

"ဒီထက်ပောရင် မိုးကြီးချုပ်နေလိမ့်မယ်၊ ကဲ - ကျုပ်တို့သွားတော့ မယ်"

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုမျှသာပြောပြီး လူဝကြီးနှင့်အတူ ပြေးထွက် သွားတော့၏။

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည်လည်း လက်ဝဲဘက်မှ လမ်းခွဲကလေးအတိုင်း ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ထိုဘုန်းတော်ကြီးနှင့် လက်တစ်ဘက်ပြတ် လူဝကြီးတို့၏ အမည်နာမကို စဉ်းစားကြည့်သည်။

မည်သည့် အမည်မျှ ပေါ်ထွက်မလာခဲ့ပေ။

သိုင်းပညာ အဆင့်အတန်းမြင့်မားသည့်သူများ ဖြစ်သည်ကိုမူ ချန်ပိုင်ဖုန်း မြင်ရုံနှင့်သိပေသည်။

❖ ❖ ❖

မိုးက စင်စင်လင်းခဲ့ပြီမို့ အပူရှိန်က တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာ သည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်း ခွဲထွက်ခဲ့သော ခရီးစဉ်တလျှောက်တွင် သစ်ရိပ် ဝါးရိပ် ဆို၍ လူနေအိမ်ခြေဆို၍ မရှိ။ ပကတိ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

ထို ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို ကျော်လွန်လာသောအခါမှ သစ်ပင်စုစု အုပ်အုပ် ကလေးများကို တွေ့လာရသည်။

အမြင့်ဆုံး သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ချန်ပိုင်ဖုန်း ရပ်နားမိသည်။

သစ်ပင် ပင်စည်ကို မှီထိုင်ပြီး ချန်ပိုင်ဖုန်း အတွေးဝေနေမိသည်။

အတိတ်သည်လည်းကောင်း၊ ပစ္စုပ္ပန်သည်လည်းကောင်း၊ အနာဂတ် သည်လည်းကောင်း အတွေးဝက်ပါထဲ၌ ရှုတ်ထွေးနေပေသည်။

ထိုစဉ် ရန်လိုသည့်အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

"ချန်ပိုင်ဖုန်း၊ ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ ကြည့်လိုက်စမ်း"

ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ကျောပြင်ကို ဝါးခြမ်းပြားနှင့် ရိုက်လိုက်သလို ဖြစ်သွား စေ၏။

ချန်ပိုင်ဖုန်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ထန်းချန်းကိုင်းမှ ဟိုကြည်ဖန်နှင့် ၎င်းအောက်မြေပြင် နံပါတ်တစ် ဓားသမား ကျိုတာကျန်တို့ ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

ထန်းချန်းဓားနှစ်ဖော်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်၌ ဒေါသရိပ်များ ရှိမနေပေ။

ထိုအချက်ကား ယခင်က ချန်ပိုင်ဖုန်းနှင့် ယခု ချန်ပိုင်ဖုန်း ကွာခြား
ချက်ပေတည်း။

"ကျိုတာကျန်နဲ့ ဟိုကြည်ဖန်၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကိုလာရာကြတာလား"

ချန်ပိုင်ဖုန်းက တည်ငြိမ်စွာ မေးလေ၏။

ထန်ချန်းတေးနှစ်ဖော်သည် မိမိအား တစ်ချိန်တစ်ခါက လူအင်အား
ငွတ်အတင်းလုပ်ကြကာ အနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားဖူးသည်။

ထိုကိစ္စကို တွေးမိတိုင်း ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ နှလုံးသားများ ကြိမ်မီး
ကဲ့သို့ ပူပင်လာလေ့ရှိသည်။

သို့သော် ယနေ့ကား ထူးခြားနေ၏။

သူ၌ မရှိခဲ့ဖူးသော ခန္တီတရားများသည် အပြည့်အဝ ရှိနေပေသည်

ကျိုတာကျန်က စတင် စိန်ခေါ်သည်။

"ခင်ဗျား စတိုက်မလား၊ ကျုပ်တို့ကပဲ စတိုက်ရမလား၊ ချန်ပိုင်ဖုန်း"

ယခင်ကသာ ဤသို့သော စကားကြားရလျှင် ဝုန်းခနဲ သူက စတင်
တိုက်ခိုက်ပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဘဝ အတွေ့အကြုံများက ချန်ပိုင်ဖုန်းအား ဆင်ခြင်ထိန်းသိမ်း
နိုင်စေခဲ့သည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းက -

"ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို လိုက်မရှာဘဲ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို
လိုက်ရှာကြတယ်ဆိုတော့ တော်တော်လေး ထူးဆန်းနေတာပဲဗျာ"

ကျိုတာကျန်က ဒေါသတကြီး ဟိန်းဟောက်သည်။

"ဟိုအရင်တုန်းက ကျုပ်တို့တတွေ ခင်ဗျားကို လူအင်အားနဲ့
အနိုင်ယူခဲ့မိကြတယ်၊ ဒီအတွက် မကျေနပ်လို့ ကလဲ့စားချေမယ်ဆိုရင်
ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ လေးငါးယောက်ကိုသာ ကလဲ့စားချေသင့်တယ်၊ အခုတော့

ခင်ဗျားက အပြစ်မဲ့တဲ့လူတွေကို လိုက်သတ်နေတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ
...သဘောလဲ"

ထိုစကားများက ချန်ပိုင်ဖုန်းအား အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွား
စေသည်။

လော့ယင်းတပ် စေတီကြီးထဲမှ သူထွက်လာကတည်းက လူတစ်ဦး
တစ်ယောက်ကိုမျှ မသတ်ခဲ့သေးချေ။

သူ့စိတ်ထဲ၌ ကျိုတာကျန်တို့သည် သူ့အား မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲပြီး
...မံ တိုက်ခိုက်ဦးတော့မည်ဟု တွေးထင်လာမိသည်။

"သူတို့ကို ငါက တစ်ယောက်ချင်းလိုက်ရှာပြီး သတ်မှာစိုးရိမ်လို့
...ကို အကြောင်းပြစွပ်စွဲလာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူတို့ ဝိုင်းတိုက်တာကို
...ကြောက်နေရမှာလား"

ချန်ပိုင်ဖုန်း အလွန်သည်းခံပါသည်။ သို့သော် သူ၏ဒေါသနှင့် မာန
...သည် အနည်းငယ် ခေါင်းပြူကြွလာသည်။

သူ အတင်း ပြန်နှိမ်နေရ၏။ ဒေါသနှင့်မာနတရားဆိုသည်က အတော်
...ကသည်။

တော်ရုံတန်ရုံ ခန္တီတရားဖြင့် ထိန်းချုပ်၍ရသည်မဟုတ်ပေ။

ကျိုတာကျန်တို့က သူ့အား လူစုလူဝေးနှင့် တိုက်ခိုက်မည်ဆိုလျှင်
...တို့၏ အပေါင်းအသင်း ရသေ့ကြီး ထန်ရှန်းနှင့် နတ်လက်သီး ကြံချင်း
... ပါရမည်။

ယခု လုံးဝမပါပေ။ သူတို့ ဘယ်ရောက်နေသနည်း။ တစ်နေရာရာ၌
...နေသည်မှတပါး အခြားမဖြစ်နိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ချန်ပိုင်ဖုန်းက သစ်ပင်စုစုအုပ်အုပ် ဖြစ်နေသည့်
...ရာသို့ စူးရှစွာ ကြည့်ပြီး လှမ်းအော်လိုက်၏။

"ရသေ့ကြီးထန်ရှန်းနဲ့ ကြံချင်း ခင်ဗျားတို့ ပုန်းမနေကြပါနဲ့ ထွက်
ခဲ့ပါ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းသာမားဖြစ်ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ကို မကြော
ပါဘူးဗျ"

အော်ဟစ်ခေါ်သံ လွင့်ပျံ့သွားသော်လည်း တောတန်းကလော
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေ၏။

မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ထွက်ပေါ်မလာချေ။ ဟိုကြည်ဖန်
အေးစက်စက် ရယ်မောလိုက်ပြီး --

"ဟိုတစ်ခါက သိုင်းလောကသား အများစုနဲ့ပတ်သက်နေလို့ ခင်ဗျ
ကို ဝိုင်းတိုက်ခဲ့ကြတာ၊ အခုကိစ္စက ကျုပ်တို့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ
ကိစ္စ၊ ဘယ်သူမှ ကျုပ်တို့ခေါ်မလာဘူး၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တည်းလာတယ်

"ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စဆိုတာ ရန်ငြိုးရန်စ
ပတ်သက်သလား"

ချန်ပိုင်ဖုန်း ဒေါသများ ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားပြန်၏။

ဟိုကြည်ဖန်က ဆက်ပြော၏။

"ခင်ဗျား လိမ်ညာဟန်ဆောင်နေလို့ ရမယ်ထင်နေသလား ချန်ပိ
ဖုန်း"

ချန်ပိုင်ဖုန်း မျက်နှာကြောတင်းသွားသည်။

"ကျုပ်က ဘာတွေဟန်ဆောင်နေလို့လဲ၊ လူတွေအချင်းချင်း သ
ဖြတ်ခဲ့သမျှ မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့သမျှ အို - လောကကြီးအတွက် မကောင်း
မှန်သမျှ ဖြစ်ပေါ်လာရရင် ဒီလိုပဲ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းကို ရွေး
ခင်ဗျားတို့ အပြစ်ပုံချတတ်တာပဲ၊ ကျုပ်က ဘာကြောင့် ဟန်ဆော
ရမှာလဲ၊ ဘာကြောင့် တမင်တကာ လိမ်ညာပြောရမှာလဲ"

ကျိုတာကျန်နှင့်ဟိုကြည်ဖန်တို့၏ မျက်လုံးထဲ၌ မယုံနိုင်သည့် အရိပ်
ရောင်များ ယှက်သန်းသွား၏။

ဟိုကြည်ဖန်က ဆက်ပြောသည်။

"ဒီနေ့အဖို့ကတော့ ခင်ဗျား ဝန်မခံရင် ကျုပ်တို့က တိုက်ရမှာပဲ"

ချန်ပိုင်ဖုန်းမှာ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်ရပြန်သည်။ သူ မကျူး
သည့် အပြစ်များကို သူ့အပေါ်ပုံချသည့်ကိစ္စများကို သူ ပြန်မရှင်းခဲ့
သည်မှာ ကြာပြီ။

ယခု သူ ရှင်းချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

စွပ်စွဲသူများ နောက်တစ်ကြိမ် သူ့အား မစွပ်စွဲနိုင်စေရန် သတ်ပစ်
ခြင်းဖြင့် သူ ရှင်းချင်စိတ် ပေါက်နေသည်။

"ကောင်းပြီ ခင်ဗျားတို့ တက်လာကြစမ်း၊ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ
က်လာခဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျုပ်ရင်ဆိုင်မယ်"

ချန်ပိုင်ဖုန်းက လက်ညှိုးတငေါက်ငေါက်ထိုး၍ စိန်ခေါ်သံဖြင့် ကျို
ကျန်မှာ အတော်ကလေး ဒေါသထွက်သွားသည်။

သူ့လို မိုးအောက်မြေပြင် နံပါတ်တစ် ဓားသမားတစ်ယောက်လုံးကို
သို့နှစ်ယောက်တွဲ တက်လာရန် စိန်မခေါ်သင့်ဟု ယူဆသည်။

ရုတ်တရက် ဓားအိမ်မှဓားကို ရှမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ - ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဒီလိုစော်ကားတယ်လား၊ ကျုပ်
တာက မိသားစုတွေရဲ့ အသက်ကို ခင်ဗျား ခချက်ချင်း ပေးလျော်ရ
"

ကျိုတာကျန်မှာ ပြောပြီးသည်နှင့် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ဖြစ်သည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းမှာ ကျိုတာကျန်၏ စကားကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား
သွား၏။

"ခဏနေဦး"

ချန်ပိုင်ဖုန်း လက်ဝါးကာ၍ တားလိုက်၏။ သူ့အသံက ပတ်ဝန်း
တောအုပ်ထဲ၌ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

"ခင်ဗျား ဂေဟာမှာ လူအသတ်ခံရတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ငြင်းချင်သေးလို့လား"

ချန်ပိုင်ဖုန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အချည်းနှီး တိုက်ခိုက်ခြင်းကို သူမလုပ်လိုပြီ။ တစ်ခါ ဒေါသဖြစ်
တစ်ခါ လူသတ်သည့် အလုပ်မျိုးကို သူ မလုပ်လိုတော့ပြီ။

သိုင်းလောကတွင် သူ့နာမည်ကို အစွန်းအထင်း မခံချင်တော့

ချန်ပိန်းနှင့် ဆုံစဉ်က သူပြောခဲ့သော စကားကို ပြန်လည်
ယောင်လာသည်။

သူနှင့် ကျိုတာကျန်တို့အုပ်စုအကြားတွင် ခလောက်ဆန်နေသူ တ
တစ်ဦး မလွဲမသွေ ရှိနေခဲ့ချေပြီ။

ထိုသူ၏ထောင်ချောက်တွင်းသို့ သူဝင်၍ မသင့်ဟု ယခု ဆင်
မိလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ဒေါသသံ အလျှင်းမပါသော လေသံဖြင့် ကျိုတာ
မိသားစုကို သူမသတ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်ပဲ သူတို့ကို ကျုပ်မသတ်ခဲ့ရပါဘူး

ကျိုတာကျန်ရော ဟိုကြည်ဖန်ပါ ထိတ်လန့်အံ့သြသွားသည်။

ဤလေသံ ဤစကားမျိုးကို ချန်ပိုင်ဖုန်းထံမှ မည်သည့်အခါတွင်
ကြားရခြင်းရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆထားကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်

ကိုယ့်နားကို ကိုယ်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း ---

သိုင်းလောကတွင် ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် စွပ်စွဲပြောဆိုမှု မှန်သမျှကို
သည့်အခါကမျှ ဝန်ခံစကား မဆိုခဲ့ဖူးချေ။

ငြင်းပယ်စကားကိုလည်း မည်သည့်အခါမှ မပြောချေ။

ယခု သူတို့ မမျှော်လင့်ထားသည့် စကားကို ချန်ပိုင်ဖုန်း ပြောနေချေ

အံ့သြလွန်းသဖြင့် ဟိုကြည်ဖန်နှင့် ကျိုတာကျန်တို့ စကားမပြော
ငိုင်သွားကြသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းက ကျိုတာကျန်တို့ အဘယ်ကြောင့် စကားပြန်မပြော
ည်ကို မရိပ်မိချေ။

"ကျုပ် လော့ယင်းတပ် ကျောင်းပျက်ကြီးထဲက ထွက်လာကတည်း
င်ဗျားတို့ကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်သတ်ပစ်မယ်လို့ စဉ်းစားထား
ယ်၊ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ---

သူ၏ ကျိုးကြောင်းပြ စကားကို ကျိုတာကျန်တို့ လွန်စွာ စိတ်ဝင်
ကြ၏။

ချန်ပိုင်ဖုန်းက ဆက်ပြောသည်။

"ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် မသတ်ဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ သတ်ဖို့ထက်
မှန် သိချင်စိတ်က ကျုပ်စိတ်ထဲ ပိုကြီးစိုးနေပါတယ်"

အမှန်စကားကို ပြောနေသူများ၏ မျက်လုံးများသည် လွန်စွာ
ကြည်ငြိမ်သက်၏။

ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ မျက်လုံးများကလည်း လွန်စွာ တည်ကြည်ငြိမ်သက်
သည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်း အမှန်ကို ပြောနေကြောင်း ကျိုတာကျန်တို့ ရိပ်မိ

ထို့ကြောင့် အတိတ်ကာလက ချန်ပိုင်ဖုန်းအား ဝိုင်းဝန်းတို့ ခဲ့ကြသည့် အဖြစ်များကို နောင်တရသလို ခံစားလာကြရသည်။

ကျိုတာကျန်နှင့် ချန်ပိုင်ဖုန်းတို့သည် အတန်ကြာမျှ တစ်ယော တစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်မိကြ၏။

ရင်တွင်းစကားများကို တစ်ယောက်ရင်မှ တစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ စိတ်ရင်းသဘောရင်းကို နားလည်သွားသော ကျိုတာကျန်မှာ အမှန်တကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

"ငါတို့ သွားကြစို့"

ကျိုတာကျန်က ဟိုကြည်ဖန်အား လှမ်းပြော၏။ စကားဆုံးသ ချက်ချင်း ပြေးထွက်သွားသည်။

ဟိုကြည်ဖန်လည်း ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်သွားလေသ

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် ဒေါသရေမှတားဘဲ မေတ္တာဖြင့် ရှင်းလင်းပြ ရရှိလိုက်သည့် အောင်ပွဲကြောင့် မျက်ရည်များဝေ့လာသည်။

ဘြော် အရင့်အမာ သိုင်းသမား အဘိုးအိုသည်လည်း မျက် တတ်သည်သာတကား။

❖ ❖ ❖

အခန်း(၆၈)

လှောင်အိမ်ထဲမှ ဒုက္ခိတ

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် ကျိုတာကျန်တို့ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ မောကြည့်နေမိသည်။

ထိုသို့ ငေးမောကြည့်နေစဉ် အိမ်မက်ထဲ၌ တွေ့ခဲ့ရသော အနီရောင် ဦး။ မုတ်ဆိတ်ဖြူ အဘိုးအိုတို့သည် သူ့အတွေးထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်ရှိ ၏။

အဘယ်ကြောင့် ဤသို့တွေးမိသည်ကို သူလည်း မစဉ်းစားမိချေ။

လက်တစ်ဘက်ပြတ် လူကြီးက ကြားဖြတ်ပြောပြီး သူ့ပုံပန်းမကျသော ထုပ်ကြီးကို ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် လက်တစ်ဘက်ပြတ် လူဝကြီးအား မသိမသာ ကဲခတ်သည်။

ဤလူ၌ ထူးခြားချက် တစ်ခုခုရှိရမည်ဟု တွက်ချက်ထားမိသည်။

"ကိုယ်တော်ကြီးက ဘယ်အရပ်ဒေသကို ကြွမှာပါလဲဘုရား"

ချန်ပိုင်ဖုန်းမှာ ဘုန်းကြီး၏ အတွင်းအားကောင်းမွန်သဖြင့် တလက်

လက် တောက်ပနေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး စူး... သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက အမှတ်တမဲ့ပင် —

"ကျုပ်က ခရီးသွား ဘုန်းတော်ကြီးပဲဗျာ၊ ခြေဦးတည့်ရာ လျှော... သွားနေတာပါပဲ"

"ဒါနဲ့ ဒီဘက်ကမိတ်ဆွေကကော"

လူဝကြီးက ပြုံးပြလိုက်ပြီး —"

"ကျုပ်က သိုင်းလောကထဲမှာ လှည့်သွားရှာမလို့ပါဗျာ"

ချန်ပိုင်ချန်း ဘာမျှမပြောတော့။

တရုတ်ဘုန်းကြီးနှင့် လူဝကြီးတို့ စားသောက်နိုင်မည့် ဟင်းလျာများ... ကို မှာကြားပေးသည်။

တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် လူဝကြီးတို့က ကျေးဇူးတင်စကားပြော... သည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်း မှာကြားပေးသည့် အစားအသောက်များကို မြိန်ယှက်စွာ... စားသည်။

သုံးဦးသား စားလိုက် စကားပြောလိုက် ပြုလုပ်နေကြသဖြင့် အတော်... ကလေး ရင်းနှီးသွားကြ၏။

ထိုစဉ် ဆိုင်တံခါးဝမှ လူသုံးယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်လာ... ကြသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ထိုလူသုံးယောက်စလုံးသည် ဦးထုပ်များကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထား... သဖြင့် မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိကြရပေ။

ထိုဝင်ရောက်လာသူသုံးယောက်သည် သူတို့သုံးယောက်အနီး... ကပ်လျှောက်သွားကြသည်။

သူတို့ကိုလည်း အသေအချာ အကဲခတ်ကြည့်သွားသေးသည်။

လူစိမ်းသုံးဦးသည် ချန်ပိုင်ဖုန်းတို့နောက်ဘက်ရှိ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်... ကြ၏။

သူတို့အမူအရာက မောက်မာလှသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်း၊ တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် လူဝကြီးတို့သည် လူစိမ်း... ဦး၏ ရိုင်းပျမှုကို မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ စားသောက်မြဲ စားသောက်နေ... လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ် မောင်းသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ဒူ —"

အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် ဆိုင်အဝင်... လာရပ်ပြီး ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုသည်။

သူ့နောက်တွင် ကလေးငယ် တစ်အုံတစ်မကြီး တွေ့လိုက်ရသည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြသသည့် လမ်းဘေးပြပွဲတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ယုံမှား... သံသယဖြစ်ရန်မလိုချေ။

"လူကြီးမင်းများခင်ဗျား၊ ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ အထူး... ဆန်း ပြပွဲလေးတစ်ခု ပြုလုပ်ပေးပါ့မယ်၊ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုအားပေး... လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ငွေစ... ကြေးစလေးများ ကျွန်တော်တို့ကို သဒ္ဓါသလောက် စွန့်ကြဲပေးကမ်းဖို့... တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

"ဒူ —"

ထိုသူက အော်ဟစ်ကြေညာပြီးသည်နှင့် မောင်းကို ဒူခနဲ ထုချလိုက်... သည်။

"ဖြန်း —"

အဘိုးအိုက အခြားတစ္ဆရိယာပစ္စည်းတစ်ခုကို တီးခတ်လိုက်[illegible]
မဟုတ်ပါ။

ချန်ပိုင်ဖုန်းတို့၏နောက်၌ ထိုင်နေသော လူစိမ်းသုံးယောက်အ[illegible]
တစ်ယောက်က စားပွဲခုံကို လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသ[illegible]

"အပိုတွေ ပြောမနေစမ်းနဲ့ အထူးအဆန်းဆိုတာကို အခုလ[illegible]
လူစိမ်းက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပင် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မောင်းသမားလည်း သူ့မောင်းကို တဒူဒူတီးပြီး ဆိုင်တွင်းမှ လူ[illegible]
ကို နေရာဖယ်ခိုင်းလိုက်သည်။

နေရာကွက်လပ် အနည်းငယ်ရသည်နှင့် အချက်ပြလိုက်ရာ လူ[illegible]
တစ်ယောက်က လက်တွန်းလှည်းတစ်စီးကို တွန်းယူလာသည်။

လက်တွန်းလှည်းပေါ်တွင် သံလှောင်အိမ်တစ်ခုကို တင်ထားသ[illegible]
ထိုသံလှောင်အိမ်ထဲ၌ လှုပ်တုပ်လှုပ်တုပ် အရာဝတ္ထုတစ်ခုပ[illegible]
သည်။

အသေအချာကြည့်မှ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့[illegible]
ထိုလူကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်အတွင်းရှိ လူအားလုံးမှာ ထိတ်[illegible]
အံ့သြစွာ အော်မိကြတော့သည်။

"ဟာ"

"အို"

ထိုလူ၏ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို မမြင်ကြ[illegible]
ခေါင်းကြီးတစ်လုံးတည်းသာ လှုပ်ယမ်းနေသည်။ ရှည်လျားရှု[illegible]
နေသော ဆံပင်များက ပခုံးပေါ်တွင် ဝဲကျနေသည်။

မျက်နှာပြင်တွင် အနီရောင်အစင်းများက မွစာကြနေပြီး ဘယ်[illegible]

[illegible]တစ်လုံးမှာ မျက်ခွံရိုးထဲတွင် ရှိမနေဘဲ ပေါက်ပက်ကြီးဖြစ်နေ၏။
[illegible]က်မျက်လုံးတစ်လုံးကတော့ ရှိနေသေးသည်။

ဤမျှ ကြောက်စရာကောင်းသော လူတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင်
[illegible]လိုက်ကြရသဖြင့် လူအားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြရသည်။
အချို့ဆိုလျှင် မကြည့်ရဲဘဲ မျက်နှာလွှဲထားကြ၏။ ပြုံပြုံပြသည့် အဘိုး
[illegible] သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး သူ့စကားကို စတင်ပြောကြားတော့

"လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က ဒီကံနည်းလှတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးကို
[illegible]မထင်တွေ့ပြီး ကျုပ် မွေးစားခဲ့တယ်၊ သူ့ မျက်စိက ကန်းနေပြီး
[illegible]က ဆွံ့အနေတယ်၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလဲ ဒဏ်ချက်တွေက မွစာ
[illegible]တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခွန်အားကတော့ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်လောက်
[illegible] ထက်မြက်သန်စွမ်းလှပါတယ်"

"ဘာတွေ သန်စွမ်းတာလဲ"

"သိပ်အံ့သြစရာကောင်းပါတယ်၊ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ခေါင်း
[illegible] တင်မြှောက်ဆော့ကစားနိုင်ပါတယ်"

ဤစကားကြောင့် လက်တစ်ဘက်ပြတ် လူဝကြီး မျက်နှာပျက်
[illegible]သည်။

သံလှောင်အိမ်ထဲမှ လူကိုလည်း အသေအချာ စိုက်ကြည့်နေသည်။
ချန်ပိုင်ဖုန်းကလည်း လှောင်ချိုင့်ထဲမှလူကိုရော၊ လူဝကြီးကိုပါ အသေ
အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

သူ့စိတ်ထဲ၌ ဤလူများကို မှတ်ဉာဏ်ထဲ၌ ထုတ်ဖော်၍မရဘဲ
[illegible]

လှောင်အိမ်ထဲမှလူက သူ၏ တစ်လုံးတည်းသော မျက်... ချန်ပိုင်ဖုန်းကို ကြည့်လိုက် လက်တစ်ဘက်ပြတ် လူဝကြီးကိုကြည့်... လုပ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အဘိုးအိုက သူ့ အထူးအဆန်း ပြပွဲ စတင်... မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလေတော့၏။

ကြေညာချက်ဆုံးသည်နှင့် အဘိုးအို၏ တပည့်တစ်ယော... သံပြားတစ်ချပ်ကို မယူ...ာသည်။

ထို့နောက် သံလှောင်အိမ်ကိုဖွင့်ပြီး ဒုက္ခိတကို ဆွဲထုတ်သ...

ထို့နောက် တစ်လက်မခန့်ထူပြီး အနံ့တစ်ပေ၊ အလျားနှ... ရှိသော သံပြားကြီးတစ်ပြားကို ခေါင်းပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်...

လူငယ်က ဦးခေါင်းကို လှုပ်ခါပေးလိုက်လျှင် သံပြားကြီးမှာ သ... အမြင့်သို့တက်သွားပြီး သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ပြ...

"ဒေါင်"

ဦးခေါင်းခွံနှင့်သံပြားတို့ ထိခတ်သွားသဖြင့် ကျယ်လောင်သော... ထွက်ပေါ်လာသော်လည်း သူ့ခေါင်းမှာ ကွဲကြေခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း မ...

ပရိသတ်များက တကယ့်အထူးအဆန်းပြပွဲအဖြစ် လ... စိတ်ဝင်စားစွာ အားပေးကြည့်ရှုကြသည်။

ပရိသတ်များ စိတ်ဝင်စားနေပြီကို သိသည်နှင့် အဘ... သူ့ကြေးမောင်းကြီးကို ပက်လက်လှန်ကာ အလှူခံတော့သည်။

"သဒ္ဓါသလောက် လှူဒါန်းကြပါ"

ဆိုင်ထဲမှ ကြည့်နေသူများသည် ဒုက္ခိတကိုမြင်ပြီးက... ကရုဏာသက်နေကြပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ယခုကဲ့သို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပြကွက်ကို ပြသသည့်အခါ နှမြော တွန့်တိုခြင်းမရှိဘဲ တတ်နိုင်သမျှ ပေးကမ်းလှူဒါန်းကြတော့သည်။

သံလှောင်အိမ်ထဲမှ ဒုက္ခိတကို အဘိုးအိုက ခေတ္တအနားပေးသည်။

ဒုက္ခိတသည် လက်တစ်ဘက်ပြတ် လူပုကြီးကိုသာ ကြေကွဲဝမ်း နည်းသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

အလှူခံ အဘိုးအိုသည် ရိုင်းစိုင်းသော လူစိမ်းသုံးယောက် စားပွဲဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

အလယ်တွင် ထိုင်နေသော လူစိမ်းက လျှံငွေအနည်းငယ် ထည့်ပေး သည်။

ညာဘက်အစွန်မှလူက လျှံငွေလှူသူကို အပြစ်တင်လေ၏။

"မင်းက တယ်ရှည့်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငွေကို အလကားသုပ်ပစ်လိုက် တာလဲ"

"လှူတာပဲကွာ"

"လိမ်ပြီး အလှူခံတာကွ"

"ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ"

"ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ။ ကြည့် - ငါစမ်းသပ်ပြမယ်"

ထိုလူသည် အဘိုးကြီးကို ထ၍ တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်၏။

"အဘိုးကြီး ခဏနေဦး။ ကျုပ် အဲဒီသံပြားကြီးကို စမ်းကြည့်ဦးမယ်၊ ဟုတ်တယ်မှန်တယ်ဆိုရင် အဲဒီငွေငါးလျံကို ယူသွား။ မဟုတ်မမှန်ဘူး ဆိုရင်တော့ ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမခံရမယ်"

ထိုသူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ခါးတွင်ချိတ်ထားသော သံမဏိ ကျာပွတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

နက္ခတလှူငယ် ဦးခေါင်းပေါ်မှ သံပြားပေါ်သို့ ရွှမ်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

"ခြွမ်း"

အခြေအနေက သူထင်သကဲ့သို့ ဖြစ်မလာချေ။

သံမဏိကျာပွတ်သံသာလျှင် ခြွမ်းခနဲ ခုန်တက်လာသဖြင့် သူ လန့်သွားသည်။

"ကောင်းပြီ - ဒီတစ်ခါ ထပ်ပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ရမယ်"

ပြောရင်းမှ ညာဘက်လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

"ရပ်လိုက်စမ်း"

သံမဏိကျာပွတ်သမားသည် ဆက်မရိုက်နိုင်ဘဲ လက်မြှောက်လျက် တန်းလန်း ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။

ထိုစဉ် လူဝကြီးက ရှေ့သို့ ရိပ်ခနဲ ခုန်ပြန်လာပြီး တစ်ဘက်တည်းသော လက်ဖြင့် ထိုသူ၏ ကျာပွတ်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲလုယူလိုက်သည်။

"ဖြောင်း"

သူဆွဲကိုယ်ဆွဲ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ဆွဲလုလိုက်ကြသဖြင့် ကျာပွတ်မှာ ခါးလယ်မှ ထက်ပိုင်းပြတ်သွားတော့သည်။

ထိုသူ၏ အဖော်နှစ်ယောက်မှာ တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ကျာပွတ်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ လက်တစ်ဘက်ပြတ် လူဝကြီး၏ ကျောပြင်ဆီသို့ ပြိုင်တူ ရိုက်ချလိုက်ကြသည်။

"ရွှမ်း - ရွှမ်း"

"ဝုန်း - ဖြောင်း"

ထိုသူများ၏ ကျာပွတ်ရိုက်ချက်ကို လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ လူဝကြီးက ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲယူကာ ရုတ်တရက် နောက်ပြန်ခံပေးလိုက်သည်။

ကုလားထိုင် တစ်လုံးလုံး ကျိုးကြေသွားသည်။

ထိုကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တည်ထားသော သူ၏အထုပ်ကြီးမှာလည်း ...ါက်ပြဲသွား၏။

အထုပ်ထဲတွင်ရှိနေသည့် အရာကား သံမဏိတူကြီးတစ်လက် ...ာတည်း။

"တိဗက်ကျာပွတ်သုံးချောင်း မင်းတို့သိပ်လူဝါးဝလွန်းနေပြီ"

လက်တစ်ဘက်ပြတ် လူဝကြီးက သူ့သံတူကြီးကို ကောက်ကိုင်ကာ အော်လိုက်၏။

ကျာပွတ်သမား သုံးယောက်မှာ သူ့လက်ထဲမှ သံတူကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြ၏။

"ခင် - ခင်ဗျား ကျန်လုဂိုဏ်းက လူစွမ်းကောင်းကြီး ကျန်းကြို မဟုတ်လား"

လက်တစ်ဘက်ပြတ် လူဝကြီး ကျန်းကြိုက အေးစက်စက် ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ ရောမ သံတူကြီးကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ကျာပွတ်သမားသုံးယောက်လည်း ဆိုင်ထဲမှ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးထွက်သွားကြလေတော့၏။

❖ ❖ ❖

အခန်း (ဓ

မျက်မြင်သက်သေ

လူဝကြီး ကျန်းကြိုသည် တိဗက်ကျာပွတ် သုံးချောင်း ပြေးထွ
သွားသည်နှင့် ဆိုင်အတွင်းဘက်သို့ မျက်နှာပြန်မူလိုက်သည်။

ဒုက္ခိတနှင့် မျက်လုံးအကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသည်။ ဒုက္ခိတ
နှုတ်ခမ်းများ တရွရွလှုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျန်းကြိုသည် အနား
ကပ်၍ အသေအချာကြည့်၏။

ကျန်းကြို မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲ၌ ဗလောင်ဆူသွားသည်
"မင်း - မင်း - ညီလေးလွှေလို့ မဟုတ်လားဟင်"

ကျန်းကြိုက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် မေးမြန်းလေတော့၏။

"ဘာ - ဘာပြောတယ်၊ သူ - သူက သူရဲကောင်း လွှေလို့ဟုတ်
လား"

ကျန်းကြို၏ခေါင်းမှ တရုတ်တုန်းတော်ကြီးက အထိတ်တလန့် ရေရွတ်
သည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားတော့သည်။
လွှေလို့မှာ စန်းတုံးပြည်နည် ကျန်လုဂိုဏ်း ဌာနချုပ်ကို ချန်ပိုင်ဖုန်း

...ည့်ခဲ့ မျက်နှာဖုံးစွပ်ရန်သူ ဖျက်ဆီးခဲ့စဉ်တုန်းက ရန်သူ့နောက်မှ
...က်ပါသွားခဲ့သည့် ကျန်လုဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ အတွေးများက လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ဆီသို့
...လည်ရောက်ရှိသွားနေသည်။

ကျန်းကြိုမှမူ လွှေလို့၏ အဖြစ်ဆိုးကြီးကို မယုံနိုင်စွာ ငေးကြည့်
...သည်။

ကြည့်ရင်း သူ့မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် လူမရှိသလောက် ရှင်းနေပေပြီ။ သူ့အလိုလို
...လင်းသည်တော့ မဟုတ်ပေ။

ကျန်းကြိုနှင့် တိဗက်သုံးယောက် တိုက်ခိုက်စဉ်က ကြောက်အား
...အား ပြေးထွက်သွားသည့်အတွက် ဤသို့ လူရှင်းနေရခြင်း ဖြစ်ပေ
...ည်။

ကျန်းကြိုက မောင်းထုပွဲပြသူ အဘိုးအိုထံသို့ မျက်နှာလှည့်ကာ
...က်ထန်မာကျောစွာ မေးသည်။

"ခင်ဗျား သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလှောင်ပိတ်ထားရတာလဲ"

သိုင်းသမား ထိပ်သီးများကို ရင်ဆိုင်တွေ့နေရပြီဖြစ်သော အဘိုးအို
... ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေရှာလေပြီ။

"ဒါက၊ ဒါက လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်၊ ဆယ်နှစ် --"

အဘိုးအို၏စကားက မဆုံးပါ။

ကြားလူတစ်ယောက်က ထိုစကားကို ဝင်၍ဆက်ပေးလေ၏။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က အဖြစ်
...ပျက် အကြောင်းအရာတွေပါပဲ"

ထိုသို့ပြောလိုက်သူကား ချန်ပိုင်ဖုန်းတည်း။

ကျန်းကြို၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီး ချန်ပိုင်ဖုန်းဘ… ရုတ်တရက်လှည့်၍ မေးလေတော့၏။

"ခင်ဗျား ခင်ဗျားကလည်း ဒီအကြောင်းကို သိတယ်၊ ခင်… ဘယ်သူလဲ"

ချန်ပိုင်ဖုန်းက မဖြေဘဲ လွှေလို့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

ကျန်းကြိုမှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့သဖြင့် ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ လက်ကော… ဝတ် သွေးကြောကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းကုတ်သည်။

သို့သော် ချန်ပိုင်ဖုန်းက လျင်မြန်စွာ လျှောခနဲ ရှောင်ထွက်… သည်။

တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလေ၏။

"ကောင်းလိုက်တဲ့ သိုင်းကွက်ပါလား။ တကာကြီးဟာ နာမည်… ချန်ပိုင်ဖုန်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ခန့်မှန်းတယ် ဟုတ်သလား"

"ဟုတ်ပါတယ် - ကိုယ်တော်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ် ချန်… ဖုန်းပါ"

ချန်ပိုင်ဖုန်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ဟင်း - ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဟောင်း၊ ဆွေဟောင်းတွေနဲ့ ဒီလိုပြ… ဆုံဆည်းရလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်ထဲမှာတောင်မှ လှည့်မမက်ခဲ့ရဲပါဘူး… ဒါပေမယ့် တကယ်တော့ —"

ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ လေသံက ဆွေးမြည့်လှသည်။

သူ ဝမ်းသာနေသလား။ လေသံအရတော့ ဝမ်းသာနေသည်… မပြောနိုင်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းက ဆက်ပြောသည်။

"တကယ်သာ ဒီလူဟာ လွှေလို့အမှန်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကံတရား…ကို ကျုပ် ကျေးဇူးတင်ရတော့မယ်၊ ကံကြမ္မာက ကျုပ်ဘက်ကို အကောင်း…ဆွ ဖန်တီးလာခဲ့ပြီလို့ ယူဆရတော့မယ်"

ကျန်းကြိုသည် ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ စကားများကို နားမလည်ပေ။

ထို့ကြောင့် -

"ကျေးဇူးပြုပြီး မေးပါရစေခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီး ချန်ပိုင်ဖုန်းရဲ့ စကားက …ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောလိုက်ရတာပါလဲခင်ဗျာ"

ချန်ပိုင်ဖုန်း သံလှောင်အိမ်ထဲမှ ဒုက္ခိတ လွှေလို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လွှေလို့၏ တစ်လုံးတည်းသော မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်ပူများက တသွင်သွင်စီးကျနေသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်း လွှေလို့အား ရင်းနှီးခင်မင်စွာ လှမ်းပြောသည်။

"မင်း ဟိုလူကို ကျုပ် မဟုတ်မှန်း သိတယ် မဟုတ်လား"

သူ့စကားက အဆက်အစပ်မရှိသော်လည်း လွှေလို့က နားလည်သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်း ဆက်မေးပြန်သည်။

"သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာကော မင်းသိလား"

လွှေလို့၏ မျက်လုံးများက ပကတိ တည်ငြိမ်နေသည်။ သူကိုယ်တိုင်ပင် ထိုသူကို သိရှိထားခြင်း ရှိဟန်မတူပေ။

ကျန်းကြိုက ဝင်မေးပြန်သည်။

"ဆရာကြီး ချန်ပိုင်ဖုန်း - ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ အကြောင်းစုံ သိပါရစေ"

ချန်ပိုင်ဖုန်းက ခေါင်းညိတ်၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က စန်းတုံးပြည်နည် ကျန်လုဌာနချု အရေးအခင်းကိစ္စကြီး ပေါ်ပေါက်တုန်းက အဲဒီဌာနချုပ်မှာ မင်းရှိနေသေ သလား”

“ကျွန်တော် မရှိပါဘူးခင်ဗျား”

“အဲဒီနှစ်မှာ မင်းဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“အဲဒီနှစ် မတိုင်ခင် နှစ်နှစ်လောက်ကပဲ ကျွန်တော် သိုင်းလောက ထဲက ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဘာမှ မလှုပ်ရှားတော့ပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဪ -”

ချန်ပိုင်ဖုန်းထံမှ အာမေဋိတ်သံ ထွက်လာသည်။

ကျန်းကြို့က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် -

“ဒါပေမယ့်လို့ ကျွန်တော်ဟာ ကျန်လုဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြဲတမ်း နားစွင့်ထားခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီနှစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကျန်လုဂိုဏ်း ကြီး ပြိုကွဲပျက်စီးသွားရပြီး နောက်ထပ် ပြန်လည် ထူထူထောင်ထောင် မရှိတော့ဘူးဆိုတာကိုလဲ ကြားခဲ့ရပါတယ်”

ချန်ပိုင်ဖုန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ငါနဲ့ မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ်ဟောင်းကြီး ယန်လုတို့ရဲ့ ခင်မင်မှုကိုကော မင်းသိထားရဲ့လား”

ကျန်းကြို့က ခေါင်းညိတ်၏။

“သိပါတယ် - ဆရာကြီးချန်နဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟောင်း ယန်လုတို့ဟာ မိတ်ဆွေတွေဆိုတာ ကြားသိရပါတယ်”

ဘေးမှရပ်နေသော တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးက ကြားဖြတ်ကာ ...ဟာနိုင်းနိုင်း ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ် တဲ့တိုးပဲ ပြောမယ်ဗျာ၊ အမှားပါရင်လဲ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဆယ်နှစ် ...ကျော် ကာလလုံးလုံး သိုင်းလောကထဲမှာ သတင်းထွက်နေတာက ...ကြီး ချန်ပိုင်ဖုန်းက တကာကြီး ယန်လုကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ ...လို့ သတ်မှတ်ပြောဆိုနေကြတယ်၊ အဲဒါ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်တော် ဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ”

တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ့အမြင်ကို ထုတ်ဖော်မပြောချေ။ မပြော ...အတွက် ဘုန်းတော်ကြီးအနေဖြင့် သူ့အပေါ် အများအမြင်အတိုင်း ...မည်ဖြစ်ကြောင်း ချန်ပိုင်ဖုန်း ခန့်မှန်းမိလေ၏။

❖ ❖ ❖

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် မည်သည့်အခါကမျှ လူစိမ်း သူစိမ်းများအား ...တိတ် ဆယ်နှစ်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောလေ့မရှိချေ။ ယခုသော် ...ခြအနေအရ ပြန်ပြောရလေတော့၏။

“အဲဒီတုန်းက ကျုပ်နဲ့ ကျန်လုဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယန်လုတို့ဟာ ကျန်လု ...ချုပ်ကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်၊ ဌာနချုပ်ကို ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ...ကွဲဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို တွေ့ကြုံခံစားလိုက် ...တယ်၊ ဌာနချုပ်တစ်ခုလုံး ပျက်စီးဆုံးရှုံးပြီး ကျန်လုသူ့ရဲ့ကောင်း ...ချို့ သေသူသေ၊ ဒဏ်ရာရသူရနဲ့ မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းအောင် ...ပျက်နေတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ ပိုပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာကောင်း ... အဖြစ်ကတော့ ဒီအဖြစ်ဆိုးကို လုပ်ကြံဖန်တီးခဲ့တဲ့ မျက်နှာဖုံးစွပ်နဲ့ ...ာ သူ့ကိုယ်သူ ချန်ပိုင်ဖုန်းပါလို့ ကြေညာပြီး ကျုပ်ကိုယ်စား ဟန်ဆောင် ...ခဲ့တာပဲ”

"အို -"

ကျန်းကြိုနှင့် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးတို့ထံမှ အာမေဋိတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းက ထိုအချိန်က အဖြစ်အပျက်များကို ခရေစေ့ ပြန်လည်ပြောသည်။

လွှေလို့တစ်ယောက် မျက်နှာဖုံးစွပ်လူနောက်သို့ အသေခံ သွားသည့် စကားအဆုံးတွင် စကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။

ကျန်းကြိုနှင့် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးတို့သည် သည်တော့မှ ဇ လည်သွားကြ၏။

ကျန်းကြိုသည် သူ့ဂိုဏ်းတူ ညီအတွက် မျက်ရည်ကျမိပြန်

"အဲဒီအချိန်ကစပြီး သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး မငြိမ်မသက် တာပဲ"

ချန်ပိုင်ဖုန်းက သူ့စကားကို နိဂုံးချုပ်လိုက်လေတော့သည်။

ကျန်းကြိုက သူ့စကားကို ဘာမျှမတုံ့ပြန်ဘဲ ဘုန်းတော်ကြီး လှည့်လိုက်၍ ပြောသည်။

"အင်း - ဟိုတစ်နှစ်တုံးက ကိုယ်တော်အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး လို့ရသမျှ တပည့်တော်ကို ပြောပြခဲ့တာတွေကို တပည့်တော် မယုံ ခဲ့ဘူး။ ကိုယ်တော်ကြားသိခဲ့တာတွေလဲ အမှန်တွေပါပဲလား"

ချန်ပိုင်ဖုန်းက တစ်ကိုယ်တည်းပြောသလို ရေရွတ်နေသည်

"အင်း - ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကံကြမ္မာက ငါတို့ဘက်က ထင်ပါရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်မယ့် လွှေလို့ကို ပြန်တွေ့

ကျန်းကြိုသည် လွှေလို့ကိုကြည့်ပြီး အံတင်းတင်းကြိတ်လို

"အဲဒီ မျက်နှာဖုံးစွပ်နဲ့လူက ဘယ်သူလဲ၊ ဆရာကြီး ချန်ပိုင်ဖုန်း သိပါသလား။ ကျွန်တော့်ကို ပြောစမ်းပါ"

"ဒီ ဆယ်နှစ်ကာလတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ သူ့ကို ခေါင်းမီးတောက်မတတ် ဦးစားခဲ့တယ်၊ အဖြေမပေါ်ခဲ့ဘူး။ သူ့စိတ်ကြောင့်ပဲ ကျုပ်မှာ မစားနိုင် အိပ်နိုင်လောက်အောင် သောကတွေ ရောက်ခဲ့ရတယ်၊ အခုတော့ -"

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် စကားကို ခဏရပ်ထားလိုက်သည်။ ကျန်းကြိုမှာ တ်မထိန်းနိုင်တော့ပေ။

အလောတကြီး အော်ဟစ် မေးမြန်းလိုက်သည်။

"အခုတောက ဘာဖြစ်သလဲ၊ သူက ဘယ်သူလဲ"

ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ မျက်လုံးများတွင်လည်း အာဃာတခိုးများ ဝေနေသည်။ ဒါသကြောင့် လေသံကလည်း မာကျောနေသည်။

"အခုတော့ ကျုပ်သိခဲ့ရပြီ၊ သူက မြောက်ပိုင်းပေဝေလို့ခေါ်တဲ့ ဝေသိမ့် ကိုပဲ"

ကျန်းကြိုနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးတို့မှာ ထိုအဖြေစကား ကြားလိုက်ရ သည်နှင့် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

တောင်မြောက် စွမ်းဝေနှစ်ပါးဆိုသည်မှာ သိုင်းလောကသားတို့ကို မှိဖိမ့်တုန်သွားစေနိုင်သည့် အမည်နာမများပင် မဟုတ်ပါလား - ။

❖ ❖ ❖

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် သံလျောင်အိမ်ဘေးတွင် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသော အဘိုးအိုကို ကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးအို၌ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အတွင်းအဓ္ဈတ္တသ... ရှိသည်ဟု သူထင်သည်။

အဘိုးအိုအနီးသို့ သူကပ်သွားသောအခါ အဘိုးအိုမှာ တုန်... ယင်ယင် ဖြစ်လာတော့သည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းက သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ရုတ်တရက် ဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။

အဘိုးအိုက တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့စွာ မေး၏။

"ဆရာကြီး - ခင်ဗျား - ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ"

"ကျုပ် ခင်ဗျားကို မေးမယ်၊ မှန်မှန်ဖြေပါ၊ ဒီသံလျောင်အိမ်ထဲ... လူကို ခင်ဗျား ဘယ်ကနေတွေ့လို့ ခေါ်ယူလာတာလဲ"

"ကျွန်တော် - ကျွန်တော် ဘာမှမသိပါဘူးခင်ဗျား၊ မိတ်ဆွေတ... ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ရောင်း - ရောင်းချသွားလို့ အား -"

အဘိုးအို၏ ထစ်တီးထစ်ငေါ့ ပြောဆိုနေပုံကို ကြည့်မရတော့သ... ချန်ပိုင်ဖုန်းက အကြောကိုင်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုမှာ စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့တဲ့ ချွေးသီးချွေးပေါ... များ ကျလာ၏။

"ခင်ဗျားပြောတာ တစ်ခုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုလိမ်ဖို့ ကြိုးစား... မလို့လား။ ဒီထက် ဝေဒနာမခံစားချင်ရင် မှန်မှန်ပြော"

"ကျွန်တော် - ကျွန်တော့်လက်ကို လွှတ် - လွှတ်ပေးဦးဆရာကြီး... ကျွန်တော်ပြောပြပါ့မယ်"

ချန်ပိုင်ဖုန်း အဘိုးအို၏ မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ လက်လွှတ်...လိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် ဤလူများအား လိမ်ညာ၍ မရနိုင်ကြောင်း သိရှိ...သွား၏။

"ကျွန်တော်ဟာ အစတုန်းက မြင်းကုန်သည် တစ်ဦးပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့...ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ကပေါ့၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ မြင်းတစ်ကောင် ပျောက်သွား...တာကို လိုက်ရှာရင်း တောထဲမှာ လမ်းစပျောက်သွားရတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ...က အတော်လေးချုပ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် တောထဲမှာပဲ ညအိပ်ဖို့ ကျွန်တော်...တ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတယ်"

အဘိုးအိုက စတင်ရှင်းပြသည်။ ချန်ပိုင်ဖုန်းက အဘိုးအိုကို မလွှတ်...တမ်း စောင့်ကြည့်နေသည်။

"ကျွန်တော်လည်း သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး အိပ်လိုက်တယ်၊ ...ည့် တော်တော်လေး နက်လာတဲ့အချိန်မှာ လူတစ်ယောက် အသက်စွန့်...ပြေးလွှားလာနေတဲ့ ခြေသံကိုကြားလို့ လန့်နိုးလာရတယ်၊ သစ်ပင်ပေါ်က...ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့ကလူတစ်ယောက်က သေပြေးရှင်ပြေး...ပြေးပြီး နောက်က လူတစ်ယောက်ကလည်း တရကြမ်း လိုက်နေတာကို...တွေ့ရတယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာတွေက တကယ့်ကို...အံ့မခန်းတွေချည်းပါပဲ၊ နောက်ကလူရဲ့ လက်ထဲမှာက ဓားရှည်တစ်ချောင်း...ကိုင်ဆောင်ထားတယ်"

အဘိုးအိုက စကားကို ခဏရပ်လိုက်သည်။ ပြောရင်းပြောရင်း...အတိတ်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်သလို အဝေးသို့...ငေးမျှော်ကြည့်သည်။

"ကျွန်တော်လည်း ကြောက်လန့်လွန်းလို့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ အသက်... တောင် မရှူရဲအောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်၊ မပြူတပြူ လရောင်အောက်မှ... မြင်လိုက်ရတာကတော့ ဓားကိုင်ထားတဲ့လူရဲ့ မျက်နှာမှာ မျက်နှာ... အနက်ကြီးတစ်ခု စွပ်ချထားတာကို တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ၊ သူဟာ အဲ... လဲကျသွားတဲ့လူကို မီတာနဲ့ လက်ထဲကဓားကို မြှောက်ပြီး အဲဒီလူ... ခုတ်ထစ်နေတယ်၊ မြေကြီးပေါ်က လူကလည်း နာကျင်လွန်းလို့ အော်ဟ... လူးလိမ့်နေတယ်၊ တကယ့်သွေးပျက်စရာ မြင်ကွင်းပါပဲ"

ကျွန်းကြီးသည် အခြေအနေကို ခန့်မှန်းမိစ ပြုလာ၏။ လွန်... စိတ်ဝင်စားလာသဖြင့် အဘိုးအိုအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာမိသည်...

"ကျွန်းကြီး ကပ်လာသဖြင့် အဘိုးအိုမှာ ရှေ့ဆက်မပြောရဲသ... ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ ချန်ပိုင်ဖုန်းက အေးစက်စက် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

"ဆက်ပြောစမ်း"

အဘိုးအိုက တုန်တုန်ယင်ယင် ဆက်ပြော၏။

"ဓားကိုင်ထားတဲ့ မျက်နှာဖုံးစွပ်လူက အဲဒီလူကိုခုတ်ဖြတ်ပြီးတာ... မင်းတို့က ကျုပ်ကို ချန်ပိုင်ဖုန်းလို့ပဲ ထင်မှတ်နေကြတယ်၊ ငါက ချန်ပိုင်ဖု... အယောင်ဆောင်ထားတဲ့လူပါလို့ ဝန်ခံလိုက်ရင်တောင်မှ မင်း အခုတော... ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ၊ မင်းအနေနဲ့ စကားမပြောနိုင်သလို လက်မ... တော့လို့ စာလဲ မရေးနိုင်တော့ဘူး။ မင်း ဘယ်လိုရှင်းပြလို့ ရတော့မှာတဲ့... အခုလဲ မင်း သွေးထွက်လွန်ပြီး သေမှာပါကွာ ဆိုပြီး တဟားဟား... ရယ်နေတော့တာပဲ"

အဘိုးအိုက စကားကို ရပ်လိုက်၏။ အရေးကြီးသော နေရာရောက်... စကားရပ်လိုက်သဖြင့် ချန်ပိုင်ဖုန်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

"ဘာလို့ ရပ်ထားတာလဲ၊ ဆက်ပြောစမ်း"

အဘိုးအို ဆက်ပြောလေ၏။

"ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာဖုံးအနက်နဲ့လူ ပြေးထွက်သွားမှ သစ်ပင်...က ဆင်းခဲ့ပါတယ်၊ မြေကြီးပေါ်မှာ လဲကျနေတဲ့ လူကတော့ ခြေလက်...ဘက်စလုံးမရှိတော့သလို မျက်လုံးတစ်လုံးကိုလည်း ဖောက်ထုတ်ထား...ပြီး လျှာလဲအဖြတ်ခံထားရပြီးပါပြီ၊ သွေးအိုင်ထဲမှာ လူးလိမ့်နေပြီ...က်ရှင်နေဆဲ ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုမြင်စကတော့...ပြီး ကြောက်ရွံ့သွားခဲ့ရတယ်၊ မြင်ရိုးမြင်စဉ် မြင်ကွင်းမှ မဟုတ်တာကိုး၊ ...က်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့်မှာပါတဲ့ ဆေးတွေနဲ့ လူးပေးပြီး သူ့အဝတ်...းတွေနဲ့ ပတ်တီးစည်းပေးမိတာပဲ၊ သူ့ရဲ့ ခံနိုင်ရည်စွမ်းအားကတော့ ...ရှားပါပဲ -"

ထို့နောက် ချန်ပိုင်ဖုန်းက အဘိုးအို၏စကားကို ဖြည့်စွက်ပြောကြား...တော့သည်။

"ဒါနဲ့ပဲ ခင်ဗျားက အိမ်ကိုခေါ်ယူသွားပြီး ဆေးကုပေးတယ်၊ နောက်...တော့ သူ့ဦးခေါင်းက သံမဏိလို မာကျောတာကို တွေ့လာရတယ်၊ ...ယုတ်မာတွေ ပေါ်ပေါက်လာပြီး အလုပ်အကိုင် ပြောင်းလုပ်ဖို့ စိတ်ကူး...တယ်၊ သူ့ကို အထူးအဆန်းအဖြစ် ပြသပြီး အခုလို မျောက်ပြ...တောင်းတယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား"

အဘိုးအိုမှာ မည်သို့မျှ ငြင်းဆိုခြင်းမပြုဘဲ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ...ပြလိုက်သည်။

"ဟုတ် - ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဟုတ်ပါတယ်"

"ဖြန်း"

ကျွန်းကြီးသည် ဒေါသမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အဘိုးအို၏ ပါ... ရိုက်ချပစ်လိုက်တော့သည်။

ကျွန်းကြီးမှာ အင်အားကြီးသော သိုင်းသမားဖြစ်လေသည်။ သူ့ရိုက်ချက်က ပြင်းထန်သည်။

အဘိုးအိုခမျာ တစ်ချက်တည်းနှင့် မေ့မြောသွားလေတော့သ...

သူသည် ရိုက်ပြီးသည်နှင့် ခြေလက်များ မရှိတော့သည့် ... လွေလို့ကို ဆွဲထုတ်ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

"ညီလေး လွေလို့ရယ်၊ မင်းအဖြစ်က ဆိုးရွားလှချည်လားကွ..." ကျွန်းကြီး မျက်ရည်ကျရပြန်၏။

လွေလို့မှာ မျက်လုံးတစ်လုံးတည်းဖြင့် ကျွန်းကြီးကို ငေးကြေ... ကြည့်နေ၏။

မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်တွက်မကျလာနိုင်တော့။ သူ့ဘဝ ဆုံ... ဖြစ်သော်လည်း ငရဲခန်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရလေပြီ -

"ငါတို့ ပြန်ကြမယ် ညီလေးလွေလို့၊ အစ်ကိုကြီး ထန်း... လိုက်ရှာပြီး ငါတို့ အတူနေကြမယ်"

လွေလို့က မျက်လွှာချ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

တံတောင်ဆစ်မျှသာရှိသော လက်မောင်းနှစ်ဘက်ဖြင့် ကျွန်းကြီ... ဖက်တွယ်ထားနေသည်။

တရုတ်ဘုန်းကြီးမှာလည်း ကျွန်းကြီးနှင့် လွေလို့၏ အဖြစ်ကိုကြည့်... စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

ခဏကြာသော် ကျွန်းကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်မိသည်...

သူ့မျက်လုံးထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက် ကွယ်ပျောက်နေသည်... သတိမှတ်သည်။

"ချန်ပိုင်ဖုန်းကော - ဆရာကြီး ချန်ပိုင်ဖုန်း ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ" သူ့နံဘေးမှ တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးကို မေးလိုက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ထိုအခါကျမှ ချန်ပိုင်ဖုန်း မရှိမှန်း သိတော့သည်။

"ငါ - ငါလည်း မတွေ့မိဘူး။ ထွက်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့"

မတိကျ မရေရာသော အဖြေကိုပေးကာ ဘေးဘီဝဲယာ လှည့်ကြည့်သွားမိသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းကား ဆိုင်အတွင်းမှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

❖ ❖ ❖

အခန်း(၇၀)

ရန်သူများ၏ အကြံတစ်ကွက်

ချန်ပိန်း တစ်ကိုယ်တည်း ခရီးထွက်လာသည်။

ရှီမေ သေဆုံးရခြင်းသည် ချန်ပိန်းကို မရွှင်မလန်း ဖြစ်စေခဲ့သည်။

သူ့နှလုံးသားများ ညှိုးချုံးပန်းလျလာသည်။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်လျှင် မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့အပြား၌ ရေကန်များကိုသာ သူမြင်တွေ့နေရသည်။

ကျန်းနန်ဒေသသည် သူ့ဘဝ အသစ်စသော နေရာတစ်ခုဟု သူ ထင်မှတ်လိုက်၏။

ကျန်နန်ဒေသရှိ စားသောက်ဆိုင်များလည်း ဖွင့်လှစ်ကြလေပြီ။

ချန်ပိန်းသည် ဆာလောင်ခြင်းမရှိဘဲ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး စားပွဲထက်တွင် ငူငူငိုင်ငိုင် ထိုင်မိသည်။

သူ့အတွေးများက တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်းဆီသို့ ရောက်ရှိသွားနေပါသည်။

ပြင်းထန်သော ဆန္ဒတစ်ခုက သူ့ရင်ထဲတွင် လွှမ်းထိုးဝင်ရောက်နေ သည်။

"ငါ ပြန်သွားသင့်ပြီ၊ ကျန်းနန်ဒေသရဲ့ လှပတဲ့ရှုခင်းတွေကိုလည်း ကြည့်ရှုပြီးပြီ၊ မြောက်ပိုင်းမှာရှိနေတဲ့ ဖေဖေနဲ့ ပြန်ပြီးတွေ့ဆုံဖို့ အချိန်သင့် ပြီ"

ယင်းသို့တွေးလိုက်မိသည်နှင့် မှာကြားထားသော အစားအသောက် ကို ကမန်းကတန်း စားသောက်လိုက်သည်။

ဆာလောင်ခြင်းမရှိ၊ ဝမ်းဗိုက်ပြည့်နေစေရန် စားသောက်ခြင်းသာ ၍ ဟင်းလျာများ၏ အရသာကို ချန်ပိန်း မခံစားနိုင်လိုက်ချေ။

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ငွေရှင်းပေးရန် ချန်ပိန်း ဟန်ပြင်မိ၏။

ထိုခဏတွင် ဆိုင်တွင်းသို့ လူနှစ်ယောက် ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဝင်လာ သတော့၏။

ထိုနှစ်ယောက်သည် ဟင်းလျာအချို့ မှာကြားပြီး စကားဆက်ပြော ကြ၏။

ထိုနှစ်ယောက်ကို ချန်ပိန်း တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ ...သမားများဖြစ်ဟန်ရှိသဖြင့် ချန်ပိန်း ငြိမ်၍ နားထောင်နေမိသည်။

ထိုနှစ်ယောက်အနက် ခပ်ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် လူက မကျေမချမ်း ...သံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အဲဟိုကောင်မလေးအပေါ်မှာ သိပ်ကို အရေးပေး ...တယ်ဗျာ၊ ဘာတွေကြောင့်များလဲ မသိပါဘူး"

အခြားတစ်ယောက်ကလည်း ပြုံးပြီး ရှင်းပြသည်။

"မင်း မသိဘူးလား၊ ငါက မင်းသိတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ အဲဒီ ...ကောင်မလေးရဲ့ အဘိုးက ထိတ်ထိတ်ကြဲ သိုင်းဆရာကြီး၊ ဒါကြောင့်မို့

သူ့ကို အရေးပေးနေရတာ"

"ဖမ်းထားတာပဲဗျာ၊ ဒီလောက် အရေးပေးစရာ မလိုပါဘူး"

"ဟ - ဒါက အကြောင်းရှိလို့ နေမှာပေါ့ကွ၊ နို့မို့ရင် ဂိုဏ်းချု
က ဘယ်အရေးပေးလိမ့်မှာလဲ"

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေစဉ်မှာပင် စားသောက်ဖွယ်ရာ
ရောက်ရှိလာသဖြင့် အလျင်အမြန် စားသောက်ကြတော့သည်။

ချန်ပိန်းသည် ထိုသူများ စားသောက်နေသောအခါမှ သေ
အကဲခတ်ကြည့်သည်။

ထိုသူများကား ဖေးဖန်ဂိုဏ်းသားများပေတည်း။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ မထတော့ဘဲ မသိမသာ နားစွင့်နေမိ
သည်။

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်လည်း စားသောက်နေရာမှ စ
ပြန်စလာသည်။

ဗဟုသုတရှိဟန်တူသော ဂိုဏ်းသားက -

"မင်းက အဲဒီမိန်းကလေးကို ဘယ်သူမှတ်နေလို့တုံး။ ဒီကောင်မ
ဟာ သိုင်းဆရာကြီး တုံချီစင်းရဲ့ မြေးမလေးကွ"

"ဟင် -"

မိန်းကလေးကအား အရေးပေးလွန်းနေသဖြင့် မကျေမချမ်းဖြစ်
ခဲ့သော ဂိုဏ်းသားမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။

"တုံချီစင်းဆိုတာ သိုင်းလောကမှာ သိပ်ပြီး ပြောင်မြောက်ထူးချွန်
ပါရမီရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ၊ ကန်းကန်ဒေသခံပြည်သူတွေက သူ့ကို အရိ
ကနေ လေးစားကြောက်ရွံ့ကြသတဲ့"

ထိုသူ၏ လေသံမှာ တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်းသား လေသံဖြစ်
သည်။

ကျန်းနန်ဒေသခံတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း ချန်ပိန်းသတိထား
ိက်သည်။

"တုံချီစင်းဆိုတာ ဘဘကြီး ချန်ပိုင်ဖုန်းပြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများလား။
ရောင်ဆံပင် အဘွားအိုရဲ့ မြေးမလေးကလည်း တုံမြင်မြင်ဆိုတော့၊
ျိုးရိုးတွေဖြစ်လို့ သူတို့အချင်းချင်း ဆက်သွယ်မှုတွေ ရှိနေလေမလား၊
ကြီးပြောတဲ့ တုံချီစင်းဆိုရင်တော့ ဘဘကြီးကိုယ်တိုင်က သိပ်ပြီး
းစားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ"

ချန်ပိန်း စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ထိုသူနှစ်ယောက်သည် ငွေရှင်းပြီး
င်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ထိုအခါ ချန်ပိန်းသည်လည်း ငွေရှင်းပြီး ထိုသူများနောက်မှ လိုက်ပါ
ခဲ့တော့သည်။

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်သည် မြို့ပြင်သို့ ထွက်သွားကြ၏။

ချန်ပိန်း စိတ်ညစ်သွားသည်။ သို့သော် မြို့ပြင်၌ တစ်စုံတစ်ခုသော
ကြောင်းအချက် ရှိနိုင်သည်။

မြို့ပြင်သို့လိုက်လျှင် အကျိုးမယုတ်နိုင်ဟု တွေးမိသဖြင့် ချန်ပိန်း
က်လိုက်သည်။

မြို့ပြင်ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့်
ိုးအိုသည် သစ်ပင်အောက်မှ ဖြတ်သန်းသွားသည့် ဖေးဖန်ဂိုဏ်းသား
ယောက်ကိုလည်းကောင်း ချန်ပိန်းကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရှုနေ၏။

သူသည် ချန်ပိန်း၏ ကိုယ်ဖော့ပညာကို စိတ်တွင်းမှ ချီးကျူးနေမိ
ည်။

မကြာမီ ချန်ပိန်းကော ဖေးဖန်ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးပါ သူ့မြင်ကွင်းမှ
ျောက်သွားသည်။

"ဟော့ ဉာဏ်ကျယ်လေး"

ချန်ပိန်းမှာ ပြေးရင်းလွှားရင်း ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်[illegible]
ထို့ကြောင့် မတိုးမကျယ် ပြန်လှန်မေးမိလေ၏။

"ငွေရောင်ဆံပင်နဲ့ ဘွားဘွားလား။ အဘွား ဘယ်မှာလဲ"

"ငါဒီမှာပုန်းနေတယ်"

အသံက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ နောက်ကွယ်မှ ထွက်ပေါ်လာ[illegible]
ဖြစ်သည်။

"ကောင်လေး၊ ဒီကိုလာခဲ့"

ချန်ပိန်းလည်း ထိုသစ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ချန်ပိန်း၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ညှိုးနွမ်းနေသဖြင့် ငွေရောင်[illegible]
ဘွားဘွား က ချန်ပိန်း စိတ်သောကရောက်နေသည်ဟု ထင်သ[illegible]

"ဉာဏ်ကျယ်လေး၊ မင်းကြည့်ရတာ မရွှင်ဘူး ဘာတွေ စိတ်[illegible]
နေသလဲ၊ ငါ့ကိုဖွင့်ပြော၊ ငါကူညီနိုင်ရင် ကူညီမယ်"

ချန်ပိန်းက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောသည်။

"ဘာမှ စိတ်ဆင်းရဲလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ မြေးမလေး မြ[illegible]
အဖမ်းအဆီးခံနေရလို့ပါ"

"ဟင် - ဘာပြောတယ်"

အဘွားအိုမှာ ရုတ်ခြည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

ချန်ပိန်း၏ လက်နှစ်ဘက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ခါယမ်းပြီး ချက်[illegible]
မေးသည်။

"ပြောစမ်း - ပြောစမ်း မြင်မြင် အဖမ်းခံရတယ်၊ ဟုတ်[illegible]
သခင်လေးလုဆိုတဲ့ ကောင်လေးကရော ဘယ်ရောက်နေသလဲ"

ချန်ပိန်းက တုံ့မြင်မြင် အဖမ်းခံရပုံကို အသေအချာ ရှင်းလင်း
ပြောပြသည်။

"ငါ့ကို အဲဒီ အမြန်ဆုံးပို့ပေးစမ်း။ ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ သွားတွေ့
မယ်၊ ရာရာစစ ငါ့မြေးကိုများ -"

"ဘွားဘွား - ဆရာကြီး တုံ့ချိုစင်းလာမှသွားရင် ပိုမကောင်းဘူးလား
ခင်ဗျာ"

အဘွားအို ထပ်မံထိတ်လန့်သွားမိပြန်လေသည်။

"ဟင် - မင်း - မင်းက ဘာကြောင့် တုံ့ချိုစင်းကို သိနေရတာလဲ၊
မလိုပါဘူးကွာ၊ ဒီလို ပမွှားကောင်တွေလောက်တော့ ငါနဲ့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်"

မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် ချန်ပိန်းမှာ ဖေးဖန်ဂိုဏ်းဌာနချုပ်သို့
လိုက်ပို့ပေးရတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အချိန်စောနေသဖြင့် မိုးချုပ်မှဝင်ရန် ချန်ပိန်းက အကြံပြုသည်။

သို့သော် အဘွားအိုက လုံးဝလက်မခံ၊ ဌာနချုပ်ထဲသို့ ဇွတ်အတင်း
ဝင်သည်။

ခြံဝင်းထဲသို့ ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းခန့်မျှ ဝင်မိလျှင် လူခြောက်ယောက်
က သူတို့ရှေ့မှ ပိတ်ဆို့လာကြတော့သည်။

အဘွားအိုက လက်ဝှေ့ယမ်းပြီး ခပ်မာမာ ပြော၏။

"မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ခေါ်ပေးစမ်း"

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူ မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့်လူက အဘွားအိုကို
ခပ်ထန်ထန် ပြန်ပြောသည်။

"ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ဌာနချုပ်ထဲ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာရတာလဲ"

"ဟေ့ကောင် - စကားမရှည်နဲ့ မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ခေါ်ပေးစမ်း မြန်မြန်ခေါ်လိုက် -"

"ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ ခင်ဗျားဘယ်သူမှန်း မသိရမချင်း ခေါ်မပေး နိုင်ဘူး"

"ကဲ - ကြာတယ်၊ လမ်းဖယ်ပေးမလား၊ မဖယ်ပေးဘူးလား"

မြေးဇောကြောင့် သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အဘွားအိုသည် လွန်စွာ ခက်ထန် မာကျောနေသည်။

သူမ၏ မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်များ ယှက်သန်းနေသည်။

အဘွားအိုက လွန်စွာ တင်းမာနေသဖြင့် မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့်လူ ပြ သွားသည်။

"ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း မေးတာပါ၊ အဒေါ်ဘယ်သူဆိုတာ သိရင် ကျွန်တော်ခေါ်ပေးနိုင်ပါတယ်"

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပင် အဘွားအိုက ချန်ပိန်းလက်ကို ခွဲပြီး လုစ်ခ ကျော်ဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုလူခြောက်ယောက်မှာ သူတို့အကြားမှ လေတိုးသည့်အလား ဖောက်ထွက်သွားသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားကြ၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် လိုက်လံတိုက်ခိုက်ကြသည်။

နောက်မှ တိုက်ခိုက်သူခြောက်ယောက်မှ အဘွားအို၏ တိုက်ကွက် များကြောင့် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ချန်ပိန်းအဖို့မူ အံ့သြစရာချည်းဖြစ်နေ၏။ အဘွားအို၏ သိုင်းပညာ ကို အံ့သြချီးကျူးနေမိသည်။

"ဖတ် - ဖတ်"

"ဝုန်း"

တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် ထိုလူခြောက်ယောက်တို့မှာ အဘွားအို၏ ကြောပိတ်ခြင်းခံလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် ပုပုဝဝ လူတစ်ယောက်က လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လာသည်။ ဖေးဖန်ဂိုဏ်ချုပ် အတုပင်တည်း။

"နောက်ဆုံး ငယ်သားတွေလဲတော့ ခေါင်းဆောင်ထွက်လာရတာပဲ ဒီအချက်ကို ငါကောင်းကောင်းသိတာပေါ့"

ဂိုဏ်းချုပ်အတုက ငွေရောင်ဆံပင် အဘွားအိုကို လက်ပိုက်ကြည့် လေသည်။

အဘွားအိုက -

"ငါ့မြေးကို ပြန်လွှတ်ပေးစမ်း"

"ဘာပြောတယ်"

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုမှာ အံ့အားသင့်သွား၏။

"ခင်ဗျားရဲ့မြေး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် သူ့ကို အမြန်ဆုံးပြန်လွှတ်ပေးစမ်း၊ မဲ့တစ်ပေါက် တာနဲ့ ဟင်း"

အဘွားအိုက ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းသည်။ ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ် သည် ရုတ်ခြည်းပင် မျက်နှာအမူအရာပြောင်းသွားသည်။

"ဒါဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်က ဆရာကြီးတုံရဲ့ ဇနီးများလားခင်ဗျာ"

"မင်း ငါ့ကိုမေးနေစရာမလိုဘူး၊ မင်းမှာ ငါ့ကို ဒီလိုစစ်မေးနိုင်တဲ့ သည်အချင်း ရှိလို့လား၊ မင်းက ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့တူတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ဖြစ် ငါ့မြေးလေး ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဆိုရင်တော့ မင်းတို့ သက်သာ

မယ်၊ အေး - ငါ့မြေးသာ တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီဆိုရင်တော့ မင်းတို့
သေပြီသာမှတ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံး စိစိညက်ညက် ကြေကွ
ချန်ပိန်းကလည်း ရှေ့ယောင်ကာ ဝင်၍ ခြိမ်းခြောက် ဟိန်း
သည်။

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုက အမှုအရာမပျက်တဲ့ အဘွားအိုကို ပြ
ကာ လေပြေထိုးသည်။

“စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားမြေးမလေး ကောင်းကောင်း
ရှိနေပါတယ်၊ သူ့ကို ဒီခေါ်ထားရတာကလဲ ဆရာကြီး တုံချီစင်းနဲ့
ခင်မင်ချင်လို့ပါ”

အဘွားအိုက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် -

“ဘာပြောတယ်၊ နင်တို့နဲ့ အဆင့်အတန်းချင်း တူလို့ တန်လို့
ရာရာစစ ရင်းနှီးချင်သလေး ဘာလေးနဲ့”

“စိတ်ကိုထိန်းပါ တုံကတော်၊ တုံကတော်ရဲ့ နှုတ်ဖျားက စကား
တစ်ခွန်းလောက် ဟလိုက်ရုံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ပြန်ပို့ပေးမှာ

“အခု ဘာလို့ ပို့မပေးရသေးတာလဲ”

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုက မခိုးမခန့် ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့ရဲ့ကောင်းကြီး တုံ ဇနီးမောင်နှံကို ကျွန်တော်တို့ သိပ်ပြီး
ခဲ့ကြပါတယ်”

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုက မြှောက်ပင့်၍ပြောသည်။

အဘွားအိုက -

“ကဲ - မင်းတို့က ဘာကိစ္စနဲ့ တွေ့ချင်နေရတာတုံး”

“ကျွန်တော်တို့ အစ်ကိုကြီးကလည်း သူ့ရဲ့ကောင်းကြီး တုံချီစင်းကို
သိပ်ပြီး လေးစားပါတယ်၊ တွေ့ဆုံချင်စိတ်လည်း ပြင်းထန်လှပါတယ်၊
ကြောင့် ဒီလိုစီစဉ်လိုက်တာပါ၊ ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်တို့
က်ဆောင်ပစ္စည်း ပေးပို့တောင်းပန်ပါ့မယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ တုံချီစင်းကလည်း သိုင်းလောကထဲကို မဝင်ဘဲ
အေးအေးဆေးဆေးနေတာ ကြာခဲ့ပါပြီ၊ ငါ့မြေးလေးကိုသာ ပြန်ပေးပါ၊
ကိစ္စ ဘယ်လိုမှ အရေးမယူပါဘူး။ နင့်အစ်ကိုကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တဲ့
အကြောင်း ပြောလိုက်စမ်းပါ”

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုက တဟားဟားရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သိုင်းလောကမှ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေတဲ့
မိုးမြေသိမ့်တုန်” သိုင်းကွက်သုံးကွက်ကို ဆရာကြီးတုံချီစင်းက တတ်ကျွမ်း
အားလို့ ကျွန်တော်တို့အစ်ကိုကြီးက ပညာချင်းဖလှယ်ချင်နေပါတယ်၊
ဒီကို တုံကတော် ရောက်ရှိနေပြီဆိုတော့ ဆရာကြီးတုံချီစင်းလည်း မကြာခင်
ပဲ လိုက်လာမှာပေါ့”

အဘွားအိုမှာ သူ့စကားကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။
မြေးဖြစ်သူကို ပြန်လွှတ်ပေးမည်ဆိုပြီး လွှတ်သည့်အခန်းမရောက်ဘဲ
ပညာဖလှယ်သည့်အခန်းသို့ ရောက်နေတော့သည်။

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုက ပျူပျူငှာငှာ ပြော၏။

“တုံကတော်အနေနဲ့ ဒီမှာပဲ ခဏလောက် အနားယူပါဦးခင်ဗျာ”

“အနားယူတာထက် ငါ့မြေးနဲ့ သွားတွေ့ကြရင်ကောင်းမယ်”

“ဒါတော့ မဖြစ်သေးပါဘူးခင်ဗျာ၊ ခဏလောက် စောင့်ပါဦး”

“ဘာကိုစောင့်ရမှာလဲ”

"ဆရာကြီးတုံချီစင်း လာပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့မှ အကျိုး
အကြောင်းလေး ပြောကြတာပေါ့"

အဘွားအိုက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

"ဆယ်နှစ်တိတိ မြေပြန့်သိုင်းလောကထဲကို ခြေမချဘူးဆို
သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လာမှာလဲ"

"ဒါဖြင့်ယင်လဲ - ဒီမှာပဲ လေးငါးရက်တော့ စောင့်ပါဦး"

အဘွားအိုမှာ အကောင်ပြမှုပင် အရိပ်ထင်တော့သည်။ ကျေ
တားပြမှန်း သိတော့သည်။

သူမသည် အရိုးခံစိတ် အမြဲတမ်းထားခဲ့သဖြင့် အမြဲတစေ အ
အညာခံခဲ့ရသည်။

မကြာခဏ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်။ သူမ၏ ခင်ပွန်းသည်က မ
ခဏ ကယ်တင်ခဲ့ရသည်။ ယခုအခါတွင် သူမ သည်းမခံတော့ပါ

"နင်တို့က ငါ့ကိုပါ ဖမ်းချုပ်ထားမလို့ပေါ့လေ"

"ဒီလိုလဲ မဟုတ်ရပါဘူးခင်ဗျာ"

မဟုတ်ရပါဘူးဆိုသော်လည်း သူ့မျက်နှာက ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံး
သည်။

"နင့်စကားကို ငါ မယုံဘူး။ အေး - ငါ့ပညာကို နည်းနည်းလော
စမ်းကြည့်ပါဦး"

အဘွားအို စကားဆုံးသည်နှင့် ရိုပ်ခနဲ ခုန်ပျံလှုပ်ရှားလိုက်သည

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုသည် ယန်ချွင်နှင့် ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကိုတော်
ဖြစ်ရာ သိုင်းပညာ ညံ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။

အဘွားအို၏ တိုက်ကွက်များကို ကောင်းစွာရင်ဆိုင်ခုခံနိုင်ပေသည်

အဘွားအိုသည်လည်း ထိပ်သီး သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်
သဖြင့် လေးငါးကွက် ယှဉ်မိရုံနှင့် ရန်သူ၏သိုင်းပညာ အရည်အသွေးကို
သည် သွားတော့သည်။

တရုတ်ပြည် မြေပြန့်သိုင်းပညာများနှင့် ခုခံနေခြင်းမဟုတ်သည်ကို
သိရှိသွားလေ၏။

အဘွားအိုသည် ရန်သူကို အထင်မသေးဝံ့တော့သဖြင့် တကယ့်
ကွက်များထုတ်၍ တိုက်ခိုက်လာရသည်။

သိုင်းသမားများသည် လက်ဝဲနှင့်လက်ယာ ကူညီဖြည့်စွက်သော
ကွက်များကိုသာ သုံးလေ့ရှိသည်။

ယခုမူ လက်ဝဲ၊ လက်ယာ ဆန့်ကျင်ဘက်တိုက်ကွက်များကို ထူးထူး
ဆန်း ထုတ်သုံးလာသဖြင့် ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုမှာ ရှုံးနိမ့်မလိုလို
ဖြစ်သွားရသည်။

အဘွားအို၏ တိုက်ကွက်များကို ဖျက်၍မရသဖြင့် ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်
သည် ခံစစ်ဖြင့်သာ ကစားနေရလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုနှင့် သူ့ညီတော်နောင်တော်များသည် တရုတ်
မြောက်ပိုင်းဒေသ၌ ပြိုင်ဖက်ကင်းများအဖြစ် ထင်ရှားလာသော်လည်း
အဘွားအို၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော တိုက်ကွက်များကိုမူ လွယ်လွယ်နှင့်
ဘဲရှိနေသည်။

သူက အကောင်းဆုံးတိုက်ကွက်များ ထုတ်သုံးနေသကဲ့သို့ ငွေ... ဆံပင် ဘွားဘွားထံမှလည်း မရေမတွက်နိုင်သော တိုက်ကွက်ဆ... ထွက်လာနေသဖြင့် ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုမှာ ပူပင်လာသည်။

ခံစစ်သာ အပိုင်အနိုင်သုံးကာ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် လှုပ်ရှား... ရ၏။ အဘွားအို၏ လက်ပန်းအကျကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်ပူပန်လာသည်...

ရေရှည်တွင် အဘွားအိုအဖို့အတွက် အခြေအနေကောင်းနိုင်ပါ့မလာ... တွေးလာမိသည်။

ထိုစဉ် ဖေးဖန်ဂိုဏ်ဌာနချုပ်အတွင်းမှ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ အော်... သံများ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

"မီး - မီး - မီးလောင်နေပြီဟေ့၊ လာကြပါဦး"

ဖေးဖန်ဌာနချုပ်ကို မီးလောင်လေပြီ။

ငွေရောင်ဆံပင်ဘွားဘွားနှင့် တိုက်ခိုက်နေသည့် ဖေးဖန်ဂိုဏ်း... အတုမှာ ပို၍ ပျာယာခတ်သွား၏။

ထိုစဉ် ထုံမြင်မြင်သည် ဖေးဖန်ဂိုဏ်း ဌာနချုပ်၏ နောက်ဘ... ရှေ့ဘက်ဆီသို့ ပြေးလာလေတော့၏။

ငွေရောင်ဆံပင် ဘွားဘွားက တိုက်ခိုက်နေရင်း သူမ၏ မြေးမလေး... လှမ်းအောင်နှုတ်ဆက်၏။

ချန်ပိန်းသည် အပြေးကလေး ရောက်ရှိလာသော ထုံမြင်မြင်အ... ကပ်သွားသည်။

ထုံမြင်မြင်၏လက်တွင်းမှ သားရေကြိုးများကို ဖြတ်ပေးရန် စိတ်... လိုက်စဉ် ဓားရောင်တစ်ချက် လက်ခနဲ ဖြစ်သွား၍ နောက်သို့ အ... ခ... ပေးလိုက်ရသည်။

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုက အဘွားအိုနှင့် တိုက်ခိုက်နေရာမှ ...ပိန်းကို အလစ်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပေတည်း။

ရှောင်ပြီးလျှင် ပြီးချင်း ချန်ပိန်းသည် ယိချန်းဓားကို ဆွဲထုတ်လျက် ...မြင်မြင်ထံ ခုန်ပျံသွားသည်။

"ရှပ် -"

ထုံမြင်မြင်၏လက်မှ အနှောင်အဖွဲ့များ ပြတ်တောက်သွားသည်။

အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်၍ ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုက သူ့... ...များကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းသားအားလုံးမှာ သူတို့သုံးယောက်အား ဝိုင်းထားလိုက် ...ကြသည်။

ထုံမြင်မြင်က လက်ထဲမှဓားရှည်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး အော်လိုက်၏။

"အများနဲ့ ဝိုင်းတိုက်တာ ရှက်စရာပဲ"

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်မှာ မည်သို့မျှ မျက်နှာမပျက်ပေ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ...ဏ်းတူညီ ယှဉ်ချင်မရှိသည့်အတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေမိသည်။

ယှဉ်ချင်ရှိလျှင် ဤသုံးယောက်ကို ဖမ်းနိုင်မည်ဟု တွေးမိနေ၏။

ထိုစဉ် ခြံတံခါးဝသို့ လူရိပ်တစ်ရိပ် ရောက်ရှိလာလေ၏။

"ဟော - ဘဘကြီး - အဘကြီး ရောက်လာပြီ"

ထုံမြင်မြင်၏ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်သံနှင့်အတူ မီးခိုးပြာ ...ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိ လာသည်။

လူအားလုံးမှာ ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့်အတူ အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

မီးခိုးပြာရောင် အဘိုးအိုက ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုကို စူးစိုက်ကြည့် လိုက်ပြီးလျှင် -

"မင်းက ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလား"

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ တု… နေပေပြီ။

သို့သော် ငယ်သားများရှေ့တွင် အမှုအရာမပျက်အောင် ထိန်… ထားသည်။

အဘိုးအိုမှာ ဘာမျှ ဆက်မပြောဘဲ တုံမြင်မြင်တို့မြေးအဘွား… လှည့်ကာ လက်ဝှေ့ယမ်းလျက် -

"သွား ငါ့မြေးက နင့်ဘွားဘွားနဲ့အတူ လိုက်သွားနှင့်"

ငွေရောင်ဆံပင်ဘွားဘွား၊ တုံမြင်မြင်နှင့် ချန်ပိန်းတို့သည် ခြံ… ထွက်သွားကြ၏။

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်မှာ စိတ်ထဲ၌ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွား…

သို့သော် ဤမျှ ကျူးကျူးကျော်ကျော် ဝင်ရောက်လာသူကို … အထင်မသေးဝံ့ပေ။

ထိုရန်သူ၌ ပိုင်နိုင်သည့် သိုင်းပညာမရှိဘဲနှင့် သူ၏ဌာနချုပ်အတွင်း… ဤမျှ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု သူသိထားသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်အတုသည် ဒေါသကို ဖုံးကွယ်လျက် ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

"ဧည့်သည်တော်တွေကိုး။ ကျုပ်အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဧည့်သည်တော်တွေ… ကောင်းကောင်း ဧည့်ဝတ်ပြုချင်ပါသေးတယ်၊ အစ်ကိုကြီး ပြန်ရောက်လာ… ရင် ကျုပ်အပြစ် ဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ မသွားကြပါနဲ့ဦးလားခင်ဗျာ"

"အဟင်းဟင်း - ဧည့်ဝတ်ပြုချင်သေးသလား"

အဘိုးအိုက ထီမထင်သည့် သရော်ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး ညာလက်ကို ဝေ့ဝိုက်ကာ ရင်ဝရှေ့၌ လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

လက်၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လေပွေလှိုင်းများ ထလာသည်။

"နေဝန်းအားလှိုင်း"

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွား၏။

အဘိုးအိုက ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုကို ရွှံ့ရှာစွာကြည့်ပြီး ပြောလေ၏။

"မြေခွေးက ခြသေ့်ယောင်ဆောင်ချင်လို့လား"

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုက ထိတ်လန့်စွာပြော၏။

"ဆရာကြီး ဝေသိမ့်ကိုက ဆရာကြီး တုံချိစင်းကို တွေ့ချင်လို့ ဒီလို …ပ်ရတာပါ"

"ထွီ - ဒီနည်းနဲ့လုပ်လို့ရမှာလား"

အဘိုးအိုသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

ဖေးဖန်ဂိုဏ်းချုပ်အတုနှင့် ၎င်း၏လူများသည် အဘိုးအိုအား မည်သို့မျှ …မပြုရဲဘဲ သည်အတိုင်း ကြည့်နေလိုက်ရလေ၏။

❖ ❖ ❖

သစ်တောအုပ်ကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ …ဘိုးအိုက ငွေရောင်ဆံပင် ဘွားဘွားကို တီးတိုးပြောလေ၏။

"အစ်ကိုကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပါဦးမရယ်၊ အရင်တုန်းက အစ်ကိုကြီး …းခဲ့ပါတယ်"

ငွေရောင်ဆံပင် အဘွားအိုက မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့လှည့်လိုက် …ပြီး -

"ဘာမှတောင်းပန်မနေပါနဲ့၊ အခုမှ နောင်တရလို့လဲ အပိုပဲ၊ အားလုံး …ောက်ကျသွားခဲ့ပြီ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါနောင်တရတာ နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ၊ အခ
ယိမင်မှာလည်း သားတစ်ယောက်ရှိခဲ့ပြီလို့ ကြားတယ်၊ သူတို့ကို စကြ
အနံ့ ငါလိုက်ရှာရဦးတော့မှာပေါ့"

အဘိုးအိုက ကြေကွဲစွာ ပြောသည်။

ငွေရောင်ဆံပင် အဘွားအိုကမူ အဘိုးအိုကို လုံဝဂရုမစိုက်

အဘိုးအိုက ဆက်ပြော၏။

"ဒါနဲ့ ချီစင်းတစ်ယောက်ကော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား"

တုံမြင်မြင် ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။

"ဘိုးဘိုး နေကောင်းပါတယ် ဘဘကြီး၊ ဘိုးဘိုးက ဘဘကြီး
သိပ်ပြီး သတိရနေတယ်၊ ဒီလောက်အကြာကြီး ခွဲခွာလာပြီးတာ
ဘဘကြီးက တစ်ခေါက်မှ လာမတွေ့တော့ဘူးလား"

"တွေ့မှာပေါ့ကွယ်၊ ဘဘကိစ္စတွေပြီးရင် သူ့ကိုလာတွေ့မှာပေ

အဘိုးအိုက ငွေရောင်ဆံပင် အဘွားအိုကို တစ်ချက်ကြည့်
ရုတ်တရက် ပြေးလွှားထွက်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ် တုံမြင်မြင်က သခင်ကလေးလုနှင့် ပတ်သက်၍ ချန်ပိန်း
တီးတိုးမေးမြန်းနေသည်။

"သူ - သူ - သူ ဘယ်မှာလဲဟင်"

ငွေရောင်ဆံပင် အဘွားအိုမှာ မြေးဖြစ်သူ၏ သမုဒယသံယောဇဉ်
ရိပ်မိနားလည်လိုက်မိသဖြင့် စိတ်ထဲ နင့်သွားလေ၏။

သည်အရွယ်ကတော့ သည်လိုပါပဲလေဟုသာ ဖြေတွေးတွေး
သက်ပြင်းချမိသည်။

ချန်ပိန်းက တုံမြင်မြင် စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖေးဖေးမမ ပြောလေ

"စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ လုံမလေးရယ်၊ သခင်လေးလုက သူ့ပရိယာယ်နဲ့သူ
အောင်ကြံပြီး လုံမလေးကို လိုက်ရှာနေတယ်နဲ့ တူပါတယ်၊ သူ့လို
ထက်မြက်တဲ့လူကို တစ်ခြားလူ လုပ်ကြံလို့မရပါဘူး"

တုံမြင်မြင်သည် ချန်ပိန်း၏စကားကြောင့် စိတ်ထဲ၌ များစွာ
သာရာ ရသွား၏။

ထိုစဉ် အဘွားဖြစ်သူက သူမအား ရုတ်တရက် မေးမြန်းလာလေ၏။

"ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်လာရတာလဲ"

တုံမြင်မြင်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး -

"ဘယ်လို လွတ်လာရမလဲ ဘွားဘွားရဲ့ မီးရှို့ပစ်နိုင်အောင် သမီးက
ကြံတင်စီစဉ်ထားတာပဲ၊ အဟင်းဟင်း မီးလောင်တာလည်း တွေ့ရော
ဒီ လူတွေ ပျာယာခတ်ပြီး ဒုက္ခဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့၊ သမီးကိုလည်း
ချုပ်မထားရဲဘဲ အမြန်လွှတ်ပေးလိုက်ရတာပေါ့၊ သမီး မီးထဲပါသွားမှာကို
သိပ်စိုးရိမ် ကြတာ"

"ဟင်း - သိပ်ကျေနပ် ပီတိဖြစ်မနေနဲ့၊ ကယ်မယ့်လူရှိလို့
ကယ်မယ့်လူ မရှိရင် သေလိမ့်မယ်၊ သိပ်အတင့်ရဲနေ၊ ဘာမှတ်လို့လဲ"

"ရပါတယ် ဘွားဘွားရဲ့ သမီးကို သူတို့မလုပ်ရဲပါဘူး"

အဘွားအိုက မဲ့ပြလိုက်သည်။

တုံမြင်မြင်မှာ သူ့အဘွား၏ ပါးပြင်လေးကို ရွှတ်ခနဲ နမ်းရှုတ်လိုက်
သည်။

ထိုအနမ်းကလေး တစ်ချက်ကြောင့်ပင် အဘွားအိုက တုံမြင်မြင်၏
အပြစ်ဟူသမျှကို ခွင့်လွှတ်လိုက်လေတော့၏။

"ကဲ - ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

ချန်ပိန်းသည် နှုတ်ဆက်စကား ဆိုပြီးသည်နှင့် လှစ်ခနဲ ပြေး
သွားသည်။

သူသည် ဤအရပ်၌ ကြာရှည် မနေလိုတော့ပေ။ သူသွားလို

"ဉာဏ်ကျယ်လေး၊ နင် ငါ့ကို ကူညီတာ နှစ်ခါရှိသွားပြီ၊ နှစ်ခါ
ငါ့အတွက် အကျိုးရှိတာချည်းပဲ၊ နင် သတင်းပေးလို့ ငါ့မြေးလေး အ
က နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါတိတိ လွတ်မြောက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒီအတွက် နင့်ကို ငါကျေ
တုံ့ပြန်ချင်တယ်၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကလည်း ငါ့မှာ ဘာမှ ပါမလာ
ခက်တယ်ကွယ့်၊ နေဦး အချိန်ရလို့ရှိရင် နင့်ကို တုံ့မြင်မြင်ရဲ့ ဘို
ကိုယ်တိုင် သိုင်းနှစ်ကွက် သင်ပေးဖို့ ငါ ကတိပြုတယ်"

အဘွားအိုက လှမ်း၍ အော်ဟစ်၏။

ချန်ပိန်းမှာ ထိုစကားများကိုပင် နားထောင်ချင်စိတ် မရှိတော့ပေ။

အဘွားအို၏ နောက်ဆုံးစကားက သူ့ဘဝကို ပြောင်းပြန်လှန်လို
သလို ပြောင်းလဲသွားစေမည်ကို သူ ကြိုတင် မသိခဲ့ပါချေ။

ချန်ပိန်းသည် လက်ပြရုံသာ ပြုပြီး ဆက်လက် ပြေးထွက်သွားလေ
တော့၏။

❖ ❖ ❖

အခန်း(၇၁)

ဝါးတောဝက်ပါ

ချန်ပိန်းသည် တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်းရှိ သူ့ဖခင်ထံသို့ ပြန်လိုလှပေ

ထို့ကြောင့် ငွေရောင်ဆံပင် ဘွားဘွားနှင့် စကားကြောရှည်မနေတော့
ချက်ချင်း ထွက်ခွာလာခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် အချိန်အနည်းငယ်မျှသာ နားသည်။

ရိက္ခာခြောက်များကို စားသောက်ပြီး ဝမ်းဖြည့်သည်။

ပင်ပန်းခြင်း၊ အာဟာရ မပြည့်စုံခြင်းတို့ကြောင့် ချန်ပိန်းသည်
ကထက် ပို၍ပိန်လာသည်။

ထိုစဉ် မိုးသည် သဲသဲမဲမဲ ရွာချလေတော့၏။

"ဒီကွာပဲ မိုးခိုစရာမရှိရင်တော့ မိုးထဲရေထဲမှာ ကြွက်စုတ်လို ဖြစ်နေ
တော့မှာပဲ"

ချန်ပိန်းသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ဝင်နားပြီးမှ အခြား
ခိုစရာရှာသည်။

တွေ့ပါပြီ၊ ဇရပ်တစ်ဆောင်၊ ချန်ပိန်း ပြေးဝင်သွား၏။

ကိုယ်ပေါ်မှ မိုးရေစက်များကို ခါချနေစဉ်မှာပင် သူ့လို ခရီးသည်တစ်ဦးနှင့် ကြုံရတော့သည်။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများက ငွေရောင်တော

"ဟာ - သူ သူ သူ"

မှန်သည်။

ချန်ပိန်း တအံ့တသြ ရေရွတ်နေသူမှာ ရေတံခွန်ချောက် ခုန်ဆင်း သေကြောင်းကြံသွားသည့် ရှိုမေ၏ ဖခင် ခံတုံ့ဂိုဏ်း ပေတည်း။

အဘိုးအိုသည် ချန်ပိန်းကို ကောင်းစွာသိ၏။ သူ၏ မျက်လုံး ဒေါသရိပ်များ ပြည့်နေသည်။

ချန်ပိန်းမှ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွားမိ၏။ အဘို တဖြည်းဖြည်း ရှေ့တိုးလာသည်။

သည်တစ်ချီတွင်တော့ သူသေပြီဟု ချန်ပိန်း တွေးသည်။ သို့ အဘိုးအိုက ရှေ့ဆက်မတိုးတော့ပေ။

"ငါ့သမီး သေသွားရတာ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ မှတ်နေသလား"

ချန်ပိန်းရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"ကျွန်တော် အဲဒီလို မယူဆပါဘူး ခင်ဗျား။ သူ့အတွက် ဝမ်း လွန်းလို့ ကျွန်တော် မျက်ရည်ကျရပါတယ်၊ ငိုရဖန်များလို့ ကျွန်တော မျက်ရည်ဆိုတာတောင် မရှိတော့ပါဘူး"

ချန်ပိန်းက သူ အမှန်တကယ် ခံစားခဲ့ရသည်များကို ပြောပြ

အဘိုးအိုသည် ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေသဖြင့် ချန်ပိန်း၏စကားကို ကြည်ပါ။

သူ့သမီးကို ချန်ပိန်း တကယ်ချစ်သည်ဟု မည်သည့်အခါကမှ ယုံကြည်ခဲ့ပါ။

"မင်းက ဟန်ဆောင်ပြီး ဝမ်းနည်းနေတာကွ၊ ငါ့သမီးရှိုမေ သေသွားလို့ မင်း ဘယ်လိုမှ မခံစားရပါဘူး။ မင်းအကြောင်း ငါမသိဘူးများ မှတ်နေသလား။ မင်းက ငါ့သမီးကို ညာခေါ်သွားခဲ့တယ်၊ ငါကလည်း သမီးကို ဂိုဏ်းထဲက မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်၊ ဒီကတည်းက မင်းဟာ ငါ့သမီးကို အရေးမလုပ်တော့ဘူး။ တောက် - ငါ ဝမ်းနည်းတယ်၊ ငါ့သမီးလို အပြစ်ကင်းတဲ့ မိန်းကလေးက မင်းလိုကောင်မျိုးနဲ့ တွေ့ရတာ ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်တာပဲ၊ မင်းကြောင့် သမီးကလေး သေသွားရပြီ၊ မင်းလည်း သူ့လိုပဲ သေရမယ်၊ မင်းကို ငါမသတ်ဘူး။ မင်းကိုယ်မင်း သတ်သေရမယ်၊ ငါ့ကို သတ်သေပြစမ်း"

အဘိုးအို၏ စကားသံက တုန်ခါနေသည်။

သည်တော့မှ အဘိုးအိုက တွေ့တွေ့ချင်း သူ့ကို ဘာကြောင့် မသတ်သည်ကို နားလည်ရတော့သည်။

သို့သော် ချန်ပိန်း မကြောက်ပါ၊ သူနားမလည်ခဲ့သည့်အချက်ကိုသာ အဘိုးအိုကို မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။

"ရှိုမေတစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားရတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် တကယ်ပဲ နားမလည်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီးများ သိပါသလား"

"ဘာကွ ဘာပြောတယ်၊ မင်းပဲ သေအောင်ဖန်တီးခဲ့တာမဟုတ်လား။ ကိုယ့်အပြစ်ကို ဖုံးကွယ်ချင်တာနဲ့ မင်းမသိသလို ဟန်ဆောင်နေတာလား"

မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ခံသွားပါ့မယ်၊ ရှိုမေ ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားရသလဲ

ဆိုတာကိုသာ ကျွန်တော် သိချင်ပါတယ်"

ချန်ပိန်းက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ကတိပေးသည်။ အဘိုးအိုက ချန်ပ... မျက်လုံးများကို သေချာစွာကြည့်ပြီးမှ အမှန်တကယ် မေးမြန်းနေ... ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွား၏။

"မင်း - တကယ်ပဲ ဒီအကြောင်းကို မသိဘူးလား"

အဘိုးအို၏လေသံက စောစောကလို မတင်းမာလှတော့ပေ။

ချန်ပိန်းက အဘိုးအို သူ့အား နားလည်နိုင်စေရန် အဖြစ်မှန်များ... ရှင်းပြလေ၏။

"ကျွန်တော်နဲ့သူဟာ ဖေးဖန်ဂိုဏ်းက အတူတူလွတ်မြောက်လာ... ကြပါတယ်၊ ဒီအတွက် သူ့မှာ ဝမ်းသာစရာပဲ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဝမ်းနည်း... စရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့သူ ရေတံခွန်ကြီးဘေးမှာ အကြာကြီး နေ... ကြတယ်၊ ဒီအချိန်အထိ သူ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး၊ ဘာမှ... အမူအရာ မပျက်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ထွက်ခွာလာပြီးမှ အခြေ... အနေက ပြောင်းလဲသွားတော့ ကျွန်တော် ဘာမှကို နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါဘူး ခင်ဗျာ"

ချန်ပိန်း၏ စကားသံ၌ ဆွေးမြည့်ခြင်းများ လွှမ်းခြုံနေသည်။

ပြောရင်းမှပင် ရေတံခွန်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားသော ရှုမေ၏ သနား... စဖွယ် မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်နေမိလေသည်။

❖ ❖ ❖

အဘိုးအိုသည် ချန်ပိန်း၏ အခြေအနေကို အမှန်အတိုင်း သဘော ပေါက်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းချပြီး -

"မင်း တကယ်ပဲ ဒါတွေကို နားမလည်ခဲ့တာကိုး၊ ငါတို့ ခုံးတုံဂိုဏ်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ပညာရပ်တစ်ခုရှိတယ်၊ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ ပြောင်းရွှေ့ပညာဆိုတာ မင်းကြားဖူးသလား"

ချန်ပိန်းက ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ဆက်ပြော၏။

"အဲဒီ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ ပြောင်းရွှေ့ပညာကို ငါတို့ဂိုဏ်းက အစဉ်အဆက် လက်ဆင့်ကမ်း သင်ကြားပေးခဲ့တယ်၊ ဒီပညာကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဂိုဏ်းပြင်ပ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ အရမ်း သင်မပေးရဘူး။ တကယ်လို့ သင်ပေးမိခဲ့ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေရမယ်ဆိုတဲ့ ပညတ်ချက် စည်းကမ်းထားရှိတယ်၊ အဲဒီလိုမှ သတ်မသေချင်ရင်လဲ ထောင်ပေါင်းများစွာရှိတဲ့ မြွေကျင်းထဲကို ပစ်ချခံရတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ခံရတယ်"

ချန်ပိန်းမှာ ငိုင်နေမိသည်။

အဘိုးအိုက တုန်ယင်သော လေသံဖြင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

"အဲဒီလောက် စည်းကမ်းချက်ကြီးများတဲ့ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ ပြောင်းရွှေ့ပညာကို ရှုမေက ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ သူတစ်ပါးကို သင်ပေးလိုက်တယ်"

ချန်ပိန်းမှာ ထခုန်မိမတတ် ဖြစ်သွားတော့သည်။ သူ ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည်ကိုး။

"ဖေးဖန်ဂိုဏ်းကို သင်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား"

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ချန်ပိန်းမှာ ဇက်ကျိုးကျသွားပြီး ဝမ်းနည်းပူဆွေးစွာ ရေရွတ်နေမိတော့သည်။

"ရှုမေက ကျွန်တော့်ကို ငဲ့လိုက်တာပဲ၊ ဖေးဖန်ဂိုဏ်းက ကျွန်တော့် အသက်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်လို့ ဒီပညာကို သူ့အသက်အသေခံပြီး သင် လိုက်တာပဲ၊ ဘုရား ဘုရား၊ အဲဒီတုန်းက ရှုမေဟာ ကျွန်တော့်အနား ချည်းပဲ တစ်နေ့လုံး ရှိနေပေမယ့် သူက သေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်နုံလိုက် အလိုက်သလဲ၊ ရှုမေရဲ့ အရိပ်အကဲ ကျွန်တော် ဘာမှမသိခဲ့ဘူး"

ချန်ပိန်းမှာ ရှုမေ ဘာကြောင့် သေကြောင်းကြံစည်သွားရသည် ယခုမှ နားလည်သဘောပေါက်သဖြင့် ပို၍ ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေမိတော့ သည်။

မျက်ဝန်း တခို၌လည်း မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလာလေသည်။

အဘိုးအိုမှာလည်း ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ ငူငူကြီး ရပ်နေမိသည်။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးစဲသွားပြီဖြစ်သော်လည်း လေပြင်းများ တဟူးဟူး တိုက်ခိုက်နေဆဲပင်ရှိ၏။

အဘိုးအိုမှာ လေထဲတွင် တလူလူလွင့်နေသော သူ့မုတ်ဆိတ်မွေး ဖြူဖြူများကို စုစည်းပွတ်သပ်လိုက်ပြီး စဉ်းစားဟန်ပြုနေသည်။

အတန်ကြာမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ကျသွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူ့အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ် လိုက်ရင်း --

"ရှုမေ သေသွားရတဲ့အတွက် မင်း ကလဲ့စားချေမယ်ဆိုရင် ဟော စာအုပ်လေးကို ယူထားလိုက်၊ ဒီထဲကအတိုင်း လေးငါးဆယ်နှစ် လေ့ကျင့် လိုက်ရင်း မင်း အောင်မြင်လာလိမ့်မယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် စာအုပ်ကလေးကို ချန်ပိန်းထံသို့ လှမ်းပေးသည်။

ချန်ပိန်းက ထိုစာအုပ်ကလေးကို ရိုသေစွာ လှမ်းယူလိုက်၏။

သူ့လက်များက ကြေကွဲမှုကြောင့် တုန်ယင်နေသည်။ "ခုံးတုံပညာ" သော စာလုံးကလေးများက စာအုပ်မျက်နှာဖုံး၌ ထင်လင်းနေ၏။

အဘိုးအိုသည် ချန်ပိန်းကို တစ်ချက်မျှ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ဇရပ်အပြင် ရုတ်တရက် ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

ချန်ပိန်းကား ငိုင်လျက်ကျန်ရစ်သည်။

"ရှုမေက ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အသက်ပေးပြီး ကယ်တင်ခဲ့ရတာလဲ၊ ကို သူ့အသက်ထက် ပိုချစ်နေပါလား။ ငါကကော သူ့ကို ဒီလောက် ခဲ့မိရဲ့လား၊ ရှုမေအတွက် အသက်စွန့်ပြီး ကယ်တင်ရဲပါ့မလား"

ချန်ပိန်းမှာ စိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတွေးပေါင်းစုံ ချာလည်နေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးဝေနောက်ကျိ သည်။

အပြင်တွင် မိုးစဲသွားပြီဖြစ်၍ ဇရပ်တွင်းမှ ဒယီးဒယိုင် ထွက်ခွာ တော့သည်။

တစ်ပတ်လုံးလုံး သူခရီးဆက်သည်။

သို့သော် - သူ၌ အားအင်မရှိတော့၊ စိတ်သာရှိတော့သည်။

သူ့ခရီးလမ်း မှန်မမှန်ကိုလည်း သူ သေချာစွာ မသိတော့ပေ။

ကြာသော် သူ့ခြေထောက်များ တရွတ်ဆွဲလာတော့သည်။

ရှေ့သို့ လုံးဝ မလှမ်းချင်တော့ပေ။ နောက်ဆုံး အမှောင်တိုက်ကြီး တစ်ခုအတွင်းသို့ ဇောက်ထိုးဆင်းသွားရသည့်ပမာ ခံစားလိုက်ရပြီး ဝုန်းခနဲ ကျသွားလေတော့၏။

❖ ❖ ❖

"ဟော - ဟော - သူ - သူ သတိရလာပြီ မမယုံ"

သူသတိရလျှင်ရချင်း ကြားလိုက်ရသည့် အသံကလေးသာ

မျက်လုံးကို ကြိုးစားဖွင့်ကြည့်သော်လည်း မျက်ခွံများက လေး သဖြင့် တော်တော်နှင့် ဖွင့်မရ၊ မျက်ရိုးထဲတွင် တစစ်စစ်ကိုက် အလား ခံစားနေရ၏။

စကားသံများကိုသာ ထပ်ဆင့်ကြားနေရသည်။

"ရှင်သတိရလာပြီလား။ မထ,နဲ့ဦး။ ကောင်းကောင်းအနားယူ ရှင့်အတွက် မမယုံ ဆေးရှာက်သွားခူးနေတယ်"

"ဘယ်က မမယုံလဲ ကျုပ် - ကျုပ် မသိဘူး"

ချန်ပိန်း ကယောင်ကတမ်း ပြောမိသည်။

သို့သော် သူ့မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်ပါ။ ခေါင်းထဲတွင်လည်း မူးရစ် သည်။

အတန်ကြာသော် - ခြေသံတရှပ်ရှပ် ကြားရပြီး ဆေးနံ့များ သည်။

စာစောက မိန်းကလေး၏ အသံချိုချို ကြည်ကြည်ကလေး ပြန်လည်ပေါ်လာပြန်သည်။

"ဒီမှာ - ရှင့်ကို ဆေးတိုက်မလို့၊ ဆေးသောက်လိုက်ဦး -"

ချန်ပိန်း လူးလဲထလိုက်သည်။

မိန်းကလေး လက်ထဲထည့်ပေးသော ဆေးကို ထကျိုက် မော့ချလိုက်သည်။

"ဆေးက တော်တော်ခါးသလား"

ချန်ပိန်း ခေါင်းခါပြမိ၏။

ထို့နောက် မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ လှဲအိပ်လိုက်တော့သည်။

ထိုစဉ် အခြားမိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ သည်။

"ရှောင်မေ - ဆေးချိုမြစ် ဘယ်မှာထားသလဲ"

"ဟယ်တော့ - စာစောက ဘယ်နားမှာထားလိုက်သလဲ မသိ ဘူး"

ရှောင်မေ၏ မျက်လုံးကလေးများ ဝိုင်းသွား၏။

ယုံယင်က ဆေးပန်းကန်ကို ကိုင်မြှောက်ကာ နမ်းရှုပ်ကြည့်လိုက် ရှောင်မေကို ခပ်ငေါက်ငေါက် မေးလိုက်သည်။

"ညည်းက ငါ့ကို ညာတာပေါ့လေ၊ စာစောက ဆေးကို ညည်း ချိုမြစ်တွေနဲ့ ရောကျိုပြီး တိုက်လိုက်တာမဟုတ်လား မှန်မှန်ပြောစမ်း"

ရှောင်မေ ထိတ်လန့်သွားသည်။

ယုံယင်ကို မလုံမလဲ ကြည့်လိုက်ပြီး ထစ်တီးထစ်ငေါ့ ပြန်ဖြေသည်။

"ဟို - ဟို - ကျွန်မ - ကျွန်မ အဲဒီဆေးက ခါးလွန်းလို့ ဆေးချို ရော. ရောပြီး ကျိုလိုက်တယ်၊ မမယုံပဲ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ချိုမြစ်ကလည်း ဓာတ်ဓာတ်ရှိတယ်ဆို၊ နည်းနည်းပိုထည့်လိုက်ရင် အန္တရာယ်မဖြစ်ဘူးထင်လို့ပါ မမရဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား"

ရှောင်မေ ထင်သလိုဖြစ်မလာပါ။

ယုံယင်က ဆူပူကြိမ်းမောင်းတော့သည်။

"အေး - ညည်းက စေတနာသိပ်ကောင်းနေ၊ ဆေးက ဓာတ်ဓာတ် ရှိတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ အတတ်ဆန်းပြီး ငါပြောတဲ့အတိုင်း ကျိုတဲ့ ဆေးတွေ လျှောက်စပ်နေတော့ ဆေးစွမ်းအာနိသင်တွေ လုံးလုံး ပျက်ပြီးသွားပြီ"

"ဟင် ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွန်မကြောင့် ဆေးအာနိသင်တွေ ပျက် [illegible] ဟုတ်လားမမ"

ရှောင်မေမှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားလေသည်။

ယုံယင်က ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် ရှောင်မေ၏ မျက်နှာမှာ ချက် [illegible] ဖြူရော်သွားရသည်။

ထိုအခါကျမှ ယုံယင်က တခစ်ခစ် ရယ်မောတော့သည်။ [illegible] သည် ယုံယင် ကျီစယ်နေခြင်းကို သဘောပေါက်သွားပြီး ရင်ထဲ [illegible] သွား၏။

"မမယုံက ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ သူများက တကယ်အောက် [illegible] သူ ဘယ်တော့မှ ပြန်ကောင်းလာမလဲဆိုတာ ကြည့်ပေးစမ်းပါဦး"

"နင်က သူ့ကို မြန်မြန်နေကောင်းစေချင်ပြီလား၊ ဒါဆိုရင် [illegible] သူ့ကို ဒီထက်ပြင်းတဲ့ဆေး တိုက်လိုက်မယ်လေ၊ ဆေးက သိ [illegible] သူ့ကိုယ်ထဲက အအေးဓာတ်တွေ ထွက်သွားလိမ့်မယ်၊ ချွေးတွေလဲ [illegible] ထွက်မှာပဲ၊ မနက်ကျရင် အိပ်ရာက ထနိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် [illegible] တော့ အများကြီးလျော့သွားမှာပဲ"

ရှောင်မေမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

"အို - ဒီလို - ဒီလိုဆိုရင်လဲ သူ့ကို ဖြည်းဖြည်းပဲ က [illegible] မမယုံရယ်"

ယုံယင်မှာ စိတ်ထဲက ကြိတ်၍ ရယ်နေမိသည်။ သို့သော် သူ [illegible] ရှောင်မေကို မလှောင်ပါ။

သူမ ကိုယ်ချင်းစာတတ်သည်ပဲ။ စကားဝိုင်း ခေတ္တငြိမ်သွား [illegible]

ယုံယင်သည် စကားမပြောတော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ အ [illegible] ငေးနေမိသည်။

သူတို့သည် ယခင်ကလို ကြီးမားသော စံအိမ်ကြီးထဲ၌ နေထိုင်ကြသည်မဟုတ်။

ထိုစံအိမ်ကြီးကား ထူးထူးဆန်းဆန်း မီးလောင်ပြီးခဲ့လေပြီ၊ သူတို့သည် အနောက်ဘက်စ် သေးငယ်သော တဲကလေး၌ နေထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယုံယင်က ကြေကွဲစွာ ပြောသည်။

"ဖေဖေတို့ကလည်း ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိပါဘူး၊ ဟောဒီ မီးလောင်တာဟာ သိပ်ကိုထူးဆန်းပြီး အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်၊ ပြောင်တလင်းခါသွား တာပဲ"

ရှောင်မေက နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျသည်။

"ဘဘကြီး ကျိုးတာကျန့်နဲ့ ဘဘကြီး ဟိုကြည်ဖန်က ထိတ်ထိတ်ကြဲ သိုင်းပညာရှင်တွေပဲ မမရယ်၊ သူတို့ ရန်သူကို သွားရှာကြတာ မဟုတ်လား"

"အေးကွယ်၊ ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်"

ကျိုးယုံယင်က ညည်းညည်းညူညူလေးပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။

ရှောင်မေလည်း အိပ်စက်နေသည့် ချန်ပိန်းကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ကာ ကျိုးယုံယင်နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားသည်။

ရှောင်မေနှင့် ကျိုးယုံယင်တို့သည် အိပ်ရှေ့ခန်းရှိ ထိုင်ခုံများ၌ ဝင်ထိုင်မိကြ၏။

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငေးနေမိကြသည်။

ထိုစဉ် ပလွေသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။ ပထမ၌ ထူးထူးခြားခြား မခံစားမိကြချေ။

သို့သော် ပလွေသံသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာ၏။ ပလွေ... ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တဖြည်းဖြည်း သွေးဆူလာသည်။

တိုက်ချင်ခိုက်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

ရှောင်မေမှာ ပလွေသံကို နားထောင်နေရင်းမှ ရင်အစုံမှာ တဒိန်း... လှုပ်ခုန်လာရသည်။

ပလွေသံက မြန်လာလေ သူ့အသက်ရှူနှုန်းက မြန်လာလေ ဖြစ်လာ... ရသည်။

ရှောင်မေတစ်ယောက် ပလွေသံကြောင့် စိတ်မထိန်းနိုင် ဖြစ်နေ... မှာပင် ပလွေသံက ရုတ်တရက် ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

ကျိုးယုံယင်၏ မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားရပြီး ဘာမှ မပြော... အာရုံကို စိုက်ထားနေသည်။

"မမယုံ - ဒါ ဘာဂီတသံလဲဟင်၊ လူ့စိတ်ကို ဒီလောက်တော... လှုပ်ရှားနိုင်တာ တော်တော့်ကို အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်"

ရှောင်မေက တအံ့တသြ မေးလိုက်သည်။ ကျိုးယုံယင်က ခေါင်း... ပြလိုက်သည်။

"မမလဲ မသိပါဘူးကွယ်"

သူမ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မဖြေချင်သဖြင့် ဘူးကွယ်လိုက်ခြင်းကို ရှောင်မေတစ်ယောက် မသိရှာပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပလွေသံက ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ပေါ်လာသော ပလွေသံမှာ ပို၍မြန်ဆန်သလို ပို၍ စူးရှလှသည်။

ရှောင်မေမှာ ပလွေသံတွင် နစ်မျောပြီး အကြီးအကျယ် ရင်ခုန် မောဟိုက်လာသည်။

...ဝင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းလှသဖြင့် သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးရောင် ...င် လွှမ်းလာသည်။

ထိုအခိုက် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရှောင်မေသည် ချန်ပိန်းကို ရုတ်တရက် ...ရလိုက်မိသည်။

စိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ်သွားပြီး အတွင်းခန်းသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးသွား...

အခန်းထဲ၌ ချန်ပိန်းသည် ပလွေသံ၌ မိန်းမောနေသည်ကို တွေ့လိုက် ...ဖြင့် ရှောင်မေသည် စိတ်ပူသွား၏။

"ရှင့်နားကို ပိတ်ထားလိုက်လေ၊ မြန်မြန်ပိတ်ထား၊ ဒီဂီတသံက ...ထဲမှာ အခံရ သိပ်ခက်တယ်"

သူမက အလောတကြီး ပြောနေသော်လည်း ချန်ပိန်းမှာ စကား ...ပြောချေ။ ငေးငိုင်နေသည်။

ရှောင်မေ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားသည်

ချန်ပိန်းတစ်ယောက် ပလွေသံ၏ ထိန်းချုပ်ခြင်းကို ခံနေရပြီဟု ...သကာ ချန်ပိန်း၏ ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်တော့၏။

ချန်ပိန်းက ခပ်တိုးတိုး ပြောလေ၏။

"သစ်တောထဲမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်နေတယ်"

ရှောင်မေမှာ ချန်ပိန်းပြောသည်ကို မကြားမိပေ။ ထိုစဉ်မှာပင် ...ခန်းထဲသို့ ကျိုးယုံယင် ဝင်လာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး ပလွေသံလည်း ပျောက် ...ယ်သွားတော့သည်။

"ပလွေသမား ရှုံးသွားပြီ"

ချန်ပိန်းက မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

ရှောင်မေ လန့်သွား၏။

"ဘာပြောတယ် ရှင်ဘာပြောလိုက်တယ်"

ချန်ပိန်း ထပ်မံပြောဆိုရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် သစ်တော ထဲမှ စကားသံများကို သူတို့ အိမ်ကလေးဆီမှ အစိုင်းသား ကြား ကြားရသည်။

"ကျုပ် ရှုံးပြီ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ။ ကြိုက်သလိုဆုံးဖြ တယ်"

အသံက မာကျောသလောက် ရဲရင့်တည်ကြည်လှသည်။

ထိုအသံ ဆုံးသည်နှင့် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော လေသံတ ထွက်လာပြန်သည်။

"ပလွေနဲ့လူကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အခြေအနေရောက်အော မင်းပညာက ထက်မြက်နေတာကို ငါ ချီးကျူးပါတယ်၊ ပြိုင်ပွဲက ပြီ ပြီဆိုတော့ ကတိအတိုင်း လုပ်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့"

"ခင်ဗျားရဲ့ အတွင်းအားပညာက တစ်ဖက်ကမ်းခပ်အော ထက်မြက်နေတာမို့ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ပြိုင်ဖက်တစ်ယောက် မဖြ ပါဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သတ်မလား။ ကျုပ်အားလုံး နာခံမ

အသက်ကြီးရင့်သူက ရယ်မောလိုက်ပြီး -

"ငါလို အဘိုးအိုတစ်ယောက်က မင်း အသက်ကို ယူပြီး ဘာလ ရမှာလဲ၊ ငါ မင်းကို ကိစ္စတစ်ခုပဲ မေးချင်တယ်၊ ကျောက်စိမ်း ပလ သိုင်းသမားဆိုတာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးသလောက် ကတိတ ကြည်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ် ငါမေးတဲ့ကိစ္စကို မင်းအမှန်အတိုင်း ဖြေ လိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်ပါတယ်"

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ချန်ပိန်းမှာ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"ကျောက်စိမ်းပလွေသိုင်းသမားဆိုတာ အရင်တစ်ခါတုန်းက ငါ့ကို ကူညီပေးခဲ့ဖူးတဲ့ သူပဲ၊ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာအဆင့်အတန်းက မြင့်မားနေလျက် ဘာကြောင့် ရှုံးနိမ့်သွားရတာလဲ"

ချန်ပိန်းသည် အလွန်တရာ စိုးရိမ်သွား၏။ ချန်ပိန်း၏ အမူအရာ ကြည့်ရုံနှင့် အဖျားရောဂါ ပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ရှောင်မေ သိလိုက်လေ၏။

ရှောင်မေက ကျိုယုံယင်၏ လက်ကိုကိုင်ကာ -

"သစ်တောထဲမှာ ဘယ်သူတွေ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်နေကြသလဲ မသိဘူး။ ကျွန်မတို့ သွားကြည့်ကြရအောင် မမယုံ"

"ဒီလူနှစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းက ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူး၊ တို့သွားပြီး မစပ်စုတာ အကောင်းဆုံးပဲ ညီမရဲ့"

ကျိုယုံယင်က ရှောင်မေကို တားမြစ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျောက်စိမ်းပလွေ သိုင်းသမား လျှံအောကိုး၏ မောဟိုက်နွမ်းနယ်သော လေသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

"ခင်ဗျား - ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ထပ်ပြီး ဒဏ်မခံနိုင်အောင် လုပ်နေ တာလား။ အသက်ကိုတောင်မှ ခင်ဗျားကို အပ်ထားပြီးပြီပဲ၊ ထပ်ပြီး မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့ -"

ကျောက်စိမ်းပလွေသိုင်းသမား လျှံအောကိုး အတွင်းဒဏ်ရာရှိနေပြီ ဟု ချန်ပိန်း သိရှိလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အိုမင်းသော လေသံက ထွက်မပေါ်လာသည်။

"ငါ့ကိစ္စက လွယ်လွယ်လေးပါ၊ မင်းကို စကားတစ်ခွန်း မေးရုံတင်ပါ
မင်းတို့ ကျန်လုကိုဏ်းချုပ်ကြီး ယန်လုကို ဘယ်နေရာမှ မြှုပ်နှံထားသလဲ"

"ဒါ - ဒါက ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းရဲ့ အတွင်းရေးကိစ္စမို့လို့ ကျုပ် ဘယ်လို
မပြောနိုင်ပါဘူး"

"ဒါဆိုရင်ပြီးတာပဲ၊ ဟောဒီမှာ ဓားရှည်ရှိတယ်၊ မင်းဘာသာမင်း
ခြေထောက်နှစ်ဘက်နဲ့ လက်နှစ်ဘက်ကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်စမ်း
ဒါ ကတိအတိုင်းပဲ"

ကျောက်စိမ်းပုလွေသိုင်းသမားက တဟားဟားရယ်မောလိုက်သည်။

"ကျုပ်က ယောကျ်ားပီသတဲ့လူပါဗျ၊ သေရမှာကိုတောင် မကြောက်
တဲ့လူပါ၊ ခင်ဗျားနိုင်းတာ ဘာမဆိုလုပ်ရဲတယ်"

ချန်ပိန်းသည် ငိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

လျံအော့ကိုး၏ ကျေးဇူးတရားကို သူ သတိရလာမိသည်။

"ယောကျ်ားကောင်းတစ်ယောက် ပီသတယ်ဆိုရင် လောကမှာ
ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းနဲ့ ကလဲ့စားချေခြင်းဆိုတဲ့ ကိစ္စနှစ်ခုကို ပျော်ပျော်ပါးပါးပဲ
လုပ်ရတယ်"

လော့ယင်းတပ်စေတီတွင်းမှ သူ့ဘဘကြီး ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ စကားသံ
များက သူ့နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

သူသည် အိပ်ရာထက်မှ ဆတ်ခနဲထကာ လစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွား
တော့သည်။

ကျိုယုံယင်နှင့် ရှောင်မေတို့မှာ ချန်ပိန်းကို မတားလိုက်နိုင်ကြချေ။

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း မတိုင်ပင်ရပါဘဲ ချန်ပိန်းနောက်သို့
ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားမိကြလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

ချန်ပိန်းသည် သစ်တောအလယ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ တော
အလယ်တွင် ကွက်လပ်တစ်ခုရှိနေ၏။

ယခင် သစ်ခုတ်စဉ်က ဤနေရာကို မကြာခဏ ရောက်ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ထိုကွက်လပ်ထဲ၌ အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် လူငယ်တစ်ယောက်
မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လူငယ်မှာ သူ့အား
ကျိုတာကျန်၏ သစ်တပ်စခန်းဝင်းကြီးထဲတွင် အကူအညီပေးခဲ့ဖူးသော
ကျောက်စိမ်းပလွေ သိုင်းသမားလျံအော့ကိုးပင် ဖြစ်တော့သည်။

လျံအော့ကိုး၏ လက်ထဲတွင် ဓားရှည်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်
ထားသည်။

သူ့မျက်နှာပြင်မှာ သွေးဆုတ်ဖြူရော်နေပြီး ယခင်ကလို ခန့်ညားမှု
မရှိတော့ပေ။

အဘိုးအိုမှာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သန်မာတောင့်တင်းပြီး ထူးချွန်
ထက်မြက်သည့် ဥပဓိရုပ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

အဘိုးအိုသည် ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာသော ချန်ပိန်းကို
လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး —

"ဟား ဟား ဟား၊ ကျန်လုဂိုဏ်းက လူအင်အားများတယ်၊ အရှိန်
အဝါကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် သိုင်းလောကမှာ ဗိုလ်ကျနိုင်တာပေါ့ ဟား
ဟား ဟား"

ကျောက်စိမ်း ပလွေသိုင်းသမား ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားသည်။

အဘိုးအို၏စကားက ကျန်လုဂိုဏ်းကို အင်အားဖြင့် အနိုင်ယူတတ်
သည်ဟု ရှုတ်ချပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လျံအော့ကိုးသည် နဂိုကပင် မာနကြီး စိတ်ထက်သူဖြစ်သဖြင့်
အဘိုးအို၏ စကားကို လွန်စွာ ဒေါသထွက်သွားလေ၏။

"ခင်ဗျား မဟုတ်မဟပ်တွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ဒီကမိတ်ဆွေ သိုင်းပညာတတ်တာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက နောက်ထပ် စကားနာထိုးမယ်ဆိုယင် ကျုပ် ကတိတည်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

လျံအော့ကိုးက ပြောပြီးသည်နှင့် ဓားကို ဝင့်လိုက်လေသည်။

ချန်ပိန်းက စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ် တားဆီးလိုက်လေသည်။

"နောင်ကြီးလျံ၊ ခဏနေပါဦး"

ချန်ပိန်း နောက်ကျသွားရသည်။

လျံအော့ကိုး၏ ဓားရှည်က လက်ခနဲ ငွေရောင် ယှက်ဖြာသွားပြီး ဘယ်ဘက်လက်မောင်းမှာ တိခနဲ ပြတ်ကျသွားရသည်။

အတိုးအိုက ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးနေသည်။

လျံအော့ကိုး နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို ဖြတ်တောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ချန်ပိန်း ငြိမ်မနေတော့ချေ။ လျံအော့ကိုး ဆီသို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်သွားပြီး ပွဲယူကာ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးသွား တော့သည်။

အတိုးအိုမှာ သူ့ရှေ့မှ မြားတစ်စင်း အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ဖြတ်သန်း သွားသကဲ့သို့ လူတစ်ယောက် ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အလွန် အံ့အားသင့်သွား၏။

သူကဲ့သို့ အတွင်းအား အဆင့်မြင့်သူ တစ်ဦးပင် လက်ဝါးတစ်ချက် မရိုက်နိုင်အောင် လျင်မြန်လှသူအား စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးမိလိုက်သည်။

"တဲထဲကို မြန်မြန်ပြေးဝင်လိုက်၊ တဲထဲကို ပြေးဝင်လိုက်"

ကျိုယုံယင်၏ သတိပေးစကားကို ကြားလိုက်မှ ချန်ပိန်းလည်း ရိပ်ခနဲ ခုန်ပျံပြေးလွှားကာ တဲအိမ်ကလေးဆီသို့ ဝင်သွားတော့သည်။

ရှောင်မေနှင့် ကျိုယုံယင်လည်း တဲဆီသို့ ပြန်ပြေးလာကြသည်။

"မင်း - ဘယ်လောက်အထိ ပြေးနိုင်မယ်ဆိုတာ ကြည့်ရသေး တာပေါ့ကွာ"

အတိုးအိုက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောပြီး နောက်မှ လိုက်လာ၏။

သူသည် လျံအော့ကိုးကိုလည်းကောင်း၊ ချန်ပိန်းကိုလည်းကောင်း လွယ်ကူစွာ ဖမ်းနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

ကျိုယုံယင်သည် အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ရှောင်မေအား အရေး တကြီး လှမ်းပြောသည်။

"ရှောင်မေ၊ ဟိုမှာ ငါ ခုတ်ဖြတ်ထားတဲ့ ဝါးပင်တွေယူခဲ့စမ်း"

"အပုံလိုက် ယူလာရမှာလား"

"အေး - ရသမျှ ဝါးပင်တွေ ယူလာခဲ့"

ရှောင်မေသည် ယုံယင်က အရေးတကြီး ပြောနေမှုန်း သိသဖြင့် ဘာမျှ စောဒကမတက်တော့ဘဲ ခုတ်ပုံထားသည့် ဝါးပင်များကို အပြေး သွား၍ သယ်ယူပေးသည်။

ကျိုယုံယင်သည် ထိုဝါးပင်များကို အတွင်းအားသုံး၍ မြေကြီးထဲ၌ စိုက်နေတော့၏။

တစ်ပင် ---

နှစ်ပင် ---

သုံးပင် --- ။

အခက် အလက် မသပ်ရသေးသော ဝါးပင်များသည် မကြာမီ တောကလေးတစ်ခုနယ် ဖြစ်သွားတော့၏။

"မမ - ရန်သူက လာနေပြီ၊ မမက အဲဒီဝါးပင်တွေကို စိုက်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ"

ရှောင်မေ ပူပင်စွာ ပြော၏။

ကျိုယုံယင်က ရှောင်မေအား ပြန်မဖြေအားပေ။ တဲ... ဘေးဘက်နှင့် အနောက်ဘက်၌ပါ ဝါးပင်များ ထိုးစိုက်နေတော့...

"မမ - ရန်သူလာတော့မယ်၊ ကျွန်မတို့ တစ်ခုခု ပြင်ဆင်ထာ...

ယုံယင်သည် နဖူး၌ စို့လာသော ချွေးများကို လက်ဖြင့်သ... ပြီးလေ၏။

"ဒါ - ရန်သူကို တားဖို့ ပြင်ဆင်ထားတာပေါ့ ညီမရယ်... အဘိုးကြီးက သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှော... နေတာ ငါတို့အတွက် အများကြီး အချိန်ရလိုက်တယ်၊ လာ - ... ဒဏ်ရာရထားတဲ့လူကို သွားကြည့်ကြရအောင်"

ယုံယင်သည် လျံအော့ကိုး၏ ဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီး သွေးများ ... မထွက်အောင် သွေးကြောများ ထိုးပိတ်သည်။

"သွေးကတော့ အတော်ထွက်နေတာပဲ၊ သူ့အသက်မှ ကယ်... နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး"

ကျိုယုံယင်က ဦးခေါင်းပြီး လျံအော့ကိုးကို ပြုစုကုသကြ...

ထိုအချိန်မှာပင် အဘိုးအိုသည် သစ်စခန်း ခြံဝင်းထဲသို့ ရော... လာလေတော့၏။

သူသည် မီးလောင်ထားသည့် အိမ်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အနော... ဘက်တဲအိမ်ကလေးဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

တဲအိမ်ကလေးကို သေချာစွာ သူမမြင်နိုင်တော့ပေ။ ဝါးပင်မျာ... တဲအိမ်ကလေးကို လွှမ်းခြုံလျက်ရှိနေပေပြီ။

"ဟင် - ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

အဘိုးအို အံ့အားသင့်သွား၏။ တဲကလေး၏ ဘေးနှင့်အနောက် ...က်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ဝါးပင်များ အတိပြီး ...သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် ရှေ့တိုးရမလား နောက်ဆုတ်ရမလား မဝေခွဲနိုင်ဘဲ ...်နေ၏။

"ဟင်း - ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒီဝါးတောကိုလွန်ရင် တဲအိမ်ကို ရောက် ...ပေါ့"

အဘိုးအိုသည် ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် ဝါးတောထဲသို့ လှမ်းဝင်လေတော့ ...

သူ လျှောက်သည်။ လျှောက်ပြီးရင်း လျှောက်သည်။ ဝါးတောမှာ ...ဆုံးနိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ဝိုးတဝါး မြင်နေရသည့် တဲအိမ်ကလေးဆီသို့မူ လုံးဝကို မရောက် ...ဘဲ ဖြစ်နေပေသည်။

"ဒါ - ဒါ - ဝက်ပါပဲ - ဝါးတောဝက်ပါပဲ"

အဘိုးအို စိတ်အေးအေးထားလိုက်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ ...လျှောက်သည်။

တဲအိမ်ကလေးဆီသို့ မရောက်ဘဲ သူ့အတွင်းအားများသာ ကုန်သလို ...ဖြစ်လာသည်။

သူသည် တဲအိမ်ကလေးဆီသို့ ရောက်နိုင်ဖို့ မကြိုးစားရဲတော့ပေ။ ဝက်ပါထဲမှ လွတ်မြောက်ရန်သာ ကြိုးစားတော့သည်။ အပြင် ...ွက်ရန် မကြိုးစားမီ အတွင်းအားကျင့်စဉ် ထိုင်၍ကျင့်သည်။

အတွင်းအားပြည့်လာသောအခါမှ အသေအချာတွက်ချက်ပြီး ...နောက်ပြန်ဆုတ်၏။

ကံအားလျော်စွာ ဝါးတောဝက်ပါ အပြင်သို့ ပြန်လည်ရောက် သွား၏။

"အင်း ဒီကလေးမလေးကို ကြည့်ရတာ အသက်နှစ်ဆယ်ပတ်ဝ ကျင်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိအောင် ပညာ တတ်ထားရတာလဲ၊ သူ့အတတ်ပညာတွေက ခန့်မှန်းရခက်ပါလား။ တရ ပြည်မကြီးထဲမှာ ရှက်ပုန်းသီး သိုင်းသမားတွေ ပေါ်ထွက်နေပြီနဲ့ တူတယ်"

အဘိုးအိုမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်ပြီး အပြင်မှသာ စောင့် တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျိုယုံယင်မှာ ရွှေအပ်များကို မီးကင်ကာ လျှံအော ကိုး၏ ဒဏ်ရာကို ကုသနေတော့၏။

မီးကင်ထားသော ရွှေအပ်ကလေးများကို လျှံအော့ကိုး၏ လက်မော အရင်းတွင်ရှိသော သွေးကြောမကြီးသို့ ထိုးစိုက်ကုသပေးနေသည်။

❖ ❖ ❖

ချန်ပိန်းသည် အတတ်မျိုးစုံ တတ်ကျွမ်းသော ယုံယင်ကိုကြည့်ပြီ စိတ်ထဲက ချီးကျူးနေမိသည်။

ကျိုယုံယင်က --

"သူ သွေးထွက်လွန်နေတယ်၊ ဒဏ်ရာက လေတိုက်ခံရတာ ကြာသွားလို့ ပြန်ကောင်းလာဖို့ အနည်းဆုံး တစ်လလောက်လိုတယ် တကယ်လို့ ရန်သူက နောက်ဆုတ်မသွားဘူးဆိုရင် အားပြန်ပြည့်အောင် ဆေးမြစ်သွားတူးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအတိုင်းဆို သူတတ်ထားတဲ့ အတွင်း အား ပညာနဲ့ သိုင်းပညာတွေ နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းသွားလိမ့်မယ်"

"သူ့အသက်ကတော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား -"

ကျိုယုံယင်က ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

ရောင်မေသည် စူးစမ်းလိုစိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်သဖြင့် ပြတင်းတံခါး ကာ အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

လရောင်အောက်တွင် အဘိုးအိုသည် ဝါးတောအပြင်ဘက်၌ ရပ်နေ ည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူမသည် အဘိုးအို၏ ရက်စက်မှုကို တွေ့ရှိထားပြီးပြီဖြစ်၍ စိတ်ထဲမှ စွာ မုန်းတီးမိသည်။

ချန်ပိန်းသည် အပြင်၌ ဝါးတောဝက်ပါကြီးကို တွေ့လိုက်ရသော ခါ အလွန်တရာ အံ့သြသွား၏။

"ကျေးဇူးပြုပြီး နည်းနည်းလောက်မေးပါရစေ၊ အခု ခင်ဗျားစီစဉ် ားတာက ဝူဟို့ထားရစ်ခဲ့တဲ့ ရှစ်ကွက်ဝက်ပါပညာလား၊ ဒီပညာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်လောက် ရှိပြီလို့ ပြောသံကြား တယ်"

ကျိုယုံယင်က ဘာမျှပြန်မဖြေဘဲ ချန်ပိန်းကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်လိုက်သည်။

ချန်ပိန်း၏မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ရှက်စိတ်ကြောင့် ရဲခနဲဖြစ်သွားရ၏။

အဘယ်ကြောင့် သူ့မေးခွန်းကို မဖြေခြင်းဖြစ်သည်ကိုမူ သူမသိပေ။

ဘေးမှကြည့်နေမိသော ရောင်မေသည် ချန်ပိန်း၏ ရှက်အမ်းအမ်း က်နှာကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပေးမိလေ၏။

"တကယ်လို့သာ အဘိုးကြီးက ထွက်မသွားဘဲ တင်းခံနေခဲ့ရင် ျွန်မတို့လည်း အပြင်ကို ထွက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အရှင်လတ်လတ် ့ ပိတ်လှောင်တာကို ခံရပြီး သေကုန်ကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မတို့မှာ

နောက် တစ်နေ့အတွက် ရိက္ခာတွေလဲ မရှိတော့ဘူး"

ကျိုယုံယင်က ခဏမျှ တွေးလိုက်ပြီး —

"အင်း - အဲဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ခက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အ...
တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်လေ၊ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့"

"အဘိုးအိုကြီးက ကျောက်စိမ်းပုလွေ တေးသမားနဲ့ ဘာများရန်...
ရန်စတွေ ရှိသလဲ မသိဘူး၊ သူ့ရုပ်ရည်ကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမ...
ရက်စက်တဲ့နေရာမှာတော့ စံတင်လောက်တယ် -"

ရှောင်မေက သူမ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသည်။ ထိုအခါ ကျိုယုံယ...
က စိတ်ရှုည်လက်ရှည်ပင် ရှင်းပြ၏။

"လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ရည်ကို ကြည့်ပြီး မှန်းဆလို့ ဘယ်ရပါ့မ...
ရုပ်ချောတိုင်းလဲ စိတ်ရင်းကောင်းတတ်တာမှ မဟုတ်တဲ့။ ညီမက သေသေ...
ချာချာမှ မကြည့်ဘဲကိုး၊ အဲဒီအဘိုးကြီးရဲ့ မျက်ခုံးအစွန်းနှစ်ဘက်...
ကျဉ်းမြောင်းပြီး စူးရှတောက်ပနေတဲ့ မျက်လုံးတွေက အင်မတန် ရက်စ...
ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အချက်ကို ဖော်ပြနေတယ်၊ ဒီလူကြီးမှ လူဆိုးမဖြစ်...
ဘယ်သူဖြစ်မှာလဲ"

သူတို့ စကားပြောနေကြစဉ်မှာပင် ကျောက်စိမ်းပုလွေ တေးရ...
လျံအော့ကိုးမှာ သတိပြန်လည်လာတော့သည်။

❖ ❖ ❖

လျံအော့ကိုး မျက်စိဖွင့်ကြည့်လျှင် ကြည့်ချင်း သူ့ကို ထ...
စိုးမိုးနေခဲ့သော ကျိုယုံယင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာ အံ့အားသ...
သွားသည်။

ထို့ပြင် လက်တစ်ဖက်ပြတ် ဒုက္ခိတအဖြစ်နှင့် ချစ်ရသူကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲ၌ မချိအောင် ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။

"ကောင်းကောင်းအနားယူပါ၊ ဘာမှ စိုးရိမ်ပူပန်မနေပါနဲ့၊ ရှင့်လက်မောင်းက ဒဏ်ရာက မဆိုစလောက်လေးပါ"

ကျိုယုံယင်က သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ စကားဆိုသည်။

သူမ၏စကားသံက လျံအော့ကိုး၏ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်စေရသည်။

သူ့မိဘနှစ်ပါးသည် သူငယ်စဉ်ကတည်းက ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကလေးဘဝမှသည် ယခုအချိန်အထိ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အသနားကိုမျှ မခံစားဖူးခဲ့ချေ။

ထိုအစွဲကြီးသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပါလာသဖြင့် တစ်ပါးသူက သူ့အပေါ် သနားကရုဏာသက်သည့် ဆက်ဆံမှုမျိုးကိုလည်း သူမလိုလားခဲ့ချေ။

သို့သော် သူချစ်မိသူ၏ ကရုဏာစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ တွင်မူ ဝမ်းသာမိခဲ့၏။ မာနစိတ်အရမူ ဝမ်းနည်းမိရှာသည်။

သူသည် ကျိုတာကျန်၏ သစ်တပ်စခန်း ခြံဝန်းကြီးထဲတွင် သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ကျိုတာကျန်နှင့်ပတ်သက်သော စုံစမ်းမှုများကို ပြုလုပ်ရန် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျိုတာကျန်၏သမီး ကျိုယုံယင်ကို တွေ့ရှိရသောအခါတွင်မူ ငြိမ်သက်နေသော သူ့နှလုံးသား လွန့်လူးနိုးထကာ အချစ်ဆာလောင်လာမိသည်။

ထို့ကြောင့် ပလွေသံဖြင့် သူမကို တိတ်တခိုး ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့၏။

သူတို့အချစ်သည် အတိအလင်း ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ဖြစ်မ...
နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်တွင်း၌ အုံ့ပုန်းအဖြစ်နှင့်သာ မြုပ်ကွယ်နေခဲ့ပေ...

သူသည် အချစ်ကျေးကျွန်အဖြစ် သစ်ခုတ်လုပ်သားတစ်ယေ...
ပမာ အမှုထမ်းနေချင်သေးသည်။

သို့သော် ပိုင်ထက်ကျွင်းတို့ ရောက်ရှိလာသောအခါတွင် ထ...
အတူ ထွက်ခွာရတော့သည်။

သူနှလုံးသားလိပ်ပြာကမူ ကျိုယုံယင်ထံ၌သာ တရစ်ဝဲဝဲ ကျ...
သည်။

ယခု သူသည် ဒုတိယအကြိမ် ကျိုယုံယင်အနီး၌ ထပ်မံရော...
လာခဲ့ပြန်ချေပြီ။

"ညီမ ကျုပ် အခု သစ်တပ်စခန်း ခြံဝင်းကြီးထဲကို ရောက်နေ...
လားဟင်"

လျံအော့ကိုး တိုးညင်းသော လေသံလေးဖြင့် စူးစမ်းသည်။

ကျိုယုံယင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး -

"မဟုတ်ဘူး - ခြံဝင်းကြီးကို သူများမီးရှို့လို့ ပြာကျသွားပြီ...
ဘာတွေမှ လျှောက်တွေးမနေပါနဲ့၊ အခု အဲဒီခြံနောက်ဘက် တဲအိ...
မှာပါ။ ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူး။ ရှင်ကောင်းကောင်းအနားယူပါ"

လျံအော့ကိုး အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

"ခင်ဗျားအဖေရဲ့ သိုင်းပညာက တကယ်အဆင့်မြင့်တာ...
ဘယ်သူက လာပြီးမီးရှို့ရဲမှာလဲ၊ ရှို့တဲ့လူက တကယ့်လူဖြစ်မှာပဲ"

ဤသို့ဖြင့် လျံအော့ကိုးနှင့် ကျိုယုံယင်တို့ စကားလက်ဆုံက...
ကြတော့၏။

ရှောင်မေမှာ ကျိုယုံယင်က လျံအော့ကိုးကို ဂရုတစိုက် ပြုစု
နေသဖြင့် ချန်ပိန်းနှင့် စကားစမြည်ပြောမိသည်။

"ရှင့်ရောဂါ ပြန်ကောင်းသွားတာကလဲ မြန်လိုက်တာနော်၊ ဟိုတစ်နေ့
ကဆိုယင် ရှင် လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင် ဖျားနေလို့ ကျွန်မဖြင့် လန့်
သွားတာပဲ၊ အင်း - မမယုံနဲ့ တွေ့လို့ပေါ့ပ။ သူကတော့ တကယ်ပဲ
အားလုံးကို နားလည်နိုင်ပါပေတယ်"

ချန်ပိန်းလည်း ချီးကျူးစကားဆိုသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ့လို ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေး
မျိုး ရှိမယ်လို့တောင်မှ ကျုပ်မထင်မိပါဘူး"

"မမယုံ တတ်ကျွမ်းတဲ့ပညာတွေက အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ဒါတွေ
ထားစမ်းပါဦး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ မေးရဦးမယ်၊ ရှင် သစ်စခန်း ခြံဝင်းထဲက
ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဘယ်တွေကိုများ ရောက်နေတာလဲ"

ချန်ပိန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး -

"ကျုပ် ကျန်းနန်ဒေသကို ရောက်နေတာပါ၊ အဲဒီမှာတင်ပဲ နှစ်ဝက်
နီးနီးလောက် ကြာသွားတယ်၊ အခုလဲ ခရီးပြင်းနှင်လာရတာ၊ နေ့မနား
ညမနားဆိုတော့ လူကသိပ်ပြီး ပင်ပန်းသွားတယ်၊ ဒီကြားထဲ မိုးမိပြီး
အအေးကလည်း ပတ်သွားသေးတယ်လေ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ စိတ်ကောင်း
စေတနာကောင်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နဲ့တွေ့လို့၊ နို့မို့ဆိုရင် အခု
လောက်ဆို လမ်းဘေးမှာ ကျီးစာ လင်းတစာ ဖြစ်နေလောက်ပြီ"

ရှောင်မေက ချန်ပိန်းအား ကရုဏာသက်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့်
ကြည့်ပြီး -

"ရှင့်မှာ ဘာမှလုပ်စရာကိုင်စရာ မရှိဘူးလား၊ တစ်နေ့လုံး ဒီလိုပဲ
ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားနေတာပဲလား။ ရှင့်အသက်က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်
လေး ရှိပါသေးတယ်၊ ရှင့်ရဲ့ရှေ့ရေး -"

စကားကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။

သူမ၏ စကားများ လေးနက်လာကာ ချန်ပိန်း မကျေမနပ်ဖြစ်... စိုးရိမ်မိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

သို့သော် ချန်ပိန်းက မည်သို့မျှ ခံစားမှုမပြဘဲ —

"ပြောလေ ညီမလေးက ဘာဆက်ပြောချင်လို့လဲ ပြောပါ"

တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း စကားပြောလိုက်သော်လည်း ရှောင်... ဆက်မပြောဘဲ ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

ပြီးမှ မဆီမဆိုင် စကားကို လိုးလွှဲပြော၏။

"ကျွန်မတို့ အခု ဒီတဲကလေးထဲမှာ လူလေးယောက်ရှိနေ... ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်က ဖျားနာတဲ့လူနဲ့ ဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေ ဖြ... တယ်၊ ဒီနေရာမှာ ဘယ်လောက်အထိ ပိတ်လှောင်ခံနေရဦးမလဲ မ... ဒီမှာပဲ အနှောင်အဖွဲ့ခံပြီး သေသွားမလားတောင် မသိပါဘူး"

"သိပ်လဲ စိတ်ပူမနေနဲ့လေ၊ ကျိုယုံယင်က မြော်မြင်ဉာဏ် ကြီး... ပါတယ်၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့"

ချန်ပိန်းသည် ဝါးတောဝက်ပါ၏ ပြင်ပဋ္ဌ ရန်သူအတိုးအိုံ စောင်... သည့်ကိစ္စကို မေ့ထားသည်။

နောင်ခါလာ နောင်ခါချေး သေကာမှ သေရေးဟု သဘော... သည်။

ကျိုယုံယင်ကို အထင်ကြီးသော်လည်း ရန်သူအတိုးအိုံ ဝါး... ဝက်ပါကို ဖြတ်ကျော်လာပါက ကျိုယုံယင် တတ်နိုင်မည်မဟုတ်... ထင်သည်။

သူ့အထင်ကို ထုတ်ဖော်ပြောခြင်းဖြင့် ရှောင်မေကို စိတ်မဆင်း... လိုပေ။

ထို့ကြောင့် ကျိုယုံယင်ကို အမွှမ်းတင်၍ ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြ... လေ၏။

အခန်း (၇၂)

သမုဒယသံယောဇဉ်

ချန်ပိန်းသည် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

"ကဲ - ကဲ - ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အနားယူကြပါဦး၊ အိပ်ကြပါဦး၊ ရန်သူဝင်လာမလာကို ကျွန်တော်ပဲ စောင့်ကြည့်လိုက်ပါ့မယ်"

ကျိုယုံယင်က ခေါင်းခါ၏။

"ကျွန်မတို့က သိုင်းလောကထဲကပဲ၊ တစ်ရက်တလေ မအိပ်ရတာကို စာမဖွဲ့ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဟောဒီက ညီမလေး ရှောင်မေကတော့ —"

ရှောင်မေကလည်း ခေါင်းခါ၏။

"ညီမက သိုင်းပညာတော့ မတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလို တစ်ရက်တစ်လေ မအိပ်ရတဲ့ဒဏ်ကိုတော့ ကောင်းကောင်းခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်"

မဆီမဆိုင် လူသုံးယောက် အချောင်ဒုက္ခရောက်နေရသည်ကို တွေ့ရသောအခါ လျံအော့ကိုးမှာ လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

"ဒီအဘိုးကြီးရဲ့ သိုင်းပညာက သိပ်ထူးဆန်းပြီး ထက်မြက်လွ
တယ်၊ တရုတ်ပြည်မထဲက လူတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ကျ
အမျိုးမျိုး ကလိမ်ကျ ဉာဏ်ဆင်ပြီး သူ့ညွှတ်ကွင်းထဲကို ရောက်
တယ်၊ ကြည့်ရတာ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာရသ
ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ မနက်ဖြန်က
ကျုပ် သူနဲ့ အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဒုက္ခပေး
အားနာ လှပါတယ်"

ကျိုးယုံယင်က —

"ရှင် လူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ရင်လည်း ဒီလောက်အ
စိတ်ဆန္ဒစောနေဖို့ မလိုပါဘူး။ စဉ်းစဉ်းစားစား ချင့်ချင့်ချိန်ချိန်လုပ်
ရှင်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ အသက်သေတာက အကြောင်းမဟုတ်ပေ
ရှင့်ဂိုဏ်းအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်
ပေးနိုင်ဖို့က ရှိသေးတာပဲ"

လျံအော့ကိုးမှာ ကျိုးယုံယင်၏ တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်သည့်စ
ကြောင့် ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားသွားသည်။ သူ သတိမထားမိသော အချက်
ဖော်ထုတ်ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ကျေးဇူးလည်း တင်သွားမိသည်။

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ လုံမလေးပြောတာ နည်းလမ်းက
တယ်၊ အင်း ဒီအဘိုးကြီးက သိုင်းပညာ သိပ်ထူးချွန်နေပေမယ့် က
အစ်ကိုကြီး ပိုင်ထက်ကျွင်းလောက်တော့ မထက်မြက်ပါဘူး"

ကျိုးယုံယင်က သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး —

"ရှင် တစ်နေ့လုံး ပလွေတွေမှုတ်၊ ဂီတသံစဉ်တွေ ရှာနေတာ
ရိုးရိုးသားသားအောက်မေ့နေတာ၊ ဒီလိုသံစဉ်လေး တစ်ချက်ပြောင်းလ
တာနဲ့ ရင်ထဲကို မြားတံတွေ စူးဝင်သွားလောက်အောင် ထက်မြက်လေး

သိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး။ ဒါနဲ့ ရှင်တို့က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တိုက်ကြခိုက်ကြ
ရတာလဲ"

"ပြောရရင်တော့ သူ့အပြစ်ချည်းပဲလို့ ဆိုရမလိုပါပဲဗျာ၊ မထင်မှတ်
ဘဲ သူနဲ့ ကျုပ်တို့ ဆုံကြတယ်၊ ဆုံတာနဲ့ သူက ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်
ဟောင်းကြီး ယန်လုကို မဖွယ်မရာတွေ စော်ကားဆဲဆိုတယ်၊ ယန်လု
ဆိုတာက ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းကို သိုင်းလောကမှာ အရောင်ပြောင်လက်အောင်
ဂုဏ်ရှိန်မြှင့်တင်ပေးခဲ့တဲ့ သူ့ရဲကောင်းကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျုပ်က သူ့ကို
စော်ကားလာတော့ ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့ကျုပ် တိုက်ခိုက်
ကြတယ်၊ တိုက်ကွက်ပေါင်းများစွာ တိုက်ခိုက်ကြပေမယ့် သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာ
က မမှန်းဆနိုင်လောက်အောင် လေးနက်ထက်မြက်နေတယ်၊ နောက်ဆုံး
မှာ မတတ်သာလွန်းလို့ သူ့ကို ကျုပ်ရဲ့ "အရိုးစိမ့်တေးဂီတသံ"ကို
နားထောင် နိုင်မလားဆိုပြီး စိန်ခေါ် ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ရတာပါပဲ"

"အဘိုးကြီးရဲ့ အတွင်းအားက သိပ်ပြီးနက်ရှိုင်းလွန်းတော့ ရှင့်ပလွေ
သံနဲ့ သူ့ကို အနိုင်မယူနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ရှင့်မှာပဲ အတွင်းဒဏ်ရာရ
လိုက်တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ လုံမလေးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့
"အရိုးစိမ့်တေးဂီတသံ"ကို ခံနိုင်စွမ်းရှိမဲ့လူ သိပ်ကိုရှားမယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို အထင်ကြီးမိတာက ကျုပ်ရဲ့ အမှားပါပဲ၊ သူနဲ့ကျုပ် ကတိစကား
ထားခဲ့ကြတယ်လေ၊ ရှုံးတဲ့လူက နိုင်တဲ့လူအတွက် သိပ်ခက်ခဲ နက်နဲတဲ့
အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်ပေးရမယ်"

"တကယ်လို့ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ခြေလက်လေးချောင်းစလုံးကို
ဖြတ်တောက်ပစ်ရမယ် မဟုတ်လား"

လျံအော့ကိုးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ရှောင်မေက နား
နေရာမှ စိတ်ထဲတွင် မရိုးမရွဖြစ်ကာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"အဲဒီအတိုးကြီးက သိပ်ရက်စက်တာပဲနော်၊ ခြေထောက်
လက်ကော အားလုံးဖြတ်ပစ်လိုက်မှတော့ မသေရင်လဲ ဘာလုပ်
မှာလဲ လူ့ဖြစ်ရှုံးနေပြီပဲ"

အမှတ်မထင် ဝင်ပြောလိုက်သော စကားဖြစ်သော်လည်း ထို
က တစ်ဖက်သားအတွက် အားနည်းချက်ကို ထိုးနှက်လိုက်သလို ဖြ
စေနိုင်၏။

ချန်ပိန်းက ရှောင်မေကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်လိုက်သ
ရှောင်မေလည်း မိမိစကားမှားသွားပြီကို သိရှိကာ ရုတ်တရက် နှုတ်
သွားတော့သည်။

သို့သော် ထိုစကားကို လျံအော့ကိုး ဗွေမယူပါ။

ထို့ပြင် ဒဏ်ရာမှ ကိုက်ခဲလာသဖြင့် ညည်းညူမိရာ ကျိုယုံယ
လျံအော့ကိုး၏ အိပ်စက်သော အကြောကို ထိုးပိတ်လိုက်သည်။

မကြာမီမှာပင် လျံအော့ကိုး အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

လရောင်က ပြတင်းမုတ်ဆင့် အခန်းတွင်းသို့ ဖြာကျနေသည
ချန်ပိန်းက မအိပ်ဘဲစောင့်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယော
စကားမပြောကြဘဲ ငြိမ်သက်ခြင်းဖြင့် အနားယူနေကြ၏။

"ယောက်ျားပဲကွ၊ သေတာဘာကြောက်စရာရှိသလဲ ကျုပ်
တစ်လျှောက်လုံး သေတွင်း နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ လျှောက်လာခဲ့ရတာပဲ၊ က
ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး"

ချန်ပိန်းတို့သုံးယောက်မှာ လွန်စွာတုန်လှုပ်သွားကြသည်။

သို့သော် - လျံအော့ကိုး ယောင်ယမ်းပြောလိုက်သည့် စကားမှန်း
သောအခါမှ အားလုံး သက်ပြင်းချမိကြလေတော့၏။

ကျိုယုံယင်က ရှင်းပြသည်။

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သူ့ကိုယ်တွေ အရမ်းပူပြီး ကယောင်ကတမ်း စကားတွေ
ျာက်ပြောနေတာပါ"

ရှောင်မေ၏ ဝိုင်းစက်နေသော မျက်လုံးနှစ်လုံး ပုံမှန်အနေအထားသို့
ာက်ရှိသွားသည်။

ကျိုယုံယင်က လျံအော့ကိုးအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး နိူးလိုက်သည်။
မကြာမီ လျံအော့ကိုး နိုးလာ၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ချစ်ချစ်တောက်
လောင်နေသည်။

"လုံမလေး ကျုပ်အသက်ရှင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်အတွက်
ျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ပါဘူး။ လုံမလေးရှောင်မေပြောတာ မှန်တယ်၊
ကွဲတဖြစ်မယ့်အစား သေသွားတာကမှ ကောင်းပါဦးမယ်"

လျံအော့ကိုးသည် မာနရှိသူဖြစ်၍ သူ့နလုံးသားထဲ၌ စွဲနစ် ချစ်မြတ်
သူ၏ ရှေ့၌ ဒုက္ခိတအဖြစ် မရပ်တည်လိုပေ။

တတ်နိုင်လျှင် သူမရှေ့မှ အငွေ့အရိပ်များသဖွယ် ပျောက်ကွယ်
ွင့်ပါးသွားချင်ပေသည်။

"စိတ်တတ်ကျမနေပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ အာမခံပါတယ်၊ ရှင် လုံးဝ
သေနိုင်ဘူး။ ကျွန်မပြောတာကို ရှင်ယုံတယ်မဟုတ်လား"

"ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် လုံမလေးပြောတဲ့ စကားတိုင်းကို ယုံပါတယ်"

"ယုံရမယ်၊ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ရှင့်

ရောဂါ ပျောက်ကင်းရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကို မွေးထားရလိမ့်မယ်"

လျှံအော့ကိုး ဘာမျှမပြောသာဘဲ သက်ပြင်းလေပူ မှုတ်ထုတ်... ငြိမ်နေလိုက်တော့သည်။

စိတ်ထဲတွင် ယုံကြည်ချက်ဖြင့် အားတက်လာသော်လည်း အ... ကမူ တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အခိုးအငွေ့များ ထွက်... သည့်နှယ် တရှိန်ရှိန် ပူလာသည်။

ကျိုယုံယင်မှာ လျှံအော့ကိုး၏ အတွင်းဒဏ်ရာကို ကုသပေး... မပြုနိုင်ပါက သူ့အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြော... သိနေသဖြင့် လွန်စွာ စိတ်သောကရောက်နေရသည်။

"လုံမလေး"

လျှံအော့ကိုးက ဝေဒနာရှိန် တက်နေသည့်ကြားမှ တိုးတိုးဖွဖွ... ခေါ်မိသည်။

"ရှင် - ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်"

"ကျုပ်ဟာ ပျော့ညံ့တဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမ... ဒီအချိန်မှာတော့ ကျုပ်ဟာ ကြံ့ခိုင်တဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်တာတေ... သေချာနေပါပြီ၊ ဒီတော့ ကျုပ်မသေခင် ကျုပ်ရဲ့ အမြတ်နိုးဆုံး ကျောက်စိ... ပလွေကို လုံမလေးလက်ထဲ ပေးအပ်ခဲ့ပါရစေ၊ ဒါလေးကို ကျေးဇူးပြု... လက်ခံပါနော်"

ကျိုယုံယင်သည် လျှံအော့ကိုးတစ်ယောက် ကယောင်ကတမ်း... ပြောဆိုနေခြင်း မဟုတ်သည်ကို ကောင်းစွာ သိလေ၏။

ရောဂါအရှိန်တက်လာသဖြင့် နောက်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်လုနီး... ကိုလည်း နားလည်မိသည်။

ထို့ကြောင့် လျှံအော့ကိုး စိတ်ကျေနပ်နိုင်အောင် လက်ခံလိုက် ...ည်။

"ကျွန်မ ရှင့်ကို တာဝန်ယူတယ်လို့ ပြောထားပြီးမှပဲ၊ ရှင် စိတ်အေး ...ထားမှပေါ့၊ ရှင့်ပလွေကို ရှင် နှစ်သက်သလို အဲဒီတေးသံထဲမှာ ...မလဲ နှစ်မျောခဲ့ဖူးလို့ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ပါတယ်၊ ရှင်က ကျွန်မကို ...က်ဆောင်အဖြစ် ပေးမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ပဲ လက်ခံ ...ိုက်ပါ့မယ်"

လျှံအော့ကိုး ဝမ်းသာသွား၏။

ကျိုယုံယင်၏ လက်ကလေးကို လှမ်းကိုင်ကာ ကျေးဇူးတင်စကား ...ာသည်။

"ကျုပ် - ကျုပ် ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ဒီဘဝမှာ လုံမလေးရဲ့ ...ေးဇူးကို မဆပ်နိုင်ပေမယ့် နောက်ဘဝမှာတော့ ဆပ်နိုင်မယ်လို့ ထင် ...ဗျာ"

ကျိုယုံယင်မှာ လျှံအော့ကိုး၏ နှလုံးသားထဲ၌ အကြီးအကျယ် ...ားနေရကြောင်း ရေးယခင်ကပင် သိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ယခုကဲ့သို့ အတိအလင်း ပြောကြားခံရသောအခါတွင်မူ သူမလည်း ...းတုန် ရင်ခုန်နေရတော့သည်။

ထိုစဉ် တဲအိမ်ရှေ့မှ အသံဩဇာနှင့်ပြည့်စုံသည့် မေးမြန်းသံကို ...တရက် ကြားလိုက်ရလေ၏။

"အစ်ကိုကြီး လီပိုက်ချောင် ဒီတဲအိမ်ထဲမှာများ ရှိနေပါသလား ...ဗျာ"

ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသည့်အခါ လျှံအော့ကိုးမှတစ်ပါး အားလုံး ...တ်လန့် ကြောက်ရွံ့သွားကြလေ၏။

ကြောက်ရမည်လေ။

ရန်သူမဝင်နိုင်အောင် ဝါးတောဝက်ပါဖြင့် တားထားခဲ့ ရန်သူသည် ထိုးဖောက်မဝင်နိုင်ဘဲ တစ်ညလုံး ဝက်ပါအပြင်ဘ စောင့်နေခဲ့ရလေ သည်။

ယခု အတယ့်ကြောင့် တဲအိမ်ရှေ့ အပေါက်ဝသို့ နီးကပ်စွာ ရော နေပါသနည်း။

ကျိုယုံယင် ခုန်ထပြီး အပေါက်ဝသို့ ပြေးသည်။ ချန်ပိန်း ရှောင်မေ တို့လည်း နောက်မှ လိုက်သွားကြ၏။

သုံးဦးစလုံး မျက်လုံးများ ပြာဝေသလို ဖြစ်သွား၏။

မျက်နှာစိမ်း အဘိုးအိုတစ်ဦးနှင့် လျံအော့ကိုးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သ အဘိုးအိုနှစ်ယောက်သည် တဲတံခါးဝရှေ့၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေခဲ့ လေပြီ။

သူတို့နှစ်ဦး ဝါးတောဝက်ပါကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ပြီကို သံသယရှိ မလိုတော့ပေ။

❖ ❖ ❖

ကျိုယုံယင်က ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာသည့် အဘိုးအိုကို အ ခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးလျှင် နှိမ့်ချ ရိုကျိုးစွာ မိတ်ဆက်လိုက်သည်။

"သမီးက ကျိုမျိုးရိုးက ကျိုယုံယင်ပါ၊ ဘဘရဲ့နာမည်ကို သိခွင့်ရှိ သိပါရစေ၊ ဘဘလို ဝါရင့်ထိပ်သီး ပညာရှင်တစ်ယောက်ရှေ့ မတောက်တခေါက် ပညာလေး ထုတ်ပြမိလို့ ရယ်စရာဖြစ်သွားတယ်ဆို ခွင့်လွှတ်ပါ"

ရှေ့မှဦးဆောင်လာသူ အဘိုးအိုက ပြုံး၍ပြော၏။

"အနှစ် တစ်ထောင်လောက် ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ ဝက်ပါတစ်ခုကို ကျင်းစီမံနိုင်တယ်ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံ ပါရမီနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဘဘကို တယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့ကွယ်၊ မိန်းကလေးရဲ့ ဆရာက လီပိုက်ချောင် တ်လား"

ကျိုယုံယင် ဝမ်းသာသွားမိသည်။ သူတို့အတွက် အကူအညီပေးမည့် တစ်ယောက်ရရှိပြီဟုလည်း တွေးမိလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ် ရှင်၊ သမီးရဲ့ ဝက်ပါ အခင်းအကျင်းကို ဘိုးဘိုး ပိုက်ချောင်က သင်ကြားပေးထားတာပါ၊ ဘဘက ဘိုးဘိုးနဲ့ သိပါသလား ဆွေဟောင်းတွေ များလားရှင်"

"ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ တို့ဟာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေပဲ၊ ဒါနဲ့ ပါရစေဦး၊ အစ်ကိုကြီး လီပိုက်ချောင် ဒီမှာရှိမနေဘူးလားကွယ့်"

ကျိုယုံယင် မျက်နှာကလေး မှိုင်းသွား၏။

"ဘိုးဘိုးလီက သမီးကို ဝက်ပါဗျူဟာပညာ တစ်လလောက် သင်ပေး တာနဲ့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါတယ်၊ ဘယ်ကိုထွက်သွားတယ်ဆိုတာတော့ မီးလဲမသိပါဘူး ဘဘ"

ထိုအဘိုးအိုသည် သူတွေ့ချင်သည့် လီပိုက်ချောင်ကို မတွေ့ရသော် ည်း လီပိုက်ချောင်နှင့် ဆက်နွယ်နေသူကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ကျေနပ် းဟန်တူ၏။

သူသည် ရုတ်တရက် နောက်လှည့်ပြီး လျံအော့ကိုး၏ရန်သူ အဘိုး အား လှည့်မေး၏။

"ကဲ - ခင်ဗျားက ကျုပ်နောက်လိုက်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ"

ထိုအခါ ကျိုယုံယင်က အလျင်ဦးအောင် အော်ဟစ်တိုင်တ တော့၏။

"ဘဘ - ဒီအဘိုးကြီးက လူကောင်းမဟုတ်ဘူး။ သမီးတို့လူ တွေကို အနိုင်ကျင့်နေတဲ့သူပါ။ သူဖာသာ ဒီဝက်ပါကို မကျော်နိုင် ဘဘကိုစောင့်ပြီး ဘဘနဲ့အတူ တဲထဲကို ကျူးကျော်လာတဲ့လူပါ"

ရှေ့မှဦးဆောင်ဝင်လာသည့် အဘိုးအိုသည် ကျိုယုံယင်၏ ကြောင့် မျက်နှာပျက်သွား၏။

ဒေါသရိပ် လွှမ်းလာ၏။ လျှံအော့ကိုး၏ရန်သူကို လှည့်၍

"သူပြောတာဟုတ်လား၊ ဒီကလေးတွေက ကျုပ်မိတ်ဆွေရဲ့ တ လေးတွေပဲ၊ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် အနိုင်ကျင့်ရတာလဲ"

နောက်မှ အဘိုးအိုက တည်ငြိမ်စွာပင် ပြန်ဖြေသည်။

"ကျုပ် သူတို့ကို ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး။ ကျောက်စိမ်းပလွေ တေးသ ကိုပဲ စကားတစ်ခွန်း မေးချင်တယ်"

ကျိုယုံယင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတို့ကို အကျဉ်းချုံး ပြောပြသည်

ဆရာကြီး လီပိုက်ချောင်၏မိတ်ဆွေဆိုသူ အဘိုးအိုသည် အ ကလေး မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

"ခင်ဗျားက ကျန်လုကိုဏ်းချုပ်ကြီး ယန်လုကို ဘယ်မှာမြှုပ်နှံ တယ်ဆိုတာ သိချင်တယ် ဟုတ်လား။ ကျုပ်ကပဲ ခင်ဗျားကို အဲဒီအ ပေးလိုက်မယ်၊ ယန်လုကို အရှေ့ပင်လယ် "ကျင်းရှာ" ကျွန်း မြှုပ်နှံ သင်္ဂြိုဟ်ထားတယ်၊ ခင်ဗျား သွားနိုင်ရင် အဲဒီကို ရောက်အော သွားတော့"

လျှံအော့ကိုးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော အဘိုးအိုမှာ မျက် ကြုတ်သွားသည်။

"ဒါဆိုရင် ပေယင်းလန်တောင်ခြေက ဂူဟာ ဂူအတုပေါ့ ခင်ဗျားက ကာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စတွေကို သိနေရတာလဲ"

လီပိုက်ချောင်၏ မိတ်ဆွေအဘိုးအိုက သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာ ဟားဟား ရယ်မောလေတော့၏

"ကျုပ်က သာမန်လူတစ်ယောက်ပါဗျာ၊ ကိုယ့်နာမည်တောင်မှ တ်မိလောက်တဲ့ အညတရတစ်ယောက်ပါ၊ ကဲ - ကဲ ခင်ဗျား သိချင် ာလဲ သိသွားပြီ၊ သွားချင်ရာလဲ သွားနိုင်ပါတယ်"

လျှံအော့ကိုး၏ရန်သူ အဘိုးအိုသည် ရုတ်တရက် လက်ဝါးရိုက်ချက် စ်ချက်ကို ထုတ်လွှတ်လိုက်သည်။

မီးနီးပြာရောင် အဘိုးအိုက နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ ခဲလိုက်သည်။

အလစ်တိုက်ခိုက်သော အဘိုးအိုမှာ ဟန်ချက်မထိန်းနိုင်ဘဲ နောက်သို့ စ်ပတ်လည်ပြီး ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း ဆုတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

မျက်နှာတွင်လည်း အံ့ဩမှုအရိပ်အယောင်များ လွှမ်းသွားသည်။

"ခင်ဗျား - ခင်ဗျား။ အရှေ့ပင်လယ်က တုံချီစင်း မဟုတ်လား"

"ခင်ဗျားကကော ဝူမျိုးရိုးထဲက မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားတို့ တုံမျိုးရိုးနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်အဖေရဲ့ ငြိုးကို ဘယ်တော့မှ မကျေနိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားမှတ်ထားလိုက်ပါ။ ်နေ့မှာ အရှေ့ပင်လယ်ကိုလာပြီး ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် စာရင်းရှင်းမယ်"

တုံချီစင်း အေးစက်စက် ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါပေါ့ဗျာ၊ လုပ်သင့်တာပေါ့ ဝူလင်ရက်မှာ ဒီလိုကျေးဇူးသိတဲ့ းမျိုးရှိတာ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားအဖေလည်း ချာက ဂုဏ်ယူနိုင်တာပေါ့"

ဝူမျိုးနွယ် အဘိုးအို ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ တုံချီစင်းကို အ... မကြေစွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

သို့သော် - မကျေနပ်ရုံမှလွဲ၍ သူလည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘဲရှိသည်... တုံချီစင်းက သူ့ထက် ပညာသာနေသည် မဟုတ်ပါလော။

နောက်ဆုံး၌ တုံချီစင်းကို အံကြိတ်ကြည့်ကာ တဲအိမ်ရှေ့မှ ပြေးထွ... သွားလေတော့၏။

❖ ❖ ❖

တုံချီစင်းသည် တဟားဟားရယ်ရင်း အခန်းထဲသို့ ညွှန်၍မေးလေ၏...

"အထဲမှာ ဒဏ်ရာရတဲ့ သူငယ်ရှိသလား"

ကျိုယုံယင်က ရိုသေစွာ ဂါရဝပြုရင်း ---

"ရှိပါတယ်ဘာဘာ"

"သူ့ဒဏ်ရာကို ငါကြည့်ချင်တယ်"

"ကြွပါဘာဘာ - အထဲကိုကြွပါ"

တုံချီစင်းသည် တဲ၏အတွင်းခန်းသို့ ဝင်သည်။

အပူကြီးပြီး မေ့မြောနေသလိုဖြစ်နေသော လျံအောင့်ကိုးကို ကြည့်... ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လေ၏။

ထို့နောက် သူ၏ အတွင်းအိတ်ထဲမှ ဆေးလုံးတစ်လုံးကို နှိုက်... လိုက်သည်။

ဆေးလုံးရနံ့က မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သွား၏။

ကျိုယုံယင်က တအံ့တသြ မေး၏။

"ဘာဘာ - ဒါ ဒါ အူဟာန်ချောင်ဆေးလုံး မဟုတ်လား"

အဘိုးအိုက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်၏။

"မင်း မဆိုးဘူး၊ အစ်ကိုကြီး လီပိုက်ချောင်ရဲ့ နောက်ဆက်တပည့်တွေထဲမှာ သမီးလို ထက်ထက်မြက်မြက် မိန်းကလေးပါလာတော့ အတော်ဟန်ကျတယ်"

အဘိုးအိုသည် ဆေးလုံးကို လျံအောင့်ကိုး၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်၏။

ချန်ပိန်းမှာ တုံချီစင်းဆိုသော အမည်စကားကို ကြားသည်နှင့် သူ့ဘာဘာကြီး ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ စကားများကို ကြားယောင်လာမိ၏။

တုံချီစင်း၏ လေးစားကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဂုဏ်ပုဒ်များကို ဘာဘာကြီး ချန်ပိုင်ဖုန်းက ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုစဉ် တုံချီစင်းသည် ချန်ပိန်း၏ ပခုံးကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်လိုက်၏။

"လူကလေး - မင်း သိုင်းပညာ မသင်ဘူးလားကွယ့်"

"မသင်မိခဲ့ပါဘူး ဘာဘာ"

"အင်း - အရည်အသွေး ကောင်းလျက်နဲ့ မသွေးဘဲထားတဲ့ ကျောက်ရိုင်းတုံးတစ်တုံးပါလား၊ နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာ"

တုံချီစင်းက ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။ ထို့နောက် ကျိုယုံယင်ဘက်သို့လှည့်၍ စကားပြောလေ၏။

"မိန်းကလေး - အစ်ကိုကြီး လီပိုက်ချောင်နဲ့ တစ်နေ့နေ့ တွေ့ခဲ့ရင် တုံချီစင်းက မာကြောင်းသာကြောင်း မေးမြန်းလိုက်တယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်စား ပြောပေးပါကွယ်၊ အရှေ့ပင်လယ်ကို အလည်အပတ် တစ်ခေါက်လောက် လာခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တဲ့အကြောင်း ပြောပေးစမ်းပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ - ပြောလိုက်ပါမယ် ဘာဘာ"

တုံချီစင်းသည် စကားဆုံးသည်နှင့် တဲအိမ်ကလေးအတွင်းမှ ချ
တရက် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

တုံချီစင်း၏ ကျယ်ပြန့်သော ကျောပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်
ကျိုးယုံယင်သည် အတန်ကြာမှ စကားပြောနိုင်တော့သည်။

"အူဟန်ချောင် ဆေးလုံးရှိနေမှတော့ ဘာပူစရာရှိတော့သ
သေခါနီးလူတောင်မှ ဝေါက်ခနဲ ထထိုင်နိုင်အောင် အစွမ်းထက်
ဆေးလုံးပဲ၊ ရှင့်အသက်အတွက် စိတ်ချသွားရပြီ ရှင့် ကတိစကားအတွ
သည်း ဘဘတုံချီစင်းက ကြားဝင်ဆောင်ရွက်ပေးသွားပြီ၊ ရှင် စိတ်
အေးအေး နေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်"

လျံအော့ကိုးမှာ အမှန်တကယ်ပင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသည်။

တုံချီစင်းကား လျံအော့ကိုး၏ ကယ်တင်ရှင် အမှန်ပင်ဖြစ်တော့
သည်။

အားလုံး ကြည်ကြည်နူးနူး စိတ်ချမ်းသာနေစဉ်မှာပင် နံနက်ခင်း၏
လင်းအရဏ်သည် ပျို့တက်လာ၏။

ထိုအချိန်၌ ချန်ပိန်း ထရပ်လိုက်သဖြင့် အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်
ကြသည်။

ချန်ပိန်းက ကျိုးယုံယင်နှင့်ရှောင်မေကို ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်၏။

"ကဲ - ဟောဒီက အိမ်ရှင်နဲ့ ညီမလေးကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်
ကျုပ် ဖျားနာတာကို ပြုစုကုသပေးတဲ့ ကျေးဇူးကို ကျုပ် တစ်သက်
မမေ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ရှေ့ဆက်စရာ ခရီးရှိနေသေးလို့ ထွက်ခွာခွင့်
ပြုပါတော့"

ကျိုးယုံယင်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ချန်ပိန်းက လျံအော့ကိုးကိုလည်း နှုတ်ဆက်သည်။

"နောင်ကြီး လျံအော့ကိုး ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

"ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်ကို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးပါဘူး"

"ဟာ - ဒါက အတုံ့အလှည့်ပါ ခင်ဗျာ၊ နောင်ကြီးလျံအော့ကိုး
သည်း ကျွန်တော့်ကို ကူညီပေးခဲ့ဖူးတာပဲ"

ရှောင်မေက ချန်ပိန်းကို တဲတံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။

"အစ်ကို အခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်"

"တိတိကျကျတော့ ပြောလို့မရသေးဘူး ညီမရယ်"

ထိုစကားကြောင့် ရှောင်မေ စိတ်ပျက်သွားသည်။

ချန်ပိန်းသည် ရှောင်မေတစ်ယောက် သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေ
သည်ကို ရိပ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်သိမ့်စကား ဆိုလိုက်ရသည်။

"ညီမက ဒီမှာပဲ နေမှာမဟုတ်လား။ အစ်ကို့ကိစ္စတွေပြီးရင် ညီမ
ကို အစ်ကိုလာခဲ့ပါဦးမယ်၊ ဘဘ ကျိုးတာကျန်ဟာ သိုင်းသမား
ရဲကောင်းမို့ အစ်ကို့အဖို့ ညီမကို ရှာရတာ ခက်ခဲမှာမဟုတ်ဘူး"

ရှောင်မေက ချန်ပိန်း၏ မျက်လုံးထဲသို့ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

"ဒီတခါ ခွဲကြရရင် ဘယ်လောက်အထိ ကြာကြာနေရဦးမယ်
တာ မသိနိုင်ဘူးနော် အစ်ကို - အစ်ကို ကျွန်မရဲ့ စကားကိုတော့
ထောင်စေချင်တယ်၊ အလုပ်အကိုင်တစ်ခုကို ဇောက်ချပြီး အတည်
ကျလုပ်ပါ။ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားမနေပါနဲ့နော်"

သူမ၏ လေသံ၌ ဆွေးရိပ်သမ်းနေ၏။

ချန်ပိန်းကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မကောင်းပါ။

သူ့အနေဖြင့် ဤနေရာ၌လည်း ကြာရှည်မနေနိုင်ပါ။

သူသည် ရှောင်မေကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ချာခနဲ လှည့်ကာ [illegible]
သွားတော့သည်။

ရှောင်မေမှာ ချန်ပိန်း၏ ကျောပြင်ကို ငေးမောကြည့်နေပြီး [illegible]
ဥကလေးများ ကျဆင်းလာလေတော့၏။

သြော် - သံယောဇဉ်ကြိုးမျှင်များ၌ မျက်ရည်သည်လည်း [illegible]
တစ်ခုအဖြစ် သဘောသက်ရောက်နေချေသည်တကား - ။

❖ ❖ ❖

အခန်း(၇၃)

ကိုယ်ကြေစိတ်ထောင်း ဗျပ်စောင်းအန္တရာယ်

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် သူ့နောက်မှ ခြေသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နောက်သို့ ကပ်လိုက်လေ၏။

ညနေဆည်းဆာ အမှောင်ပျိုးချိန်ဖြစ်၍ ပုန်းခိုရလွယ်ကူလေသည်။

မကြာမီ လူနှစ်ယောက် အချီအချ ပြောလာသည့်စကားသံများကို ကြားလာရသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် သူပုန်းနေသည့်ဘက်သို့ ဦးတည်လာနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပထမ ကြားလိုက်ရသည့် အသံမှာ အသံအောလှသဖြင့် ပိုင်ထက်ကျွင်းအဖို့ ပီသကျယ်လောင်စွာ ကြားရသည်။

"ဒီတစ်ခါ ဆရာကြီးထွက်လာတာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်တို့ အင်အားနိုင်မာတာ သိုင်းလောကသားတွေ သိသွားတာပေါ့"

ထိုသူ၏ အဆိုကို သူ့အဖော်က သိပ်သဘောတူဟန် မရှိချေ

"ငါ့အမြင် ပြောရရင်တော့ မြေပြန့် သိုင်းလောကထဲမှာ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားရယ်လို့ သိပ်ပြီး မရှိလှပါဘူး။ ဆရာကြီး ထွက်မလာရင် သိပ်ပူစရာ မလိုဘူးလို့ ငါထင်တယ်"

"ဒီလိုတော့ မပြောနဲ့လေ၊ ဆရာကြီးပါလာတော့ အောင်မြင် ပိုမြန်တာပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့ လက်ဝါးသုံးချက် ခံနိုင်မယ့်သူ ဒီသိုင်းလော ထဲမှာ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး"

ပိုင်ထက်ကျွင်း ငြိမ်နေမိသည်။

သစ်ပင်အကွယ်မှ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။

သစ်ပင်အကွယ်မှ အသာ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ စကားပြော လာသည့် လူနှစ်ဦး၏ ရုပ်သွင်ကို တွေ့လာရလေ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး မုတ်ဆိတ် ပါးမြိုင်းမွေးများက ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်နေကြသည်။

မျက်နှာထားများကို ကြည့်ရုံနှင့် သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်သူများမှန်း သိသာနိုင်ပေသည်။

ထိုသူများကို ပိုင်ထက်ကျွင်း တစ်ခါမျှ မြင်ဖူးခြင်းမရှိပေ။

အသံအောအောလူက ပြော၏။

"ထန်ရှန်းရသေ့ကြီးလာမှ လာရဲပါ့မလား မသိဘူး"

ကျန်တစ်ယောက်က -

"ဟူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှတော့ ဒီလိုအခြေအနေ မျိုးမှ မလာဘဲ နေမှာမဟုတ်ပါဘူး"

ထိုအချိန်၌ အမှောင်ထုက အတော်ကလေး ကြီးစိုးလာနေပေပြီ။ ပိုက်ထက်ကျွင်း စိတ်ထဲ၌ ထိုသူနှစ်ယောက်၏ ခြေသံကြားစဉ်က

သမားများ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တထစ်ချ မှတ်ယူခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သာမန် ခရီးသွားများ ဖြစ်နိုင်သည်ဟုလည်း တွေးတောခဲ့သည်။ ယခုမူ သိုင်းသမားများ ဖြစ်နေရုံမျှမက တစ်စုံတစ်ခုသော အကြံ ည်ပါ ရှိနေကြောင်း ရိပ်မိသောအခါတွင်မူ သူတို့နောက်မှ လိုက်လံ င်းမြောင်းကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

အသံအောအောနှင့်လူက ရုတ်တရက် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြလိုက်သည်။

"ကြည့်စမ်း - ဟိုပေါ်မှာဘာလဲ"

"ဘာလဲ - ဘာလဲ - "

အသံစူးရှရှ လူလည်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။

ပိုက်ထက်ကျွင်းလည်း ကောင်းကင်ထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အမှောင်လွှမ်းနေပြီဖြစ်သော ကောင်းကင်ပြင်ထက်တွင် ရောင်စုံ ာက်ပ လင်းထိန်နေသော မီးရှူးမီးပန်း သုံးပွင့် ထွက်ပေါ်နေသည်။

အလယ်ကောင် ခပ်မြင့်မြင့်တွင် အနီရောင် မီးရှူးမီးပန်း ရှိနေပြီး ယ်ညာ ဘေးနှစ်ဘက်မှ အဝါနှင့်အဖြူရောင် မီးပန်းများ ရှိနေကြ၏။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် မီးရှူးမီးပန်းများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အသံအောအောနှင့်လူက မှတ်ချက်ချသည်။

"ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဟူတန်းသုံးဖော် ရောက်လာခဲ့ပြီ ဆိုတဲ့ သဘော ပဲ"

"ဟင့်အင်း - ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

အသံစူးစူးနှင့်လူက ငြင်းချက်ထုတ်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင် မဟုတ်နိုင်ရမှာလဲ"

"မင်း စဉ်းစားကြည့်ပါလား။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က အဖြစ်ကို

မင်းသတိမရဘူးလား၊ ဟူတန်းသုံးဖော်ဟာ ကျားလင်ကွမ်းတိုက်ပွဲ [illegible]
သွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီတုန်းက သိုင်းပညာအမြင့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဟူတန်း [illegible]
စားသမား ထန်ကျွမ်းရသေ့နဲ့ ခုံးတုံ့ဂိုဏ်းသစ္စာဖောက် ဝမ်ဖင် [illegible]
ယောက် တောင် လက်ဝါးတစ်ချက်စီရိုက်ပြီး အတူတူ အသေ [illegible]
ကြတယ်၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဟူတန်းသုံးဖော်ဆိုတဲ့နာမည်ကို [illegible]
ကြားကြရတော့လို့လဲ၊ တကယ်လို့ သိုင်းလောကထဲကို ဟူတ [illegible]
ပြန်ဝင်လာပြီ ဆိုရင်လည်း ဟူတန်းနှစ်ဖော်ပဲရှိရတော့မှာပေါ့၊ [illegible]
လာပြီး ဟူတန်းသုံးဖော် ဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲ"

"ဒါဖြင့်ရင် အခု သူတို့ မီးရှူးမီးပန်း သုံးခုပစ်လွှတ် [illegible]
သက်သက်ပစ်လွှတ်တာပေါ့၊ လာမှာကတော့ နှစ်ဖော်တည်းပဲ ဆိုပါ [illegible]

"စဉ်းစားစရာပဲလေ၊ လစ်လပ်နေတဲ့ ဟူတန်းတစ်ပါးကို ပြ [illegible]
ရွေးကောက်လိုက်ပြီလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး"

အသံအောအောနှင့်လူ အံ့အားသင့်သွားပြန်သည်။

"တကယ်လို့ ရွေးကောက်ဖြစ်ရင် ပန်းဇာဖြူစားသမားရဲ့ နေ [illegible]
လူသစ်အစားထိုး ရွေးကောက်ရမှာပေါ့"

"ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဟူတန်းသုံးဖော် ရောက်လာတော့မယ် [illegible]
ထန်ရှန်းရသေ့ကြီးလည်း ဒီအနားမှာ ရောက်ချင်ရောက်နေလိမ့် [illegible]
ခေါ်ကြည့်ကြစို့"

အသံစူးစူးလူက သတိပေးလိုက်သည်။

အသံအောအောနှင့်လူက ရုတ်တရက် အော်ဟစ်အကြောင်း [illegible]
လိုက်သည်။

"ဟူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကြွလာတာကို ဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုပါ [illegible]
ကျုပ်တို့ဆရာကြီးလျံက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို မြောက်ဘက် ဆယ်မိုင်အကွာ [illegible]

[illegible] ပြင်ထဲမှာ စောင့်ဆိုင်းနေပါတယ် -"

ထိုသူ၏အသံက ကျယ်လောင်လှသည်။ သစ်တောအတွင်း ပဲ့တင်
[illegible] သွားသည်။

ထိုသူသည် ထိုကဲ့သို့ အကြိမ်ကြိမ်အော်ဟစ်၏။ သို့သော် တစ်ဖက်မှ
[illegible] သည့်တုံ့ပြန်သံမျှ ထွက်ပေါ်မလာသဖြင့် ထိုသူနှစ်ယောက်လည်း
[illegible] ကပ်ပြန်လှည့်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်သွားကြတော့သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည်လည်း သူတို့နောက်သို့ ပြန်လိုက်ရသည်။
[illegible] ပါတော့ မပေါ်ဆဝ့်ပေ။

သူ လိုက်ပါလာသည်ကို ထိုသူများ မရိပ်မိအောင် သတိထားရလေ
[illegible] သည်။

❖ ❖ ❖

ဆယ်မိုင်ခန့်လျှောက်လာပြီးသောအခါ ကွင်းပြင်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

ထိုကွင်းပြင်ထဲ၌ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်၌ အလျင်အမြန် ပုန်းကွယ်လိုက်ရလေသည်။

ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်က ကွင်းထဲမှလူအား အရိုအသေပေးပြီး
အခြေအနေများကို ရှင်းလင်းသတင်းပို့နေကြလေသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းက ထိုကွင်းလယ်မှလူကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

ထိုသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်က သာမန်လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် လုံးတန်
ရပ်တန် ရှိသည်။

အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး မျက်နှာမှာ လူသေကောင်အလား
ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ၏။

လရောင်ကြောင့် ဤမျှ မြင်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ လရောင် ဤသို့ မြင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ပိုင်ထက်ကျွင်း ပုန်းကွယ်အကဲခတ်နေစဉ်မှာပင် ကွင်းထဲသို့ သုံးရိပ် ရိပ်ခနဲ ဝင်သွားကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

"ကြိုဆိုပါတယ်"

မျက်နှာဖြူဆွတ်နေသူက ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်း အသေအချာကြည့်လိုက်ရာ ရသေ့သုံးပါးဖြ ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

အလယ်မှရသေ့သည် ဝတ်ရုံနီကြီး လွှမ်းခြုံထား၏။ ညာဘ ရသေ့က အဝါရောင်ဝတ်ရုံ ခြုံထားပြီး လက်ဝဲစွန်မှ ရသေ့က အဖြူ ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

ထိုအဖြူရောင်ဝတ်ရုံ ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ဆယ်ကျော်သ အရွယ်မျှသာ ရှိသေးရာ ပိုင်ထက်ကျွင်း လွန်စွာ အံ့ဩမိသည်။

"ဟူတန်းရသေ့သုံးပါး သိုင်းလောကထဲ ပြန်ပေါ်ပေါက်လာတ ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ မင်္ဂလာသတင်းပါပဲ"

ကွင်းထဲမှလူက ပဋိသန္ထာရစကား ပြောကြားသည်။

ဝတ်ရုံနီရသေ့ကြီးက တည်ငြိမ်အေးဆေးသော လေသံဖြင့် ပြ မေးသည်။

"တကာကြီး ရှေ့လင်းလား"

"ကျုပ်နာမည် လျံမိုဆိုပါ ရသေ့ကြီး"

ပိုင်ထက်ကျွင်းမှာ ထိုနာမည်ကို မကြားဘူးချေ။

တစ်ခါမျှ မကြားဘူးသဖြင့် မည်သည့်ဂိုဏ်းက ဖြစ်သည်ကိုလည်း မသိချေ။

ဝတ်ရုံနီရသေ့အိုကြီးက လျံမိုဆိုကို ကြည့်လျက် -

"ကျုပ်က ထန်ဟုန်းရသေ့ပါ"

"ပန်းပွင့်နီအား ထန်းဟုန်းနဲ့ ပန်းရွှေဝါအား ထန်ပောင်းဆိုတာ တကယ့် အကျော်အမော်တွေပါ။ တွေ့ချင်တာကြာလှပါပြီ။ ပန်းဇာဖြူအားသမား န်ကျွမ်းရသေ့ရဲ့ နေရာကို အစားထိုးဝင်ရောက်လာတဲ့ ရသေ့လေးနဲ့သာ တ်ဆက်ပေးပါရသေ့ကြီး"

"သူက ကျုပ်ရဲ့ တူတော်မောင် တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဝါစဉ်အငယ်ဆုံး သေ့လေးပါ ဝူကျိုလို့ခေါ်ပါတယ်"

လျံမိုဆိုက ဝူကျိုကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ကြည့်လိုက်ပြီး -

"အသက်အရွယ်ငယ်ပေမယ့် ရုပ်ရည်ကတော့ ခန့်ညားပေသားပဲ၊ ပေမယ့် ထန်ကျွမ်းရသေ့နေရာကို အစားထိုးဝင်ရောက်လာနိုင်တယ် ိုတာကိုတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တော်တော်ပဲ ယုံရခက်နေပါတယ်"

"ဝှစ်"

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဝူကျိုရှိရာသို့ လက်ညှိုးဖြင့် လှစ်ခနဲ ထိုးလိုက်၏။

ဝူကျိုကလည်း ထန်ဟုန်းရသေ့အနီးမှ ခန္ဓာကိုယ်ကိုင်းလိုက်ပြီး ဟူတန်း လက်သီးသိုင်းကွက်ဖြင့် အချိုးကျကျ ခုခံလိုက်သည်။

လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်သော လျံမိုဆို၏ တိုက်ကွက်မှာ အချည်းနှီးဖြစ်သွားရသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ဝူကျိုရသေ့ကလေး၏ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လျင်မြန်သွက်လက်ပုံကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက ချီးကျူးနေမိသည်။

ထိုရသေ့ငယ်သည် ဟူတန်းသိုင်းကွက်များကို တစ်ဖက်ကမ်းခပ် တတ်ကျွမ်းထားရမည်မှာ သေချာပေသည်။

လျှံမိုဆိုမှာ သူ့တိုက်ကွက် အချည်းနှီး ဖြစ်သွားသဖြင့် ကိုယ်... သတ်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

"ကောင်းပါ့ဗျာ - ကောင်းပါ့၊ ကျုပ်မျက်စိလျှမ်းပြီး လူကြည့်... သွားတယ်"

ပြောပြီးသည်နှင့် သူ့မျက်နှာထားက တင်းမာလာလေသည်။

ဝူကျိကလည်း သူ့ကို အေးခဲစေလောက်သော အကြည့်... မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေသည်။

လျှံမိုဆိုက ထန်ဟုန်းရသေ့ကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ခက်ထန်... ပြောသည်။

"ကဲ - အခု ကျုပ်တို့ကိစ္စကို အဓိကထားပြောကြရအောင်"

ထန်ဟုန်းရသေ့က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး -

"ကျုပ်တို့လာခဲ့တာလဲ ရယ်စရာမောစရာပြောဖို့ လာခဲ့တာ... မဟုတ်ဘဲ"

"ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ရသေ့ကြီးတို့ကို ရယ်စရာ မောစရာ မပြော... ပါဘူး ဟား ဟား ဟား"

"တကာကြီးလျှံက ဘာပြောချင်သလဲ၊ ပြောမှာကိုသာ ပြောစမ်းပါ"

လျှံမိုဆိုက ရယ်မောခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထန်ဟုန်းရသေ့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

"ထန်ရှန်းရသေ့ကြီးက ဘာကြောင့်ထွက်မလာရတာလဲ ကျုပ်က... သူ့ကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ဒီနေရာမှာ စကားစမြည်ပြောလို့ မရနိုင်ဘူးလား"

"ဒီအချိန်ဟာ ဟူတန်းဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေ အားလုံး ကျောင်း... တော်ကြီးထဲမှာ တရားထိုင်နေကြတယ်၊ လေးဆယ့်ကိုးရက် အဓိဋ္ဌာန်... ဝင်နေရတဲ့အချိန်မို့လို့ ကျောင်းတော်က ခြေတစ်ဖဝါးမှ ခွာလို့မရဘူး...

...ည့်နှယ့်ကြောင့် တကာကြီးက သူ့ကို အပြစ်တင်စောချင်ရတာလဲ"

လျှံမိုဆို နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

မခိုးမခန့် လေသံဖြင့် -

"အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ထန်ရှန်း ရသေ့ကြီးက ဟူတန်းဂိုဏ်းချုပ်... ဖြစ်ပေမယ့် တပည့်တော်ရဲ့ အရိုင်းအစိုင်းမျက်စိနဲ့ကြည့်ရင် ပြည်မထဲက... ဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူးလေ"

သည်စကားက ဟူတန်းဂိုဏ်းကို ပြောင် စော်ကားသည့်စကား... သည်။

ဝတ်ရုံဝါ ရသေ့ ထန်ဟောင်းမှာ သည်းမခံနိုင်တော့။

မဆိုးချင်ဆိုးချင် ချောင်းခြောက်တစ်ချက် ဆိုးကာ ဝင်ပြောလေ၏။

"ကိုယ့်အမြင်နဲ့ကိုယ်တော့ ဟုတ်နေတာပေါ့လေ။ ကျုပ်တို့ ညီနောင်... ...ပါးရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာလဲ တကာကြီးလျှံမိုကို အဆင့်မြင့် သိုင်းသမား... ...စ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်လို့ကို မရပါဘူး။ မလာရင် မဖြစ်လို့သာ... ...ဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်စား ထွက်လာခဲ့ရတာ၊ အားနည်းသူကို အနိုင်ကျင့်ရာ... ...ရောက်နေပြီလားလို့ မျက်နှာတော်တော့်ကို ပူနေမိသား"

လျှံမိုဆိုမှာ ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားသည်။ ဒေါသခိုးလျှံသော မျက်လုံး... ...ားဖြင့်ကြည့်သည်။

သို့သော် ပေါက်ကွဲထွက်လာမည့် ဒေါသများကိုမူ ထိန်းသိမ်းထား... ...င်သည်။

မည်မျှပင် ဒေါသကို ထိန်းထားစေကာမူ သူ့စကားလုံးများက... ...နရောင်အောက်မှ ဓားနယ် ဝင်းပြောင်နေ၏။

"ရသေ့ ထန်ဟောင်းရဲ့ စကားအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီနေ့အဖို့ ကျုပ်... ...ကိုယ်တော်တို့ရဲ့ ဦးခေါင်းတွေကို ဖြတ်ယူရမလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါမှလဲ

ကျုပ် အဲဒင့်အတန်းကို တမလွန်အထိ သိသွားရမှာပေါ့"

စကားဆုံးသောအခါ လျံဆိုမိုသည် တဟားဟား ရယ်တော့

ထိုရယ်မောနေသည့် ပုံသဏ္ဍာန်နောက်၌ ကောက်ကျစ်ယုတ်

များ အပြည့်အဝရှိနေသည်ဟု ပိုင်ထက်ကျွင်း ယူဆလိုက်သည်။

ရသေ့များက သတိဝီရိယ ထားမထား သူ မသိသော်လည်း

တော့ သတိဝီရိယ ထားနေမိသည်။

❖ ❖ ❖

ဝတ်ရုံဝါရသေ့ ထန်ဟောင်းမှာ လျံဆိုမို၏စကားကြောင့် မျက်

တစ်ပြင်လုံး ဖြူဖွေးသွား၏။

ထိုစဉ် ရသေ့ကလေး ဝူကျိုက ခြေတစ်လှမ်း တက်ပြီး ရင့်သီး

ပြောချလိုက်သည်။

"ဒီမှာ - လျံမိုဆို၊ ဟူတန်းသုံးဖော် သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားနေ

အချိန်က တကာကြီး ဘယ်နားရောက်နေသလဲ၊ ကျုပ်တို့ ဟူတန်းသုံးဖော်

သိုင်းလောကထဲမှာ ဆယ်နှစ်ကျော် ဇာတ်မြုပ်နေခဲ့ရပေမယ့် တကာကြီး

မပြောလောက်တဲ့ ပါမွှားတစ်ယောက်ကိုတော့ အရေးစိုက်မနေပါဘူး"

"ဝူကျို - စကားကို အလွန်အကျွံ မပြောနဲ့"

ဝတ်ရုံနီ ရသေ့ကြီး ထန်ဟုန်းက လှမ်း၍ ဟန့်တားလိုက်သည်

လျံမိုဆိုမှာ ရသေ့ငယ်၏စကားကြောင့် ရင်ထဲ အောင့်သွား၏။

ချက်ချင်းပင် ဝူကျိုအား တုံ့ပြန်ပြောကြားလိုက်လေသည်။

"အဟင်း - ဟင်း။ ရသေ့လေးက နို့နံ့တောင် မစင်သေးဘဲ

ကျုပ်တို့ပြောနေတဲ့စကားကို ဝင်မရှုပ်စေချင်းစမ်းပါနဲ့၊ လူငယ်ပီပီ ဘော

နေ အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်နေစမ်းပါ"

ရသေ့ငယ် ဝူကျိုမှာ အနာပေါ်တုတ်ကျသလို ဆတ်ဆတ်ခါသွား

သည်။

"ဒီလောက်လဲ ကြီးကျယ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ကလဲ တကာကြီးကို

သုံးဝဂရုစိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ယှဉ်ချင်တယ်ဆိုရင် အခုချက်ချင်း ယှဉ်ပါ၊

နမလေးပါဘူး"

"ဝူကျို - တိတ်လိုက်စမ်း"

ဟူတန်းဂိုဏ်း သိက္ခာကျမည်စိုးသဖြင့် ရသေ့ကြီး ထန်ဟုန်းက

အလျှင်အမြန် ဟိန်းဟောက် တားမြစ်လိုက်သည်။

လျံမိုဆိုမှာ ရသေ့ငယ် ဝူကျို၏ စကားကြောင့် ဒေါသထွက်ရမည့်

အစား တဟားဟား အော်ရယ်နေမိသည်။

"တော်တိုက်တဲ့ ဟူတန်းမျိုးဆက်ပါလား။ ကျုပ် အရှုံးပေးပါတယ်ဗျာ"

လျံမိုဆိုက လှောင်ပြောင် ခနဲ့စကားဆိုသည်။

ဝတ်ရုံဝါ ရသေ့ ထန်ဟောင်းက ချက်ချင်း တောင်းပန်လေ၏။

"ဝူကျိုရဲ့ စကားအပြောအဆို ရိုင်းစိုင်း ရင့်သီးသွားရတာကို အပြစ်

မပြောနဲ့ တကာကြီး။ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်"

"ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျေနပ်ရတော့မှာပေါ့၊ ရသေ့ကြီးသုံးပါးစလုံး

ပြိုင်တူ ကြွလာကြမှတော့ ကျုပ်ကလည်း ကောင်းကောင်း ညှော်ဝတ်ပြုရ

တာပေါ့၊ ကဲ - ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီနေရာမှာ ခဏလောက် ထိုင်ကြပါ။

ကျုပ်က ညှော်ကြိုတေးတစ်ပုဒ်နဲ့ ဖျော်ဖြေပါရစေ"

လျံမိုဆိုက စကားဆုံးသည်နှင့် လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ရာ

အသံအောအောနှင့်လှူက မဟူရာရောင် တောက်ပြောင်နေသော သံမဏိ

ဗျပ်စောင်းတစ်လက်ကို ပွေ့ယူလာခဲ့သည်။

ဝတ်ရုံဝါရသေ့ ထန်ပေါင်းက ထိုသူကို အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး အော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်၏။

"ခဏ နေစမ်းပါဦး။ တကာကြီးကို ကျုပ်မေးစရာရှိတယ်"

အသံအောအောနှင့်လူက နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး -

"ကျုပ်ကို ပြောတာလား"

ဟုတ်တယ်၊ တကာကြီးက ချန်ပိုင်စန်း တောင်ပေါ်က မိုးပျံဝက်ဝံ လီပင်း မဟုတ်လား"

အသံအောအောနှင့်လူမျာ ထိုအမေးကြောင့် မျက်နှာပျက်သွား၏။

အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်တွေးတောမိဟန်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ ငိုင်သွားသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်မျက်စိမမှားပါဘူး။ တကာကြီးဟာ မိုးပျံဝက်ဝံ လီပင်း အမှန်ပါပဲ၊ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုပုံစံမျိုး ဖြစ်နေရတာလဲ တကာကြီးရယ်"

ဝတ်ရုံဝါရသေ့ ထန်ပေါင်းက အပ်ကျမပ်ကျ စွပ်စွဲလေတော့သည်။

အသံအောအောနှင့်လူမှာ လျှံမိုဆိုအား လှမ်းကြည့်သည်။

လျှံမိုဆို၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် အေးမြစူးရှရှိသော အလင်းတန်းများ ဖြာထွက်နေသည်။

ထိုအကြည့်ဒဏ်ကြောင့် အသံအောအောနှင့်လူမှာ ချောက်ချားသွားသည်။

ချက်ချင်း ငြင်းဆန်တော့သည်။

"ဘာလီပင်းလဲ၊ ဘယ်ကလီပင်းလဲ၊ ကျုပ်ဘာမှမသိဘူး"

ထန်ဟုန်းရသေ့ကြီးက ဗျပ်စောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး သူ၏ ရသေ့ဖော်များကို ချက်ချင်းအော်ဟစ် သတိပေးလိုက်သည်။

"ဘယ်သူမှ မထိုင်ကြနဲ့၊ ထကြ ထကြ၊ ဒါဟာ ကွမ်လင်စိတ်ညှို့ ပညာသုံးမယ့် ဗျပ်စောင်းပဲ၊ မိုးကြိုး အတွင်းအားကို အသင့်ထုတ်ထား ကြ"

ထိုင်မလိုလုပ်နေသည့် ရသေ့များသည် မထိုင်ဖြစ်ကြတော့ဘဲ ချက်ခနဲ ထရပ်မိကြသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ထန်ဟုန်းရသေ့ကြီး၏ သတိပေးစကားကို ကြားရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားသည်၊ ကွမ်လင်စိတ်ညှို့ဂီတမှာ ရှေးဟောင်းပညာရပ်တစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

*အဘယ်ကြောင့် လျှံမိုဆို၏လက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို စဉ်းစား၍ မရနိုင်ပေ။

ကွမ်လင်စိတ်ညှို့ဂီတကိုသာ လျှံမိုဆို အသုံးပြုနိုင်လျှင် ဟူထန်း ရသေ့သုံးပါးသာမက သူပါ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်မည်ကို ပိုင်ထက် ကျွင်း သိရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပုန်းကွယ်နေရာမှ ခုန်ထွက်ကာ လျှံမိုဆို ကို တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

"ဗိုး -"

လျှံမိုဆိုက ကိုယ်ကို တိမ်းညွတ် ရှောင်ပေးလိုက်သဖြင့် လက်ဝါး ခိုက်ချက်မှာ လေထုကို ပြင်းထန်စွာ ထိုးခွဲသွားသည်။

ပိုက်ထက်ကျွင်းသည် လက်သီးရော လက်ဝါးပါ အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်တော့သည်။

လျှံမိုဆိုမှာ ဗျပ်စောင်းကို မတီးနိုင်တော့ဘဲ ဝဲပျံရှောင်တိမ်းနေရသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ တိုက်ကွက်များက အံ့သြစရာကောင်းလောက်

အောင် ပြင်းထန်နေသဖြင့် ဗျပ်စောင်းကို ပွေ့မထားနိုင်တော့ဘဲ [illegible] အောအောနှင့်လှူဆီသို့ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ဝပ်ချလိုက်ပြီး သူ့လက်ဝ[illegible] ကို ပြိုင်တူတွန်းထုတ် ခုခံလိုက်လေ၏။

"ဝုန်း - "

လက်ဝါးချင်းထိမိသည်နှင့် ပြင်းထန်သော အသံလှိုင်းကြီးက [illegible] ဟည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားပြီး ရင်[illegible] မွမ်းဂျပ်သွားသည်။

လျှံမိုဆို၏ ပြင်းထန်သော ခုခံအားကိုလည်း အံ့အားသင့်သွား[illegible]

လျှံမိုဆို၏ လက်ဝါးအားပညာကား ဟန်ချွင်ထက်ပင် ပိုမို၍ အ[illegible] မြင့်နေလေသည်တကား။

ရသေ့သုံးပါးသည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသော်လည်း [illegible] ဤမျှ အဆင့်အတန်းမြင့်မား ပြင်းထန်လှသော လက်ဝါးသိုင်းပညာ[illegible] တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးကြပေ။

ထို့ကြောင့် ပိုင်ထက်ကျွင်းတို့၏ တိုက်ပွဲကို ဘေးမှ ငေးကြည့်[illegible] မိကြသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းနှင့် လျှံမိုဆိုတို့သည် လက်ဝါးရိုက်ချက် သုံးချ[illegible] ရင်ဆိုင်မိကြသော်လည်း တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အရှုံးအနိုင် ခွဲခြား[illegible] မရပေ။

လက်သီးရိပ်နှင့် လက်ဝါးရိပ်များမှာ ရှုပ်ထွေးနေတော့သည်။ ဟူထ[illegible] ရသေ့သုံးဖော်မှာ ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ လျင်မြန်သွက်လက်မှုနှင့် ပရိယာ[illegible] ကြွယ်ဝစွာ တိုက်ခိုက်နိုင်မှုတို့ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက ကြိတ်၍ ချီးကျူ[illegible]

[illegible]ကြသည်။

လျှံမိုဆိုလည်း ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ တရကြမ်းတိုက်ခိုက်မှုကို လက်ဝါး[illegible]က်ကွက်အမျိုးမျိုးပြောင်းကာ အလူးအလဲ ခုခံနေရသည်။ တိုက်ကွက် [illegible]က်ကွက်ခန့်ရှိလာသောအခါ ပိုင်ထက်ကျွင်းက ရုတ်တရက် လေချွန်သံ [illegible]ချက်ပေးပြီး ခုန်ပျံလိုက်သည်။

"ဒီတစ်ကွက်ခံနိုင်သလား၊ စမ်းကြည့်စမ်း"

မိုးကြိုးသည် မြေပြင်အမြင့်တစ်နေသို့ ထိုးစိုက်ဆင်းသက်လာသကဲ့ [illegible] ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ လက်ဝါးသည် တစ်ရှိန်ထိုး ကျဆင်းလာလေ၏။

"ဝုန်း - "

ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်။ လျှံမိုဆိုသည် [illegible]ည်း ဒူးထောက်ကျသွား၏။

နှစ်ဦးစလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

❖ ❖ ❖

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေချမိသည်နှင့် ဒေါသအနည်း[illegible]ယ် ပြေလျော့သွားသည်။

ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသဖြင့် လျှံမိုဆို[illegible]အား မဆိုင်းမတွ မေးမြန်းလိုက်မိသည်။

"လျှံမိုဆို - မြောက်ပိုင်း ဝေသိမ့်ကိုနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပတ်သက်[illegible]နေသလဲ"

လျှံမိုဆို၏ မျက်နှာထားက ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းကို မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး -

"မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ် အခုသိပြီ၊ ပိုင်ထက်ကျွ... မင်းပဲမဟုတ်လား"

ပိုင်ထက်ကျွင်းက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ချီးကျူးစကားပြော...

"ခင်ဗျားရဲ့ လက်ဝါးသိုင်းက အတော်ထက်မြက်တာပဲ"

"မင်းလို သူရဲကောင်းမျိုးက လောကမှာ တွေ့ရခဲပါတယ် ... လက်ခံမယ်ဆိုရင် ငါ့ ဗျပ်စောင်းနဲ့ မင်းကို ချီးကျူးဖျော်ဖြေချင်ပါ...

ပိုင်ထက်ကျွင်းက သရော်ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး -

"အဲဒီ ဗျပ်စောင်းကို ထပ်ကိုင်လို့ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ... ယောက်ယောက် မသေမချင်း တိုက်ခိုက်ရမှာပဲ"

အတန်ကြာမှ လျှံမိုဆို ပြုံးနိုင်တော့၏။

"ကျုပ် ပြည်မသိုင်းလောကထဲကို ဝင်လာခါစပဲ ရှိပါသေး... ဒီနေ့လာခဲ့တာ ဟူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ချင်လို့ ... တာပဲ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ဟူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ မတွေ့ရဘဲ ဟူ... သုံးဖော်နဲ့သာ တွေ့ရတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီနေ့အဖို့ ကျုပ် ... မရှိပါဘူး။ ကျွန်လုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ လက်ရည်စမ်းလိုက်ရတာ ကျုပ်အတွ... အမြတ်ပဲ"

လျှံမိုဆိုသည် သူ့လူများကို လက်ယပ် အချက်ပြလျက် ရုတ်တ... ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းရော ဟူတန်းရသေ့သုံးဖော်ပါ သူ့ကို တားဆီး... စိတ်မကူးကြ၊ ရန်သူ့သိုင်းပညာနှင့် အတွင်းအားမှာ အမှန်ပင် ခန့်... မရအောင် နက်ရှိုင်းနေသဖြင့် ဤနေရာမှ မြန်မြန်ထွက်ခွာသွားသော... သူတို့ အဖို့ ကောင်းလေလေဖြစ်သည်ကို သိနေကြ၏။

"ဒီလူ့ရဲ့ အတွင်းအားက သိပ်မြင့်နေတယ်၊ လက်ဝါးအား သိုင်းပညာကလည်း ယန်ချွင်ထက်သာလွန်ကောင်းနေတယ်၊ ပြည်မသိုင်းလောက အတွက် ထိတ်ထိတ်ကြဲ ရန်သူကြီးတစ်ယောက် ထပ်ပြီး တိုးပွားလာတာပါလား"

ပိုင်ထက်ကျွင်းက စိုးရိမ်ပူပန်စွာ တွေးလိုက်မိသည်။ သူသည် ဟူတန်း သုံးဖော်ကို လက်အုပ်ချီ ဂါရဝပြုလိုက်၏။

ထန်ဟုန်းရသေ့ကြီးက ပြန်လည်ဂါရဝပြုပြီး -

"ကျုပ် သိုင်းလောကထဲကို မရောက်တာ အတော်ကာလေး ကြာသွားခဲ့ပြီ၊ ဒါပေမယ့် တောထဲတောင်ထဲမှာ ရှိနေကတည်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပိုင်ထက်ကျွင်းရဲ့ အမည်နာမကို ကြားဖူးထားလို့ အလွန်ပဲ တွေ့ချင်နေခဲ့ပါတယ်၊ အခု တွေ့လိုက်ရတော့ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင်ကို ငယ်နေတာပါပဲလား"

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ချီးကျူးစကားအတွက် မာနမတက်မိပါချေ။ လက်အုပ်ချီပြီး ရင်းနှီးစွာ စကားပြန်မိသည်။

"ဟူထန်းရသေ့သုံးဖော်ရဲ့ အမည်ကလည်း သိုင်းလောက ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်စေ ခဲ့ပါတယ်၊ ရသေ့ကြီးက ဆယ်နှစ်ကျော် ဇာတ်မြုပ်နေခဲ့ပေမယ့် အရင်လိုပဲ ထက်ထက်မြက်မြက် ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေသေးတာမို့ သိုင်းလောက အတွက် သိပ်ကို တန်ဖိုးရှိနေပါတယ်"

ဝတ်ရုံဝါ ထန်ဟောင်းရသေ့ကလည်း ပိုင်ထက်ကျွင်းကို တလေးတစား ကြည့်ကာ -

"ခုနက တွေ့လိုက်ရတဲ့ တကာကြီးပိုင်ရဲ့ လက်ဝါးအားတိုက်ကွက်က ဂိုဏ်းချုပ်ဟောင်းကြီး ယန်လု အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသလို ထင်မှတ်မှားသွားရတယ်၊ တကယ့်ကို ချီးကျူးလောက်ပါပေတယ်ဗျာ"

"ကျွန်တော်က ဘာအဆင့်မှ မရှိသေးတဲ့ အညတရတစ်ယော ဂိုဏ်းချုပ်ဟောင်း ယန်လုလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ဖို့ မသင့်သေးပါ ရသေ့ကြီးရဲ့ ချီးကျူးစကားက လွန်ကဲသွားပါပြီ၊ ကဲ - ကျွန်တော် တစ်ခြား ဆောင်ရွက်စရာတွေ ရှိပါသေးတယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး"

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် ပြေးထွက်သွားလေတော့ ၏။

ထန်ဟုန်းရသေ့ကြီးလည်း ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ ကျောပြင်ကျယ်ကြီး ကြည့်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ကျန်နေခဲ့ရလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း(၇၄)

ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံသူ

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသော လွေလို့နှင့် ကျန်းကြို ဘို့အနီးမှ ထိုသူများ မသိအောင် တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခဲ့၏။

သူရောက်ရှိနေသည့် ခရီးသည် ကောင်းဆန်းတောင်နှင့် နေ့ဝက် ခရီးသာကွာကြောင်း တွေ့ရှိလာရသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲ မွန်းကျပ်လာသည်။

သို့သော် ယခု သူသွားရမည့် ခရီးမှာ ကောင်းဆန်းတောင်ခရီး မဟုတ်ပေ။

ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ခရီး ဖြစ်၏။

"ငါကိုယ်တိုင် ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ဆီမှာ တာ့ထန်းဝမ် ဆေးလုံး သွားတောင်းလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဒါပေမယ့် ကျော်ပိုင်ချူးရဲ့ ဒဏ်ရာကလည်း ကုသနေရတာ ကြာလှပြီ၊ အစွမ်းထက်မြက်တဲ့ ဆေးဝါး ကို မသုံးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဆရာတော်ဆီမှာ အောက် ကျို့ ပြီး တောင်းဆိုရတော့မှာပဲ"

ချန်ပိုင်ဖုန်းမှာ ကျော်ပိုင်ချူအတွက် တွေးပြီး စိတ်ပူနေပ

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ခန့်က သူ့စိတ်ထားအတိုင်းဆိ

ဤကဲ့ သို့ တွေးတောပူပန်နေမိမည် မဟုတ်ပေ။

ဆေးလုံးတောင်းမည်။

မရပါက အတင်းအဓမ္မ လုယူမည်။ ဤကား ချန်ပိုင်ဖုန်း လုပ် ဖြစ်သည်။

သို့သော် အချိန်သမားတော်၏ ကုစားခြင်းကြောင့် သူ့စိတ်ဓာတ် ပြောင်းလဲလာခဲ့ရပေပြီ။

သိုင်းလောကသားများက သူ့ကို ငြိုငြင်မည့် အလုပ်ကို လုံးဝမ တော့ပေ။

အသက်ကြီးသလို မိုက်လုံးကြီးလှသည်ဟု အပြောမခံလိုတော့

အမှောင်ထုက တဖြည်းဖြည်း သိပ်သည်းလာသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်း ပြေးရင်းလွှားရင်းမှ ရှေ့တွင် မီးရောင်ပျပျကို မြင် လိုက်ရသည်။

ရှေ့မှလှမ်းမကာမ်းတွင် မြို့ကလေးတစ်မြို့ ရှိနေမည်ဟု သူ တွက် လိုက်သည်။

ထိုမြို့တွင် စားသောက်အနားယူပြီး မနက်စောစော ခရီးနှင်လှ နေ့ခင်းပိုင်း၌ ရောင်စု တောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိနိုင်လေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်းကာ မြို့ကလေးထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှာဖွေဝင်ရောက်မိလျှင် ဆိုင်အတွင်း စားသုံးသူများ ပြည့်နက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အားလုံး သိုင်းသမားများသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူခန့်မှန်းသည်

ထောင့်ကျကျ စားပွဲတစ်လုံး၌ နေရာယူကာ အရက်နှင့် ဟင်းလျာ မှာယူလိုက်သည်။

သူ့အနီးအနားရှိ စားပွဲမှ လူများမှာ စားသောက်ပြီးစီးကြသဖြင့် လာပသလာပ စကားစမြည်များ ပြောဆိုနေကြသည်။

ထိုသူများ၏လေသံမှာ ကျန်းနန်ဒေသ လေသံဖြစ်သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် အားသင့်နေမိလေ၏။

"အစ်ကိုကြီးကျန်း - နံပါတ်ငါးညီတော် ဟူကျိစွန်းက သခင်ကြီး နဲ့ရဲ့ ချီးမြှင့်မြှောက်စားတာ ခံရလို့ တစ်ခါတည်း ရာထူးတက်သွား က်တာ ကိုယ်ရံတော်တောင် ဖြစ်သွားပြီလို့ ကျွန်တော် သိရတယ် ဒါ ဟုတ်သလား"

အသားညိုညိုလူက အရွယ်ကြီးကြီးလူကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အစ်ကိုကြီးကျန်း ဆိုသူက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ပြန်ဖြေ၏။

"သူက သခင်ကြီးထန်းနဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကြာအောင် အသက်စွန့် က်နေမှတော့ ဒီလောက်တော့ ရသင့်တာပေါ့၊ ဒီလောက်လဲ အားကျ တော့ မရှိပါဘူး"

"ကိုယ်ရံတော်ဘဝကို အားကျလို့ ကျွန်တော်က ပြောနေတာ ဟုတ်ပါဘူး၊ သခင်ကြီးထန်းက အသက်ကယ်ဆေးလုံး ချီးမြှင့်တယ် ဘူးလို့ အားကျတာပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့"

"ဟင် ဒါ တကယ်ပဲတဲ့လား"

အစ်ကိုကြီးကျန်း ဆိုသူက တအံ့တသြ ဖြစ်သွားသည်။

အသက်ကယ်ဆေးလုံးဆိုသည့် စကားက သူ့အား အကြီးအကျယ် သြသွားစေသည်။

"တကယ်ပေါ့ အစ်ကိုကြီးကျန်းရဲ့၊ မြင်တဲ့လူက မြင်ခဲ့ပြီးပြီပဲ"

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် အသက်ကယ်ဆေးလုံး ဆိုသည်နှင့် သူတို့ စကား များကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ဂရုတစိုက် နားထောင်နေမိသည်။

အသားညိုညိုလူက အစ်ကိုကြီးကျန်းနားသို့ တိုးကပ်လိုက်ပြီး နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် ပြောနေပြန်သည်။

မည်မျှ တိုးညင်းစွာ ပြောနေစေကာမူ ချန်ပိုင်ဖုန်းမှာ အတွင်းအား ကောင်းသူဖြစ်၍ ထိုစကားကို ကောင်းစွာ ကြားနေရသည်။

"သခင်ကြီး ထန်းဟာ တုံးလျှိုင်ကြည် တည်းခိုရိပ်သာမှာ တည်းခို တယ်ဗျ။ ပြည်မက သိုင်းလောက မိတ်ဆွေတွေ သူ့ရောက်လာတာ သိသွားမှာစိုးလို့ လျှို့ဝှက် တည်းခိုနေတာ"

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခု လက်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

"အသက်ကယ်ဆေးလုံးဆိုတာ ဟိုသန့်ဂိုဏ်းက အညာတရ အဘိုး ဖော်စပ်ခဲ့တဲ့ အသက်ကယ်ဆေးလုံးပဲ၊ တာ့ထန်းဝမ်ဆေးလုံးနဲ့ သိပ်ပြီး ထူးခြားကွဲပြားတာ မဟုတ်ဘူး၊ သခင်ကြီးထန်းဆိုတာ ဘယ်သူများပါလဲ။ သူ့လက်ထဲမှာ ဟိုသန့်ဂိုဏ်းရဲ့ အသက်ကယ်ဆေးလုံး ရှိနေတယ်ဆိုတော့ အညာတရအဘိုးအိုရဲ့ အမွေဆက်ခံသူပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုသန့် ဂိုဏ်းက ကျွန်းနန်ပြည်နယ်ရဲ့ နိုင်စန်းမှာရှိနေတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြည်မကို ရောက်နေရတာလဲ၊ ငါ အဲဒီ တည်းခိုရိပ်သာကိုသွားပြီး စုံစမ်း တကယ်လို့ ဟိုသန့်ဂိုဏ်းရဲ့ အသက်ကယ်ဆေးလုံး ရခဲ့ရင်လဲ အချိန်ကာ သက်သာသွားတာပေါ့"

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် ကျသင့်ငွေကို ရှင်းကာ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

တုံးလျှိုင်ကြည်ဂေဟာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ တုံးလျှိုင်ကြည်ဂေဟာ ကို တွေ့ရပါလေပြီ။

သို့သော် သူသည် ဖြောင်မဝင်ပေ။

ဂေဟာအနီး မယောင်မလည်ရပ်၍ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့် နေလေ၏။

ထိုစဉ် သက်လတ်ပိုင်းရှိ လူတစ်ယောက်သည် ဧည့်ဂေဟာထဲသို့ ဘန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ရောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုသူ၏ မျက်လုံးများက တောက်ပနေသဖြင့် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ချန်ပိုင်ဖုန်း သိသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုလူရွယ်၏ နောက်မှ ဣန္ဒြေရရ ကပ်လိုက်သွားမိသည်။

လမ်းသွယ်နှစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ပြီးသောအခါ ခမ်းနားထည်ဝါလှသော အဆောင်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တုံးလျှိုင်ကြည်၏ တစ်ခုတည်းသော သီးသန့်တည်းခိုဆောင်ပေတည်း။

❖ ❖ ❖

ဤတည်းခိုဆောင်မှာ သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားကျော်ကြားသူများ အတွက် ဖွင့်လှစ်ထားခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ချန်ပိုင်ဖုန်း တွက်ဆလိုက်သည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းရှေ့မှ ဝင်သွားသည့် သက်လတ်ပိုင်း လူရွယ်က အဆောင် ထဲသို့ ခပ်အုပ်အုပ် လှမ်းခေါ်သည်။

"အစ်ကိုကြီးထန်း အစ်ကိုကြီးထန်း - ရှိသလား"

"ဘယ်သူလဲ ညီလေးလီလား။ ဝင်ခဲ့လေ"

သက်လတ်ပိုင်းလူရွယ်သည် ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ ဝင်သွား၏။

"အစ်ကိုကြီးထန်းက ကျွန်တော့်ကိုတောင် အသိမပေးဘူး။ ဘာလဲ ညီလေးက ဧည့်မခံနိုင်ဘူး အောက်မေ့နေလို့လား"

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် အဆောင်ထဲအထိ မဝင်ပေ။ ဝင်လျှင်လည်း အစောင့်များ၏ တားဆီးမှုကို ခံရမည်သာဖြစ်သည်။

လီနှင့် အပြန်အလှန် ပြောနေသည့် စကားများအရ ဤဂေဟာ အသက်ကယ်ဆေးလုံးပိုင်ရှင် သခင်ကြီးထန်းဆိုသူ ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ချန်ပိုင်ဖုန်း သိလိုက်ရလေပြီ။

သူ ဆုတ်ခွာရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သန်းခေါင်ယံမှ သူ ပြန်ဝင်မည်။ အသက်ကယ်ဆေးလုံးကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ရအောင်ယူမည်ဟု ချန်ပိုင်ဖုန်း ဆုံးဖြတ်သည်။

ထိုစဉ် -

"ဝိုး -"

ချန်ပိုင်ဖုန်း ခြေလှမ်းပြင်နေစဉ်မှာပင် သူ့နောက်ကျောမှ ပြင်းထန်သော လေတိုးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

နောက်ကျောမှ တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံလိုက်ခြင်းပင်တည်း။ ချန်ပိုင်ဖုန်း အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားရသည်။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်တွင် နောက်ကျောမှ အလစ်ဝင်တိုက်သည်ကို တစ်ကြိမ်မျှ မခံခဲ့ရဖူးချေ။

ရှောင်တိမ်းချိန်မရတော့ဖြင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ မှောက်ချလိုက်ပြီး ဘေးသို့ လိမ့်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းသည် သူ့အား ပွတ်သပ်ဖြတ်သန်းသွားကာ အဆောက်အအုံ၏ တိုင်တစ်တိုင်ကို သွားရောက်ထိမှန်သည်။

"ဒုတ်"

အဆောင်တွင်းမှ အထိတ်အလန့် အော်ဟစ်သံများ ဆူညံသွားသည်။

မီးရောင်လည်း ရုတ်တရက် ငြိမ်းသွား၏။ လက်နက်ထုတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် မြေကြီးပေါ်တွင် လှိမ့်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်ကာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့နောက်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး ဝတ်စုံနက် ဝတ်ဆင်ကာ မျက်နှာပေါ်တွင် ဦးထုပ်ကို ဖုံးအုပ်ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လူတစ်ကိုယ်လုံးကို လရောင်အောက်၌ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရသော်လည်း မျက်နှာကိုတော့ သဲကွဲစွာ မတွေ့ရပါချေ။

ချန်ပိုင်ဖုန်းမှာ ထွက်ပေါက်ကို ဝတ်စုံနက်က ပိတ်ဆီးထားပြီး ရှေ့တွင် အစောင့်ခံနေသဖြင့် အခက်တွေ့နေရသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းမှာ ရှောင်ထွက်ရန် မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဘယ်ဘက်လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချက်ထုတ်ပြီး ညာလက်ဝါးဖြင့် ထိုသူ၏ ဘယ်ဘက်ပခုံးကို ဖမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

ထိုတိုက်ကွက်မှာ ခက်ခဲနက်နဲသလောက် အန္တရာယ်များသော တိုက်ကွက်တစ်ကွက်ဖြစ်၏။

ဝတ်စုံနက်မှာ ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ သူ့ ဘယ်ဘက်လက်ဝါးကို ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

လေအေးတစ်ချက် တိုက်ခတ်လာသလို ခံစားရပြီး ချန်ပိုင်ဖုန်း သူ၏လက်ကို အလျှင်အမြန်ရုပ်ကာ ထိုသူ၏ လက်ဝါးနှင့် လက်ဝါးချင်း ထိပ်တိုက် တွေ့ဆုံခုခံပေးလိုက်သည်။

"ဝုန်း -"

လက်ဝါးနှစ်ဖက်တွေ့ဆုံသောအခါ ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ လက်မောင်း တစ်လျှောက်တွင် ထုံကျဉ်သွားပြီး နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းခန့် ဆုတ် လိုက်ရသည်။

နဖူးတွင်လည်း ချွေးများစို့လာရ၏။ သူ့နည်းတူပင် ဝတ်စုံနက် နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်သွားကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။ ချန်ပိုင် သည် သူနှင့် လက်ရည်တူ ရန်သူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာ အံ့ သွားသည်။

ဤရန်သူသည် သခင်ကြီးထန်းဆိုသူ၏ အစောင့်အရှောက် သို့တည်းမဟုတ် သူ့အား တမင်သက်သက် ရန်မူရန် ဝင်လာသူ ဆိုသည့်အချက်ကို သူမခွဲခြားနိုင်ချေ။

သို့သော် သူ့အား ရန်မူရန် အသင့်ပြင်နေသည့် ရန်သူကိုမူ သွေး၍ ဆွေးနွေးမနေနိုင်ပါချေ။

"ဝှီး - ဝှီး - ဝှီး"

လက်သီးနှင့်လက်ဝါးတို့၏ လေထုကိုတိုးခွဲသွားသံက ဆူညံနေသ

အဆုတ်အတက်၊ အခုန်အပျံ။ အဝှေ့အဝဲ၊ အကာအပင့်၊ အ အခုတ်၊ အရပ်အသိမ်းတို့ဖြင့် ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ သိုင်းကွက်များက ရင်ဖို မောဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။

တစ်ဘက်မှ ဝတ်စုံနက်ကလည်း ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ သိုင်းကွက်မျာ အလှူးအလဲ ခုခံရှောင်တိမ်းနေရပေသည်။

"ဖြန်း -"

တိုက်ကွက် ဆယ်ကွက်ခန့်အရောက်တွင် လက်ဝါးနှစ်ဘက် ဆိုင်မိကြပြီးလျှင် ဝတ်စုံနက်၏မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်ဖြူရော်သွာ

ချန်ပိုင်ဖုန်းကိုယ်တိုင်လည်း အသက်ရှူရကျပ်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ သည်။

ဝတ်စုံနက်က နောက်သို့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်လိုက်ပြီး အော်းဟစ်လိုက်သည်။

"ရိုစွမ်ကွေကျိန်း"

ချန်ပိုင်ဖုန်းရင်ထဲက ဒေါသအစိုင်အခဲများ လျော့ပါးသွားရသည်။

သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုလည်း ချမိ၏။ ထို့နောက် ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက် မိ၏။

"မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါသိပြီ"

ဝတ်စုံနက်က တဟားဟား အောက်ဟစ်ရယ်မောလေတော့သည်။

ထို့နောက် ခါးကို တစ်ချက်မျှ နွဲ့လိုက်လျှင်ပင် လေထဲတွင် ရိပ်ခနဲ မြောက်တက်သွားသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် လေပြည်နှင့်အတူ သူ့အရိပ်သည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၇၅

အဆိပ်ဘုရင်ကျင်းကွ

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် ပျောက်ကွယ်သွားသည့် ရန်သူ၏ ကျောပြင်က
ကြည့်ပြီး တီးတိုးရေရွတ်မိနေလေ၏။

"အင်း ဒီလူသာ သိုင်းလောကထဲ ပြန်ဝင်လာမယ်ဆိုရင် နဂိုက
ရှုပ်နေတဲ့ သိုင်းလောကကြီးဟာ ရှင်းမရအောင် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဩ
ဒုက္ခ - ဒုက္ခ"

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် သိုင်းလောကကြီးအတွက် ဒုက္ခ တနေမိသည
သူ့နောက်မှ ဒုက္ခများက သူ့အား စောင့်နေသည်ကိုမူ မသိရှာပေ

သို့သော် ထိုလူများက ချန်ပိုင်ဖုန်း စတင်မတိုက်ခိုက်လျှင် သူတို့
တိုက်ခိုက်မည့်ပုံတော့ မပေါ်ပေ။

ချန်ပိုင်ဖုန်းက လှည့်ကြည့်၏။

အစောင့်များ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။

သခင်ကြီးထန်းဆိုသူတော့ မပါပေ။

သက်တော်စောင့်များ၊ ကိုယ်ရံတော်များသာ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

"ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ဟိုသန့်ဂိုဏ်းသားတွေပါ၊ လူကြီးမင်းက ဘယ်သူများပါလဲ၊ တကယ်လို့ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် အဆောင်ထဲကိုဝင်ပြီး စကားပြောနိုင်ပါတယ်"

ထိုသူများမှာ ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ "လျှပ်စစ်လိပ်ပြာ" သိုင်းကွက်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံထားရသဖြင့် ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင် ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိထားကြ၏။

ထို့ကြောင့် စတင်တိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိဘဲ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းကလည်း ဆွေးနွေးပြောဆိုခြင်းဖြင့် အကျိုးမယုတ်နိုင်ဟု ယူဆကာ ထိုသူများနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ပါသွားသည်။

အခန်းထဲတွင် မီးအိမ်များ ပြန်လည်ထွန်းညှိထားသဖြင့် လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိနေ၏။

မီးရောင်အောက်တွင် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အရွယ်အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိ လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက်တို့သည် ခန့်ညားသော ကုလားထိုင်ကြီးများဖြင့် ထိုင်နေကြသည်။

ထိုသူနှစ်ယောက်သည် သခင်ထန်းဆိုသူနှင့် လီဆိုသော သူတို့ ဖြစ်ရမည်ဟု ချန်ပိုင်ဖုန်း တွက်လိုက်၏။

ချန်ပိုင်ဖုန်း ထိုသူများကို လက်သီးဆုပ် ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး ---

"အားလုံးကို အနှောင့်အယှက်ပေးမိတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး"

သခင်ကြီးထန်းက ---

"လူကြီးမင်းက ဘယ်သူများပါလဲ ခင်ဗျာ"

"ကျုပ်က ချန်မျိုးရိုးက လူတစ်ယောက်ပါ"

"ကျွန်တော့် နာမည် ထန်းတင်ရှန်ပါ။ လူကြီးမင်း ချန် ဒီနေရာကို ရောက်လာရတဲ့အကြောင်းရင်း သိပါရစေလား"

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် သူ့လာရင်းကိစ္စကို အမှန်အတိုင်းပြောသင့် မသင့် တဒင်္ဂမျှ စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

ဤမျှ ရတ်ရက်သဲသဲဖြစ်သွားပြီးမှ ပေါက်သည့်နဖူး မထူးတော့ပြီ ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တော့သည်။

"ခင်ဗျားဆီမှာ ဟိုသန့်ဂိုဏ်းရဲ့ အသက်ကယ်ဆေးလုံး ရှိနေတယ် ကြားလို့ လာခဲ့တာပါ။ အဲဒါ —"

ထန်းတင်ရှန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်း၏စကားကို ဆုံးအောင်မစောင့်တော့ဘဲ ကြားဖြတ် ပြောလာတော့သည်။

"ဩော် - လာက်စသတ်တော့ ဆရာကြီးက အသက်ကယ်ဆေးလုံး အတွက် ရောက်လာရတာကိုး။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ အဲဒီဆေးလုံးက ကျွန်တော်တို့ သုံးဖို့အတွက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်မကူညီနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်"

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာနှင့် နှင်ထုတ်လိုက်သော စကားပေတည်း။

သည်စကားအတွက် ချန်ပိုင်ဖုန်း စိတ်မဆိုးပါ။

သူ့ပစ္စည်းနှင့်သူ၊ သူ့သဘောနှင့် သူပဲ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းမှ မဟုတ်ပေ ဘဲ၊ ချန်ပိုင်ဖုန်း ပြုံးလိုက်သည်။

မူလ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ သွားရန်မှတစ်ပါး အခြားအကြောင်း မရှိတော့ပြီ။

ချန်ပိုင်ဖုန်းက နှုတ်ဆက် ဂါရဝပြုလိုက်၏။

ထိုစဉ် —

"ခဏနေပါဦး ဆရာကြီးချန်"

ချန်ပိုင်ဖုန်းမော့ကြည့်လိုက်ရာ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူလတ်ပိုင်း တစ်ယောက် အခန်းထဲမှ လျှောက်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူက စကားဝိုင်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး ချန်ပိုင်ဖုန်းကို မေးခွန်း ဆက်ထုတ်သည်။

"ဆရာကြီးချန်က အသက်ကယ်ဆေးလုံး လိုချင်တယ်ဆိုတော့ ဆရာကြီးရဲ့ မိတ်သင်္ဂဟထဲက ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရတဲ့ လူများ ရှိနေ သို့လားခင်ဗျာ"

ချန်ပိုင်ဖုန်းစိတ်ထဲတွင် ထိုသူကို အလိုမကျ ဖြစ်မိလေသည်။

သို့သော် ချိုသာစွာပင် ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်ရင်က ဘယ်လိုများ ကူညီနိုင်လို့ပါလဲ"

"ကျွန်တော်က သိုင်းလောကထဲမှာ သွားလာကျက်စား နေပေမယ့် သိုင်းပညာနဲ့ စာပေကျမ်းဂန်ကိုတော့ မနှံ့စပ် မကျွမ်းကျင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆေးပညာကိုတော့ နည်းနည်း တီးမိခေါက်မိ ရှိပါတယ်၊ ဆရာကြီးချန်ရဲ့ သားချင်းမှာ ရောဂါရှိနေရင် ကျွန်တော် ကူညီကုသ ပေးပါရစေလား"

ချန်ပိုင်ဖုန်း ထိုစကားမျိုး ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမမျှော်လင့် သားချေ။

သိုင်းလောကဆိုသည်မှာ ရှုပ်ထွေးပါဘိခြင်း။ ထိုသူအား မည်သို့ သုံးစားရမည်နည်း။

"ကျုပ်သားချင်းက ထူးဆန်းတဲ့ရောဂါ ဖြစ်နေပါတယ်၊ သမားတော် တွေကလဲမတတ်နိုင်လို့ လက်လျှော့ထားကြရတယ်၊ ဒါကြောင့် အသက် ကယ်ဆေးလုံးကို အားကိုးတကြီးနဲ့ လာတောင်းရတာပါ"

"ရောဂါဆန်းလား။ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ကျွန်တော်က ဆေးပညာ သိပ်ပြီး မကျွမ်းကျင်လှပေမယ့် အကျင့်ဆိုး တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ရော ရိုးရိုးဆိုရင် သိပ်မကုချင်ဘူး။ ရောဂါဆန်းမှ ကုချင်တယ်၊ ဒီ ကျွန်တော်ပဲ လိုက်ကုပေးပါရစေ"

ချန်ပိုင်ဖုန်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ကျုပ် အနေနဲ့ မောင်ရင့်ကို ဒုက္ခ မပေးချင်ပါဘူးကွယ်"

"အာ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒုက္ခပေးတာမှ မဟုတ်ဘူး၊ လူတစ်ယော အသက်ကို ကယ်တင်ရတာ မွန်မြတ်လှပါတယ်၊ ကဲ ကျွန်တော် သွားကြရအောင်"

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် မပင့်ဖိတ်ရခင်ကပင် ခြေကြွနေသော သ တော်ကို အကြီးအကျယ် သံသယဝင်လာလေ၏။

"မောင်ရင်က ကျုပ်နဲ့ တကယ်ပဲ လိုက်မှာလား"

"တကယ်လိုက်မှာပေါ့"

"ဒါဆိုရင် ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့ သွားကြစို့"

ထိုပိန်ခြောက်ခြောက်လူက ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းလိုက်ပြီ အခန်းထဲမှ လူများကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။

"ကဲ အားလုံးပဲ ဒီမှာ ခဏနေရစ်ခဲ့ဦးနော်၊ ကျွန်တော် လိုက်သွားလိုက်မယ်၊ အခုချက်ချင်းပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်"

ချန်ပိုင်ဖုန်းက အေးစက်သော လေသံဖြင့် လှည့်ပြောလိုက် သည်။

"ချက်ချင်းပြန်လာလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အသွားအပြန် အနည်းဆုံး နှစ် လောက် ကြာလိမ့်မယ်"

"ဗျာ"

ထိုသူ အံ့အားသင့်သွား၏။

"နှစ်လကြာမယ်ဟုတ်လား။ ဒီလောက်ပဲ ဝေးသလား"

"ဘာလဲ မောင်ရင်က မလိုက်ချင်တော့ဘူးလား"

ထိုသူ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီး လက်ခါပြသည်။

စောစောကအင်္ကျီလက်အိုးထဲတွင် ကွယ်ပျောက်နေသော လက် ကောက်ဝတ်နှစ်ဘက်က အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

"မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ သွားကြတာပေါ့ ပြောပြီးမှတော့ မထူးပါဘူး"

ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ မျက်လုံးများက အရောင်များ ဝင်းလက်သွား၏။

ထိုသူ ဆန့်ထုတ်လိုက်သော ဘယ်ဘက်လက်ကောက်ဝတ် ပေါ်တွင် ဖြက်တစ်လက်မခန့် ရှိသော ရွှေကွင်းတစ်ခု စွပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ပင်တည်း။

ချန်ပိုင်ဖုန်းက ညာလက်ဝါးကို ဆတ်ခနဲ ဆန့်ထုတ်ကာ ထိုသူ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ရုတ်တရက် ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လျင်မြန်လှ သော်လည်း ထိုလူက အံ့ဩဖွယ်ရာ ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်သည်။ ချန်ပိုင်ဖုန်း ရင်ထဲတွင် အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဘေးမှ ကြည့်နေသော ထန်းတင်ရှန်က စိုးရိမ်တကြီး လေသံဖြင့် လှမ်းမေးလေ၏။

"ခင်ဗျား - ခင်ဗျားဘာလုပ်တာလဲ"

ပြောပြောဆိုဆို ထန်းထင်ရှန်က ချန်ပိုင်ဖုန်းကို လက်ဝါးရိုက်ချက် ထုတ်သည်။

သူ့ဘေးမှ လီဆိုသူကလည်း တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက် ၏။

ချန်ပိုင်ဖုန်းမှာ ထိုသူများကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ဝိန်ရှည်ရှည် လူနောက်သို့သာ တရစပ် လိုက်လံတိုက်ခိုက်သည်။

ထိုသူကလည်း နောက်ဆုတ် ရှောင်တိမ်းပြေးသည်။

သို့သော် သူ့ထက်သိုင်းပညာ အရာတွင် အဆတစ်ရာမျှ သာလ သည့် ချန်ပိုင်ဖုန်းကို မကာကွယ်နိုင်ချေ။

လက်ကောက်ဝတ်၌ ဖူခနဲဖြစ်သွားပြီး ရွှေကွင်းသည် ချန်ပိုင်ဖုန်း လက်တွင်းသို့ ကျရောက်သွားတော့သည်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ကျောပြင်သို့ ထန်းထင်ရှန်နှင့် လီတို့၏ လက်ဝါးနှစ်ဘက် ကျရောက်လာသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် ထိုလက်ဝါးရိုက်ချက်ကို လွယ်ကူစွာပင် ရှောင်တိမ်းသွားသည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်ချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အခန်းတွင်းမှ နောက်ထပ် လူများစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုသူများက ချန်ပိုင်ဖုန်းကို ဝန်းရံထားကြသည်။

ထန်းထင်ရှန်နှင့် လီတို့မှာလည်း ချန်ပိုင်ဖုန်းကို ထိခိုက်အောင် မတိုက်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းကအေးစက်မာကျောသော လေသံဖြင့် သမားတော် တုအား မေးလိုက်သည်။

"ကျင်းကွမ်ဆိုတာ မင်းပဲမဟုတ်လား"

"ဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်သလဲ၊ မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်သလဲ"

"မင်းက သိုင်းလောကမှာ အဆိပ်ပညာနှင့် လူတွင်ကျယ် လုပ်နေ တဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်းနဲ့ငါ့မှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိကြဘူး။ ဘယ်သူက သိမ်းခွင်း လို့ မင်းက ငါ့ကို ဒီလောက် ယုတ်ညံ့ကောက်ကျစ်တဲ့ အကြံအစည်နဲ့

ပ်ကြံရတာလဲ"

"ကျုပ်လို အဆိပ်ဘုရင် ကျင်းကွမ်ကို ဘယ်သူက လာပြီး သိမ်း ခွင်းလို့ ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျား ရယ်စရာတွေ လာပြောမနေစမ်းပါနဲ့"

"ဒါဆိုရင် မင်းနဲ့ငါ ဘာပြဿနာ ဖြစ်ဖူးလို့လဲ"

"ပြဿနာဖြစ်ဖြစ်မဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က သိုင်းလောကရဲ့ သစ္စာ တရားအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမှာပဲ"

"ဘာ"

ချန်ပိုင်ဖုန်း အကြီးအကျယ် ဒေါသ ထွက်သွားရသည်။သူ့နှီးက လူဟစ်သည်နှယ် သိုင်းလောက သစ္စာတရား ဆိုသောစကားကို ခွင်တွင်သုံးလာသဖြင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို သိုင်းလောကသစ္စာတရားဆိုသော စကားလုံးဖြင့် ကိုင်ပေါက်ကာ လူတော်တော်များများက အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျချသွားဖူးခဲ့ကြသည်။

"ဝုန်း"

"အား"

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သံက စူးစူးရှားရှား ပေါ်ထွက် လာ သည်။

အလစ်ဝင်တိုက်သည့် လူတစ်ယောက်မှာ သူ့ရိုက်ချက်ကြောင့် သွင့်စဉ်သေဆုံးသွား၏။

ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်က ဇယ် ဆတ်သလို လှုပ်ရှားသွားသည်။

ဟိုသန့်ဂိုဏ်းသားများမှာ အရမ်းမဝင်ရဲတော့ဘဲ ရှောင်တိမ်းကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

"ရှမ်း - ရှမ်း - ရှမ်း"

ထိုစဉ် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်သော ဓားရှည်သုံးချောင်း ချန်ပိုင်ဖုန်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့ အရိပ်ဖြာကျလာသည်။

အဆင့်မြင့် ဓားသမားသုံးယောက်၏ တိုက်ကွက်များက အ စနစ်ကျစွာ တိုးဝင်လာသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်း ဒေါသဖြစ်လာလေပြီ။

ညာခြေကို နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ညာလက်ကို လှုပ် သည့်အလား ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

"ဗိုး---"

သူထံသို့ တိုးဝင်လာသော ဓားဦးထိပ်ချွန်များ ယိမ်းယိုင် လ ကြောင်း ပြောင်းလဲသွားကြသည်။

ထိုစဉ် သူ့ရှေ့သို့ ကျွံလာသော ဓားတစ်လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲ လိုက်ပြီး ဘယ်ညာဘေးနှစ်ဘက်မှ ဓားနှစ်လက်ကိုမူ သူ့လက်ထဲမှ ဓား ခုခံပေးလိုက်သည်။

"ဖြောင်း"

ညာဘက်မှ ဓားရှည်မှာ ခါးလယ်မှ ထက်ပိုင်း သွင်သွင်ကျိုးပြ သွားပြီး ဘယ်ဘက်မှလူ၏ ဓားလည်း လွတ်ကျသွား၏။

ချန်ပိုင်ဖုန်းမှာ ရပ်နားခြင်းမပြုဘဲ အဆက်မပြတ် တိုက်ခို နေသည်။

ဓားရိပ် လှံရိပ်များက ဖွေးခနဲ ဖွေးခနဲ လက်သွားသလို လက်ဝါးရိုက်ချက်များကလည်း တဝိုးဝိုး မြည်ဟည်းနေတော့သည်။

"ရှူး ---"

ထိုစဉ် ကျင်းကွမ်ဆိုသော ပိန်ရှည်ရှည်လူက လက်တစ်ဘက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် ရှူးခနဲမြည်ကာ အခန်းတစ်ခန်းလုံး နှင်းဖြူနှင်းမှုန် များကျလာသကဲ့သို့ ဝေမှိုင်းသွားသည်။

ချန်ပိုင်ဖုန်းမှာ ဝါရင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် အဆိပ်ငွေ့ များ ထွက်ပေါ်လာပြီကို သိရှိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် အသက်အောင့်ကာ လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ထုတ် လျက် နောက်သို့ အလျင်အမြန် ဆုတ်လိုက်သည်။

ပြတင်းတံခါးမှ အပြင်သို့ ခုန်ပျံထွက်လိုက်လေတော့သည်။

အခန်းထဲတွင် နှင်းငွေ့ အဆိပ်ဖြူများက ပျံ့နှံ့နေသည်။ ချန်ပိုင် ဖုန်းသည် အဆောင်အပြင်မှနေ၍ အခန်းထဲသို့ ချောင်းကြည့်နေသည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် ဒေါသမီးလျှံများက တညီးညီး တောက်လောင်နေ သည်။

အဘယ့်ကြောင့် ဤကိစ္စထဲ ကျင်းကွမ်ပါလာသည်ကို တိတိကျကျ သိရအောင် လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အဆိပ်ငွေ့များက တော်တော်နှင့် လွင့်မပြယ်သေး။

အခန်းတွင်းမှလည်း မည်သူမျှ ထွက်ပေါ်မလာသေး။ ထိုအခန်း တွင်းသို့လည်း သူမဝင်ရဲပေ။

အဆိပ်ဘုရင် ကျင်းကွမ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အဆိပ်မျိုးစုံ အောင်းရှိပြီး ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံတတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

အဆိပ်ဖြူငွေ့များမစဲခင် အခန်းတွင်းသို့ နောက်တစ်ကြိမ် တိုးဝင်ခြင်းသည် သေတွင်းသို့ ဆင်းသက်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် အပြင်မှသာ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အတော်ကလေး ကြာသွားသောအခါမှ အဆိပ်ငွေ့များက ဖြည်းဖြည်း လွင့်ပြယ်သွားသည်။

အခန်းတစ်ခန်းလုံး ကြည်လင်စ ပြုလာသည်။ ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ခုန်ကပ်လိုက်၏။

ချန်ပိုင်ဖုန်းမှာ ဟင်းကာနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

အခန်းထဲ၌ လူတစ်ယောက်မျှ ရှိမနေတော့ပေ။

စောစောကရှိနေခဲ့သော လူများ အဘယ်သို့ ပျောက်ကွယ်သွား ကြလေပြီနည်း။

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် တုံးလုံးကြည့်စားသောက်ဆိုင်မှ တီးတိုး တီးတိုး ပြောသူများကို လွန်စွာ ဒေါပွသွား၏။

သူ့အားတုံးလုံးကြည့် အဆောင်၌ရှိသော သခင်ကြီးထန် ထောင်ချောက်ထဲသို့ တမင်ပို့လွှတ်ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးနေသည်။

ဟိုသန့်ဂိုဏ်းနှင့် အဆိပ်ဘုရင် ကျင်းကွမ်တို့ မည်သို့အချိတ် အဆက် ရှိနေလေသနည်း။

သိုင်းလောကကြီးသည် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ရှုပ်ထွေးပွေ လာခဲ့ချေပြီ။

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် ထိုအဆောင်ဆီမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် လှမ်း ထွက်ခဲ့၏။

သူသည် သူ့ခြေလှမ်းများကို ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်လေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၇၆)

သေခြင်းဆိုသောတရား

ချန်ပိန်းသည် ရှုံမေကိုလည်းကောင်း၊ ရှောင်မေကိုလည်း မေ့၍ မရဘဲ ရှိနေသည်။

သည်မိန်းကလေး နှစ်ယောက်သည် သူ၏အသည်းနှလုံးကို ဆွဲကိုင် ခါယမ်းခဲ့သူများ ဖြစ်ကြ၏။

သို့သော် နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကား မရှိလေတော့ပြီ။

သူသည် အတွေးပေါင်းစုံကြောင့် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်မှန်း မသိ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုစဉ် သူ့ရှေ့ အတော်ကလေး ကွာလှမ်းသောနေရာ၌ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်လိုလို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ချန်ပိန်း အတော်အံ့သြ သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း —

ဤလူသူမနီးသော တောကြီးထဲ၌ မိန်းကလေးတစ်ယော
တည်းရှိနေခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုထူးဆန်းသော အဖြစ်ကြောင့် သူ့ခေါင်းထဲ၌ တွေးနေမိသော
ရှိမေသည်လည်းကောင်း။ ရှောင်မေသည်လည်းကောင်း ခဏ္ဍ ပျော
ကွယ်သွား၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ တွေ့နေရသော မိန်းကလေးသဏ္ဍာန်ကို လှမ်
ကြည့် ပြန်သောအခါ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်၏။ သူ့မြင်ကွင်းထဲ၌ ရှိမ
တော့ပြန်ပေ။

"ငါ့မျက်စိမှားလို့ နေမှာပါ၊ ဒီလိုတောခေါင်ခေါင် နေရာမှ
ဘယ်မိန်းကလေး ရှိရမှာလဲ"

ချန်ပိုင်ဖုန်းသည် တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ်လျက် ရှေ့သို့ဆက်
လျှောက်ပြန်၏။

ကိုက်တစ်ထောင်ခန့် လျှောက်မိသောအခါ တခစ်ခစ် ရယ်သ
လိုလို ကြားရပြီး အဝေး၌ မိန်းမသဏ္ဍာန်လိုလို တွေ့ရပြန်၏။

"ဟင် တွေ့ပြန်ပြီ ငါ့ကို တစ္ဆေခြောက်သလိုများ လုပ်နေတာလား"

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ချန်ပိန်းက ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘော
မထားမိတော့ချေ။

ထိုအမျိုးသမီးရှိရာအရပ်သို့ ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် ပြေးလိုက်တော့၏

ထိုအမျိုးသမီးပုံသဏ္ဍာန်သည် ပျောက်သွားလိုက် ပေါ်သွားလိုက်
ဖြစ်နေသဖြင့် ချန်ပိန်းသည် စိတ်ထဲ၌ မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။

အထူးသဖြင့် သူ့၌ ထူးချွန်နေသည့် ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့်
လိုက်သည့်တိုင် ထိုအမျိုးသမီးကို မမီဘဲ ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ထဲ၌
မခံမရပ်နိုင်သလို ဖြစ်လာ၏။

"ဟေ့ ရှေ့က ဘယ်သူလဲ"

"ခစ် ခစ် ခစ်"

ရယ်သံလိုလိုသာ ကြားလိုက်ရသည်။လူကတော့ မတွေ့ရပေ။

"ဟေ့ ဘယ်သူလဲ"

အဝေး၌ အမည်းရောင် လူရိပ်တစ်ရိပ် ပြေးနေသည်။

ချန်ပိန်းက ဆက်လိုက်၏။

သို့သော် ထိုအမည်းရောင် အရိပ်က သူ့အရှိန်အတိုင်း ပြေးနိုင်စွမ်း
ရှိနေသဖြင့် ချန်ပိန်းအံ့သြလာ၏။

"ကဲ သူက ဘယ်လောက်ပြေးနိုင်သလဲ၊ ငါ ဘယ်လောက်
လိုက်နိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်"

ချန်ပိန်းသည် တစိုက်မတ်မတ် ပြေးလိုက်လေတော့၏။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ အမည်းရောင် အရိပ်သည် လုံးဝ
မပျောက်တော့ပေ။

မိန်းမလား။ ယောက်ျားလား မခွဲခြားနိုင်အောင် တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှား
နေသည်။

"ကဲ --- ပြေးစမ်း"

ပြေးရင်း လွှားရင်း တဖြည်းဖြည်း နက်ရှိုင်းသော တောထဲသို့
ရောက်ရှိလာ၏။

လမ်း၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် မြင့်မားမတ်စောက်သော
တောင်ကမ်းပါးယံကြီးက ဆီးမိုးထားပြီး တစ်ဘက်တွင်မူ အသူတစ်ရာမျှ
နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါးယံကြီးက အသည်းယားစရာ ကောင်း
အောင် ရံတားထား၏။

လမ်းကတဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာခဲ့ရာ တိမ်လွှာကိုပင်
နင်းကျော်ဖြတ်သန်း သွားရသည့်နှယ် ခံစားလာရသည်။

အကွေ့ အကောက်များ ထူပြောလှပြီး နဂါးပတ်လမ်းသ
ထင်မှတ်လာရ၏။

အနည်းငယ်လျှောက်မိလျှင် ရှေ့တွင် တံတားကလေး တစ်
တွေ့လိုက်ရသည်။

❖ ❖ ❖

တံတားအကျယ်မှာ နှစ်ပေခန့်သာရှိပြီး ဝါးလုံးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသေ
ကြောင့်နင်းကျော်ဖြတ်သန်းသွားရန် အန္တရာယ် ကြီးလှပေသည်။

သိုင်းသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါက မည်သူမျှ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖြ
ကျော်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ချန်ပိန်းမှာ မည်သည့် အန္တရာယ်ကိုမျှ ဂရုစိုက်တတ်သူမဟုတ်ပေ

သို့သော်လည်း မျက်စိရှေ့တွင် မြင်နေရသည့် တံတားလေး
ဖြတ်သန်းသွားရမည်မှာ အတော်ပင် အသည်းထိတ်စရာ ကောင်းသေ
ကိစ္စ ဖြစ်၏။

မျောက်တစ်ကောင်ပင်လျှင် ထိုတံတားကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖြတ်သ
နိုင်မည်မဟုတ်ဟု တွေးနေ၏။

သို့သော် ချန်ပိန်းသည် ကိုယ်ဖော့ပညာ အားကိုးဖြင့် ရဲဝံ့
ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့လေ၏။

"အလိမ်ခံရပြီ"

အမျိုးသားတစ်ယောက်၏အသံ ပေါ်လာသဖြင့် ချန်ပိန်းမှ
ကြက်သီးထသွားရလေ၏။

ချန်ပိန်း အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အမည်းရောင်
ဖော်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမလိုလို ယောကျ်ားလိုလို သဏ္ဍာန်သည်
သူနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ပေါ်လာလေ၏။

တကယ်တော့ ထိုအမည်းရောင် ဝတ်စုံပိုင်ရှင်ကား ယောကျ်ားကြီး
တစ်ဦးသာတည်း။

❖ ❖ ❖

"ခင် - ခင်ဗျား။ ကျုပ်ကို မှားပြီး ခေါ်လာတာပေါ့ ဟုတ်လား"

ချန်ပိန်းက စကားကို ဆုံးအောင်ပင် မပြောနိုင်လေတော့။

အံ့ဩမှုက သူ့ကို ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့လေပြီ။ ထိုသူက ကောက်ကျစ်စွာ
ရယ်မောလိုက်လေ၏။

"ဟား - ဟား - ဟား။ မင်း - အလိမ်ညာခံရပြီ ချန်ပိန်း"

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လက်ဝါး ရိုက်ချက်တစ်ချက်
လွှင့်ထုတ်လိုက်သည်။

ချန်ပိန်းသည် ကိုယ်ဖော့ပညာ အားကိုးဖြင့် ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။
လွတ်သွားသည်။

သို့သော် --- မည်သို့ စီစဉ်ထားသည်မသိ၊ သူ နောက်ဘက်မှ
သူပြေးဝင်လာခဲ့သည့် လမ်းပေါ်သို့ ကျောက်တုံးကြီးများ တဝုန်းဝုန်း
ပြိုကျလာလေတော့၏။

"ခင်ဗျား အတော်ယုတ်မာတဲ့ လူပဲ"

"ဟီး ဟီး ဟီး။ ဟား ဟား ဟား"

ချန်ပိန်းသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိသော်လည်း စိတ်အာရုံကို တတ်နိုင်သမျှ စုစည်းပြီး အေးစက်စက် မေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်တာ ဘာအကြံအစည် ရှိလို့လဲ"

ဝတ်စုံနက်နှင့်လူက သူ့လက်ဝါးကို ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။ ချန်ပိန်းကို အေးစက်မာကျောစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး —

"အခုမှ ဒီစကားမေးလို့ မင်းအတွက် ဘာထူးတော့မှာလဲ နောက်ကျသွားပြီ"

ထိုသူကပြောပြောဆိုဆို လက်နှစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

လေချွန်သံကဲ့သို့ပင် တရှီရှီမြည်ဟည်းကာ အားလိုင်းနှစ်ခု ဘယ်ညာနှစ်ဘက်ခွဲလျက် ချန်ပိန်း၏ ဘေးနှစ်ဘက်မှ တိုးဝင်လာသည်။

ချန်ပိန်းမှာ တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသော တိုက်ကွက်ကြောင့် စဉ်းစားချိန်ပင် မရတော့ဘဲ အလူးအလဲ ကိုယ်ကို လိမ့်ရှောင်နေရသည်။

ဇောချွေးများပင် ပြန်လာသည်။

ချန်ပိန်း ရှောင်တိမ်း လွတ်မြောက်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး ထိုသူက လက်ဝါးတိုက်ကွက် ဆယ့်သုံးကွက်ကို အဆက်မပြတ် ရိုက်ထုတ်သည်။

ချန်ပိန်းမှာ လက်ဝါးများကသူ့နောက်ကို ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါနေသည်ကို ခံစားမိကာ သေလုမျှောပါး ခုန်ပျံရှောင်တိမ်းနေရာမှ ဆတ်ခနဲ မှောက်လျားထိုးကာ မြေပြင်နှင့်တသားတည်း ဖြစ်အောင် ကပ်ထားလိုက်ရသည်။

ဝတ်စုံနက်သည် ချန်ပိန်း၏ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ကိုယ်ဖော့ပညာ ကောင်းမွန်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး သူ့သာ၍နေရာသို့ လှည့်ပတ် မခေါ်လာနိုင်ခဲ့လျှင် လွယ်ကူစွာလွတ်မြောက် ထွက်ပြေးသွားနိုင်ကြောင်း တွေးလာမိသည်။

ချန်ပိန်းမှာ တစ်ဖက်လူ၏ အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံနေရသဖြင့် ချောက်ကမ်းပါးဆီသို့ တစ်စတစ်စ ဆုတ်ပေးနေရ၏။

ဝတ်စုံနက်မှာမူ လူနာ မျက်ဖြူဆိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေ ဆိုသကဲ့သို့ ချန်ပိန်းအကျဉ်းအကျပ်ကျလေ သဘောကျလေဖြစ်ပြီး တဟားဟား ရယ်မောနေလေတော့၏။

"ဟား - ဟား - ဟား။ ချန်ပိန်းရာ မင်းရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာကို ထုတ်သုံးလို့ မရနိုင်တော့ပါဘူးကွ၊ ဟား - ဟား - ဟား -"

ချန်ပိန်းမှာ ယခုမှပင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မဖြစ်ပေါ်ဘူးသော အကြောင်းတရားကို ကောင်းစွာ ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

"ဒီလူ ငါ့ကိုဒီနေရာ ညို့ခေါ်လာတာ ငါ့မှာထူးခြားတဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာရှိနေတာကို သိလို့ပဲ၊ တကယ့်ကိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူပါလား"

ချန်ပိန်းတွေးနေသည်ကို ကြည့်ပြီး ဝတ်စုံနက်က လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီနေ့ကတော့ မင်းအတွက် သေဖို့ သေချာနေပါပြီကွာ၊ ဒီချောက်ကမ်းပါးအောက်မှာ မင်းအတွက် နတ်ဘုံနတ်နန်း ဆိုတာလဲ ရှိတယ်၊ စိမ်းလန်းတဲ့ တောတောင်နဲ့ သာယာတဲ့ ပန်းခင်းကြီးလဲရှိတယ်၊ အဲဒါတွေက တမလွန်ဘဝမှာ မင်းခံစားရမယ့် သုခတွေပဲပေါ့ကွ၊ ဟား ဟား ဟား"

ချန်ပိန်းသည် ကြောက်ရွံ့နေမိသော်လည်း သူ၏ကြောက်ရွံ့စိတ်ကို မပေါ်အောင် ထိန်းသိမ်းထားလိုက်လေသည်။

သူ့ကြောက်မှုကို မြင်ပြီး ရန်သူပို၍ ဝမ်းမသာသွားစေလိုပေ။

"ခင်ဗျားနှင့် ကျုပ်က သူစိမ်းတစ်ရံဆံတွေပဲ၊ ဘာတွေများ ရန်ငြိုး ရန်စ ရှိခဲ့လို့လဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဘာရန်ငြိုး ရန်စမှ မရှိဘူး"

ဝတ်စုံနက်၏ လေသံက အေးစက် စူးရှနေသည်။

ချန်ပိန်းက ဂရုမစိုက်သည့်အလား ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

"ဒါဆိုရင် ကျုပ်က ဘာမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိရဘဲ သေရတော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား"

"မင်းကငါ့ဆီမှာ စကားနိုက်ချင်လို့လား။ ရပါတယ် ရပါတယ် မထူးပါဘူး။ မင်းကသေရတော့မှာပဲ ပြောပြလို့လည်း အရေးမကြီးပါဘူး မင်းက ကျော့်မျိုးရိုးပဲ၊ ငါ မသိဘူးမှတ်နေသလား။ ပြီးတော့ ချန်ပိုင်ဖုန်နဲ့လည်း ---"

ဝတ်စုံနက်က ဆက်မပြောဘဲ စကားကို ရပ်လိုက်တော့သည်။

ချန်ပိန်းက ကမန်းကတန်း ဖြတ်မေးလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်က ကျော့်မျိုးရိုးပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ"

ဝတ်စုံနက်က ကောက်ကျစ်သော လေသံဖြင့် ----

"ဟဲ ဟဲ ဟဲ အဲဒါကြောင့်မို့ပေါ့"

ချန်ပိန်းမှာ သူ့ ဖခင်၏ အမည်နာမကို ထုတ်ဖော်လာသဖြင့် ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်သွားသည်။

ထိုသူသည် မိမိတို့အကြောင်းကို သိထားသဖြင့် ရတ်တရတ် စီစဉ်ထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကြိုတင်အကွက်ချ အကောက်ကြံခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိလိုက်သည်။

"ကျုပ်ဖခင်က ဘာဖြစ်သလဲ၊ ရန်ငြိုးရန်စကိုပဲပြော၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ရှင်းရဲတယ်၊ ကျုပ်အားလုံးကို ရဲရဲကြီး ရင်ဆိုင်ဝံ့တယ်"

စောစောက သူကြောက်နေခဲ့သည်။

ယခု မကြောက်တော့။

သူ့ လေသံက အားမာန်အပြည့်ပါနေသည်။

သခြင်းတရားအတွက် ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းစင်နေသည်။

ဝတ်စုံနက်က သရော်ပြုံး ပြုံးလိုက်ပြီး ---

"ငါ မင်းကို စကားတစ်ခွန်းမေးမယ်၊ မင်းမှာ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာရှိနေတာဟာ ကျော့်ပိုင်ချူးက သင်ပေးထားလို့ မဟုတ်လား။ သူကိုယ်တိုင်က သရဲအရိပ်မဟုတ်လား။ ဟင်း ဟင်း- ချန်တုံမှာ တညီနောင်နှစ်ယောက်ကို ပထုတ်လိုက်တဲ့အကြောင်း ပြောနေကတည်းက သူ့လက်ချက်လို့ ငါထင်သားပဲ"

"ခင်ဗျားမှာ ဘာအထောက်အထားရှိလို့ ဒီလိုပြောရတာလဲ"

"ဘာအထောက်အထားမှ မလိုဘူး၊ သိုင်းလောကထဲကိုငါ ပြန်ရောက်လာပြီဆိုရင် ဒုတိယလူဆိုတာ ထပ်ပြီး ရှိမနေစေရဘူး"

"ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ"

"ငါ ဘယ်သူဆိုတာ မင်းသိချင်သလား။ ငါဆိုတာ သိုင်းလောကထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းပဲရှိရမယ်၊ သိုင်းလောကရဲ့ မကိုဋ် ဦးသျှောင်ထိပ်ခေါင် ဖြစ်နေရမယ်"

"ကိုယ့်အရိပ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေတဲ့ လူစားမျိုးပဲ၊ သိုင်းလောကမကိုဋ်ဦးသျှောင်ကို ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်တင်ချင်တိုင်းတင်လို့ မရဘူး။ သိုင်းလောကသားတွေက တင်ပေးမှရတာ"

"ငါ့အရိပ် ငါကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေတယ်လို့ မင်းက ပြောနေတာလား။ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို မင်း သိသွားရင် ငါ့လက်ချက်ကြောင့် သေသွားရတာကို မင်းကျေနပ် ဂုဏ်ယူလိမ့်မယ်၊ နောင် မင်းပါးစပ်က ဒီလို စော်ကားတဲ့ စကားသံမျိုး ထွက်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

ထိုသူက ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ဝါးကို မြှောက်တင်လိုက်သည်။

လက်ဝါးပြင်မှာ သွေးနီရောင်လွှမ်းကာ နီရဲနေတော့သည်။

ချန်ပိန်းခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခု လက်ခနဲ ဝင်းလာသည်။ မြင်းကုန်သည် တစ်ယောက်၏ လုပ်ကြံခြင်းခံရမလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကိုလည်း အမှတ်ရမိသည်။

"ခင်ဗျား ခင်ဗျား ငွေတောင်ကုန်းသခင်ကြီး စင်းတာ့ဝမ် မဟုတ်လား"

ဝတ်စုံနက်လူမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

"မင်းပြောတာ မှားတယ်၊ ဒါပေမယ့် နီးစပ်တယ်"

သူ့မျက်နှာကို ယခုထက်တိုင် အဝတ်နက်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားသဖြင့် ချန်ပိန်းမှာ မည်သို့မျှ မခွဲခြားတတ်ပေ။

ဝတ်စုံနက်က အင်္ကျီလက်ကို ရုတ်တရုတ် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ မျက်နှာပေါ်က အဝတ်စက လျှောကျမည့်အသွင် ဖြစ်သွားသဖြင့် ထိုသူ၏ မျက်နှာအသွင်အပြင်ကို တွေ့ရှိရတော့မည်ဟု ချန်ပိန်း ထင်မှတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ထိုသူ၏ဘယ်ဘက်လက်က လျှပ်ပြက်သည့်အလား ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ထပ်မံဖုံးကွယ်ထားလိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝတ်စုံနက်က ညာလက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

"ဝုန်း"

ချောက်ကမ်းပါးအစွန်း၌ ရှိနေသော ချန်ပိန်းမှာ ထိုရိုက်ချက်ကို နောက်ထပ် မည်သို့မျှ မရှောင်နိုင်တော့ပါ။ ရှောင်လျှင်လည်း ချောက်ထဲသို့ ကျရုံသာရှိမည်။

မရှောင်လျှင်လည်း လက်ဝါးအရိုက်ခံရပြီး ချောက်ထဲကျမည်။ သူ့ အဖို့ သေမင်းမှလွဲ၍ အခြားလမ်း မရှိတော့ပါချေ။

ထိုအချိန်၌ သူသည် သူ့ဖခင်ကြီးကို သတိရလိုက် လေတော့သည်။

"ဖေဖေရယ် သားတော့ သွားပြီ"

ချန်ပိန်းတစ်ယောက် သေမင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် ချောက်ထဲသို့ ကျသွားလေတော့၏။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၇၇)

ဇာတ်မြှုပ်သူ လီပိုက်ချောင်

ချန်ပိန်းတစ်ယောက် ချောက်ကမ်းပါးအစွန်းမှ ပြုတ်ကျသွားချိန်တွင်ပင် တစ်ဘက် မတ်စောက်လှသော တောင်စွန်းအထက်မှ လူရိပ်တစ်ရိပ် ခုန်ချလာလေ၏။

တောင်ကမ်းပါးထက်မှ ဝတ်စုံနက်က ကောက်ကျစ်ပြုံး ပြုံးလျက် အေးစက်စက် ပြောနေသည်။

"ဩော် ကျော့်ပိုင်ချူး ရောက်လာခဲ့ပြီကိုး။ မင်းရဲ့ သားရွှေဥမျက်ရှုရတနာလေးတော့ ယမမင်းဆီကို သွားရှာပြီ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ"

လမ်းတွင် ပိတ်ဆို့နေသော ကျောက်တုံးကြီးကြောင့် ဝတ်စုံနက်နှင့် ထိုလူမှာ အနည်းဆုံး ဆယ်ငါးကိုက်ခန့် ကွာဝေးနေပေမည်။

"မင်းက ဘယ်သူ့ကို ကျော့်ပိုင်ချူးလို့ ပြောလိုက်တာလဲ၊ ဘယ်သူကကော ဘယ်သူ့သား ဖြစ်နေရတာလဲ"

ဤစကားသံများကို ချန်ပိန်းတစ်ယောက် တောင်အောက်သို့ ပြုတ်ကျစဉ် ထိုလူနှစ်ဦး ပြောမိကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ချန်ပိန်း၏နားထဲသို့ လေများတဟူးဟူး တိုးလာပြီး နောက်ထပ်စကားသံများကို မကြားရတော့ပေ။

သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဇောချွေးများက ပြန်လာသည်။သို့သော် ချန်ပိန်း သတိမလွတ်ပေ။

သတိကောင်းသဖြင့် ချောက်ထဲ ကျနေချိန်၌ပင်လျှင် သူ့အသက်ရှင်ရေးအတွက် စိတ်ကူးထုတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ချန်ပိန်း ကံကောင်းသည်မှာ ချောက်ကမ်းပါး နံရံဘေးကပ် မကျခြင်း ဖြစ်သည်။

နံရံဘေးကပ်ကျပါက ချောက်ကမ်းပါးခုလတ်မှ ကျောက်ဆောင်အချွန်အတက်များက သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ဓားထက်ထက်ဖြင့် ထက်ခြမ်းခွဲလိုက်သလို ဖြစ်စေခဲ့ပေမည်။

ထိုစဉ် တောင်ခုလတ်၌ တွဲရ ရွဲကျနေသော နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်းကို ချန်ပိန်း ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

သူ့ လက်ဝါးများ ပူခနဲဖြစ်သွား၏။

သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"ထောင်း"

နွယ်ကြိုးဆိုသည်မှာ အတော်အလေး နိုင်ခံ့ပါသည်။

သို့သော် ချန်ပိန်း ပြုတ်ကျလာသည့် အရှိန်မှာ များလှသဖြင့် နွယ်ကြိုးသည် ချန်ပိန်း၏ အလေးချိန်ကို မခံနိုင်ဘဲ ထောင်းကနဲ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

"ဖွမ်း ---"

သူရေထဲ ပြုတ်ကျသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် သူ့ခြေထောက်များက မာကျောသည့် အရာဝ တ္ထု များကို ပြေးဆောင့်သလို ခံစားရပြန်သည်။

နောက်ဆုံး အမှောင်ကမ္ဘာကြီးထဲသို့ ကျရောက်သွားလေတော့ ၏။ အချိန်က မည်မျှ ကြာမြင့် သွားခဲ့သည်မသိ။

ချန်ပိန်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စူးရှသော အလင်းတ န်း များက သူ့မျက်သားထဲသို့ တိုးဝင်လာသဖြင့် ကျိန်းစပ်သွားရသည်။

သူ့အသက်နှင့် ကိုယ်မြဲနေသေးကြောင်း သိလိုက်ရသည့် ခဏ မည်၍မည်မျှ ဝမ်းသာသွားသည်ကို သူဖော်မပြတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ကံကြမ္မာကို အထူးကျေးဇူးတင်မိတော့သည်။

သူသည် လဲလျောင်းနေရာမှ အားယူကာ ထမိသည်။

ခြေထောက်ကို လှုပ်လိုက်မိသည်နှင့် အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သွားကာ ဝုန်းခနဲ ပြန်လဲကျသွားသည်။သတိမေ့သလို ဖြစ်သွား ပြန်၏။

ထိုစဉ် အသံတစ်သံက သူ့နားထဲသို့ တိုးဝင်လာ၏။

အဝေးမှ တစ်စတစ်စ နီးကပ်လာသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။

ဝါးတားတား သံစဉ်များမှ တဖြည်းဖြည်း ပီသလာလေသည်။

ချန်ပိန်းသည် အာရုံစိုက်နားထောင်မိသည်။

"ဖေဖေ သူသေသွားနိုင်မလားဟင်"

တစ်ဘက်မှ တုံ့ပြန်သံပေါ်မလာချေ။

အတန်ကြာမှ ခွန်အားရှိသော လေသံတစ်သံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ ပြန်သည်။

"သူမသေနိုင်သေးပါဘူးကွာ၊ သူ့အသက်က ငယ်ငယ်လေးရှိသေး တာပဲ၊ ဒီလောက်နဲ့ ဘဝနိဂုံးမချုပ်နိုင်သေးပါဘူး"

ချန်ပိန်းသည် မိန်းမောနေရာမှ ထိုစကားသံကို ကြားလိုက်ရသော အခါ ရင်ထဲတွင် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

သူ့မျက်လုံးများကို ဖွင့်နိုင်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မျက်ခွံများက လေးလံနေသဖြင့် လုံးဝဖွင့်မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် အမှောင်ကမ္ဘာထဲသို့ ရောက်ရှိ သွားပြန်လေတော့၏။

သူ့မျက်လုံးများ ဖွင့်လိုက်လျှင် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ အဘိုး အိုတစ်ယောက်နှင့် အသက်ခုနစ်ဆယ်ခန့်ရှိ အဘိုးအိုတစ်ယောက်တို့ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအဘိုးအိုနှစ်ယောက်အနက် အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ဟန် တူသော အဘိုးအိုကား ငွေရောင်ဆံပင်ရှည် ငွေရောင်မုတ်ဆိတ်မွေး များနှင့် လွန်စွာကျက်သရေရှိလှ၏။

အသက်ငါးဆယ်ကျော် အဘိုးအိုကား ဆံပင်မဖြူသေးပေ။ မုတ်ဆိတ်လည်း မရှိပေ။

အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ အဘိုးအိုက ရှင်းပြ၏။

"မင်း ဒီအထဲကို လိမ့်ကျလာတော့ သွေးကြောခြောက်နေရာမှာ လေးနေရာက ပြတ်သွားတယ်၊ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးလည်း ကျိုးသွား ခဲ့တယ်၊ ဘာကြောင့် မင်းမသေလဲဆိုတာ ငါလဲ မတွေးတတ်ဘူး။ ဒီနေရာကို လူတစ်ထောင်ကျ လူတစ်ထောင်စလုံး သေဖို့ သေချာတယ်၊ မင်းဟာ တကယ့် ကံထူးသူပါပဲ"

ချန်ပိန်းက စကားပြောချင်သဖြင့် နှုတ်ခမ်းတပြင်ပြင် ဖြစ်နေသ
သို့သော်လည်း စကားသံက တော်တော်နှင့် ထွက်မလာခဲ့။ ဘက်မှ မုတ်ဆိတ်ဖြူများနှင့် အဘိုးအိုက သူ့ကို လက်ဝါးကာ စကားမပြောရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

"မင်းမှာ အားနည်းနေသေးတယ်၊ စကားပြောလို့ မဖြစ်သေး မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်နေရာကိုရောက်နေသလဲဆိုတာ သိချင်နေတ မဟုတ်လား"

ချန်ပိန်းက ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး -

"ဒီ ရေတံခွန်အောက်မှာ လိုဏ်ဂူအပေါက်တွေ အများကြီးရှိတ မင်းရောက်နေတဲ့ အဲဒီ လိုဏ်ဂူပေါက်ထဲက တစ်ခုထဲမှာပဲ ကံအားလျော် ရေတံခွန်ကို ထိုးဖောက်ပြီး ဒီဂူထဲကို လိမ့်ကျလာခဲ့တာပဲ၊ မင်းဘယ် ဒီထဲကို ရောက်လာရသလဲဆိုတာ ငါတို့ မမေးပါဘူး။ ဒီမှာမင်း ကျန်း တဲ့အထိ ကောင်းကောင်းအနားယူပါ"

ချန်ပိန်းမှာ မယုံကြည်နိုင်အောင်ပင် အံ့သြသွားရတော့သည် အသေအချာ နားစွင့်လိုက်သောအခါ ရေတံခွန်မှရေများ စီးကျ တဝေါဝေါကို ကြားနေရသည်။

သို့သော်လည်း ရေမှုန်ရေမွှား တစ်စက်ကလေးမျှ ဂူထဲ ကျမလာဘဲ ဂူနံရံများကလည်း နို့နှစ်ရောင်ထနေသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရ

အဘိုးအိုက သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ဆေးလုံးတစ်လုံး ခွံ့ပေးသည်။

ချန်ပိန်းမှာ ထိုဆေးလုံးကို မျိုချပြီးသည်နှင့် ပြန်လည်အိပ်ပျော် သွားတော့သည်။

ချန်ပိန်းအိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ သူ့နှာခေါင်းထဲတွင် ဆေးနံ့ကို မွှေးပျံ့စွာ ရှူရှိုက်မိသည်။

သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးကိုလည်း ဝါးခြမ်းပြားနှစ်ခြမ်းစီ ကပ်ကာ ဆေးလူးပေးထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

သူ့အား အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ အဘိုးအိုက ဆေးတိုက်လေ့၊ သစ်သီးသစ်ဥ လာပေးလေ့ရှိသည်။

ထိုအဘိုးအို၏ ပြောပြချက်အရ သူသည် ဤဂူထဲသို့ ရောက်နေ သည်မှာ ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

နောက်ထပ် ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်ခန့် နေပြီးသောအခါတွင်မူ ချန်ပိန်းကောင်းစွာ လမ်းလျှောက်နိုင်နေပေပြီ။

သူသည် အဘိုးအိုနှစ်ယောက် ခွင့်ပြုထားသည့် နေရာအတိုင်း အတာအတွင်း၌ တဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်ကျင့်ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူ့ခြေထောက်များ တဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက် ကျင့်ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူ့ခြေထောက်များ တဖြည်းဖြည်း သန်မာလာသည်။

တဖြည်းဖြည်းသူသိရှိလာသည်မှာ မုတ်ဆိတ်ဖြူနှင့် အဘိုးအိုသည် ဖခင်ဖြစ်ပြီး အသက်ငါးဆယ်ခန့် အဘိုးအိုသည် သားဖြစ်နေသည်ဆိုသည့် အချက်ပင်တည်း။

အဘယ်ကြောင့် ဤသားအဖနှစ်သောက် ဤနေရာ၌ ဇာတ်လာ မြှုပ်နေရသည်ကို သူမစပ်စုပေ။

အကြောင်း တစ်စုံတစ်ခု ရှိရမည်ကိုတော့ သူရိပ်မိနေပေသည်။

တစ်နေ့တွင် အဘိုးအို နှစ်ယောက် ကျားထိုးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သားဖြစ်သူ အတော်ကြာကြာ စဉ်းစားနေသည်ကို ဖခင်ဖြစ်သူ စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြောင်းကို ချန်ပိန်း တွေ့ရှိရလေ၏။

"သား မင်းစဉ်းစားတာ သိပ်ကြာတယ်ကွယ်၊ ဒီအကွက်က ဒီလောက် စဉ်းစားဖို့မှ မရှိတာ"

"ဖေဖေကလဲဗျာ ကျားကစားမှတော့ စဉ်းစားရမှာပေါ့၊ မစဉ်းစားဘဲ ထိုးရင် ရှုံးတော့မှာပေါ့ဗျ"

"မဟုတ်သေးဘူး။ ကျားကစားရင် စဉ်းစားရတယ်ဆိုတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအကွက်က ဒီလောက် စဉ်းစားရမယ့်အကွက် မဟုတ်လို့ ငါကပြောနေတယ်"

သားဖြစ်သူက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ကျားကွက်များကို တစ်ကွက်ပြီး တစ်ကွက် လျှောက်တက်ပစ်သည်။

ကျွေးပစ်သည်။ စားပစ်သည်။

နောက်ဆုံး သူသာ ရှုံးတော့သည်။

"ဖေဖေနဲ့ ကျားထိုးရတာ စိတ်ပျက်စရာပဲ"

ငွေရောင်ဆံပင်နှင့် အဘိုးအိုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး ဘေးမှလာရပ်ကြည့်သော ချန်ပိန်းကို တစ်ချက်မျှ စောင်းငဲ့ကြည့်၏။

ထို့နောက် ဒုတိယတစ်ပွဲကစားရန် ကျားကောင်များကို ပြန်စီပြီး လေ၏။

ဤဒုတိယပွဲတွင်လည်း သားဖြစ်သူပင် ရှုံး၏။ ဤသို့ဖြင့် ငါးပွဲတိတိ ဆက်ကစားရာ ငါးပွဲစလုံး သားပင် ရှုံးနိမ့်ရသည်။

"အင်း - သမီးယုံယင်သာ ဒီနေရာမှာရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ သူက ကျားထိုးသင်တာ မင်းထက်နောက်ကျပေမယ့် သိုင်းပညာမှာတော့

မင်းထက် အများကြီး သာသွားတယ်၊ ကျားထိုးတယ်ဆိုတာကလဲ တော်တဲ့လူနဲ့ ကစားမှ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွပြီး ကစားလို့ကောင်းတာ"

ယုံယင် ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ချန်ပိန်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆဌမမြောက်ပွဲ ကစားရန် အဘိုးအိုက ကျားကွက်များကို ပြန်စီနေပေပြီ။

သားဖြစ်သူက စိတ်မပါ လက်မပါ ကစားနေ၏။

တစ်ကြိမ်တွင် ချန်ပိန်းက သားဖြစ်သူ ရွှေ့ရမည့် အကွက် တစ်ကွက်ကို လမ်းညွှန်ပြောလိုက်မိ၏။

ထိုအကွက်သည် အဓိကအကွက်ဖြစ်သည်။

ချန်ပိန်း ညွှန်ပြသလို မရွှေ့လျှင် သားဖြစ်သူ မုချရှုံးလေလိမ့်မည်။

"ဟား ဟား - ဒီတစ်ခါတော့ ဖေဖေရှုံးပြီ"

မုတ်ဆိတ်ဖြူ အဘိုးအိုသည် ချန်ပိန်းကို တအံ့တသြကြည့်၏။

"ဒီသူငယ်က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီလောက် ဉာဏ်ကောင်းနေတာ ပါရမီထူးရှိလို့ဖြစ်မှာပဲ၊ သူ့ဒဏ်ရာ ကုပေးကတည်းက ငါ သတိထားကြည့်မိတယ်၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ကြည်လင်သန့်စင်တဲ့ အနီးအငွေ့တွေက လည်ပတ်ပွားများတယ်၊ ညစ်ညမ်းတဲ့ အနီးအငွေ့တွေက ခန္ဓာကိုယ် အပြင်ဘက်ကို လည်ထွက်နေတယ်၊ ဒီလောက် စိတ်ဓာတ်ကြည်လင်တဲ့ သူငယ်မျိုး ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ သိုင်းပညာသင်ရင် သူဟာ သိုင်းလောကရဲ့ ကျောရာဇ်တစ်ပါး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်"

ထိုစဉ် သားဖြစ်သူက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို အားပါးတရ ပွတ်လိုက်ပြီး -

"သိပ်ကောင်းတဲ့အကွက်ပဲ၊ အဖေတော့ ပြိုင်ဖက်ကောင်း တစ်ယောက် ရပြီပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ပြီး မိုလ်မကျနိုင်တော့ဘူး။ ဟိုကောင်မလေး ကျိုယုံယင်မရှိလည်း ကျွန်တော့်အဖို့ အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါဘူး"

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ချန်ပိန်း သိလိုက်ပါသည်။

ငွေရောင်မုတ်ဆိတ်နှင့် အဘိုးအိုသည် ကျိုယုံယင်၏ဆရာဖြစ်သူ လီပိုက်ချောင်မှတစ်ပါး အခြားသူ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ချန်ပိန်း သိလိုက်ပါလေပြီ။

ငွေရောင်မုတ်ဆိတ်နှင့်အဘိုးအိုက ချန်ပိန်းပခုံးကို အသာအယာ ပုတ်လိုက်သည်။

"ငါ့မြေးက ဉာဏ်ထက်ပါတယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံလူဟာ ဒီအကွက်ကို စဉ်းစားမိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့လို အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်က မင်းကို အရှုံးမပေးနိုင်သေးဘူး။ ဒီဂူက ကျဉ်းလွန်းပါတယ်ကွာ၊ တို့ အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး ကောင်းကောင်း အနိုင်အရှုံးကို အချိန်ယူ ကစားကြရအောင်"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် လီပိုက်ချောင်က ထွက်သွားသည်။

ချန်ပိန်းလည်း အဘိုးအိုနောက်မှ လိုက်သွားသည်။

လီပိုက်ချောင်၏သားဖြစ်သူက ယခုမှ သူ့ဝင့်ကျွတ်သွားဟန်ဖြင့် ချန်ပိန်းကို မြန်မြန်လိုက်သွားရန် လက်ဖြင့် အချက်ပြသည်။

ဂူပေါက်မှ ထွက်လာသောအခါ သူတို့၏ မလှမ်းမကမ်း တောင်နှုတ်ခမ်းဘေး၌ ရေများ တဝေါဝေါ စီးသွန်ကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤနေရာ ဤဒေသ၏ ပထဝီ မြေပြင်ဖွဲ့စည်းပုံမှာ လွန်စွာ ရှုပ်ထွေးလှကြောင်း ချန်ပိန်း သိလာ၏။

အဘိုးအိုများ မပါဘဲ ဤနေရာမှထွက်ရန် လွယ်ကူမည် မဟုတ်ဟု ချန်ပိန်း တွေးသည်။

အဘိုးအိုသည် အမောက်အသင့် မြေပြင်ညီသော နေရာ၌ ရပ်လိုက်ပြီး မြေပြင်၌ တောင်ဝှေးဖြင့် ကျားကွက် ရေးခြစ်လိုက်သည်။

ချန်ပိန်းက အလိုက်သိစွာပင် ကျောက်ခဲကလေးများကို ရှာဖွေသည်။

အဘိုးအိုရှေ့၌ စုပုံချထားပေးလိုက်၏။

အဘိုးအိုက ချန်ပိန်းကို လေးနက်စွာကြည့်သည်။

"ငါ့မြေး - မင်း ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ပညာတစ်ခုကို မှတတ်ချင်ဘူးလား"

"သိုင်းပညာလား ဘာဘ"

"ဟင့်အင်း - သိုင်းပညာတော့ မဟုတ်ပါဘူး"

"ကျွန်တော် သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေ"

"ဝက်ပါ ပညာ"

ချန်ပိန်း အလွန်တရာ ဝမ်းသာသွား၏။

တစ်ဖက်လူအား ထိမိုက် ထိုးခုတ်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ဒုက္ခအကြီး အကျယ်ရောက်စေနိုင်သည့် ဝက်ပါပညာ၏ အစွမ်းကို သစ်စခန်း ကျေးရွာ၌ ကျိုယုံယင်က သူ့အား ပြသခဲ့ပြီးလေပြီ။

"ကျွန် - ကျွန်တော် သိပ် - "သိပ်သင်ချင်ပါတယ်"

"အေး - အဲဒီ ဝက်ပါပညာဆိုတာက နည်းနည်းရှုပ်ထွေးတယ်၊ ဉာဏ်မကောင်းရင် သင်ရခက်တယ်၊ မင်းက ဉာဏ်ကောင်းတော့

ပြောစရာမရှိဘူး။ ကဲ - ကျားကစားကြမယ်၊ ဒီလိုကစားရင်း ဝက်ပါပညာ ကို မင်း သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်"

ဤတွင်မှ ချန်ပိန်းသည် သဘောပေါက်တော့သည်။

အဘိုးအို လီပိုက်ချောင်သည် သားဖြစ်သူကို ကျားကစားရင်း ဝက်ပါပညာ၏ သဘောကို သင်ကြားပေးနေခြင်းသာဖြစ်မည်။

သားဖြစ်သူမှာ ဉာဏ်မကောင်းသဖြင့် အဘိုးအို သင်ကြားပေး သည့် ပညာကို မရယူနိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မကြာမီ ချန်ပိန်းနှင့် လီပိုက်ချောင်တို့ ကျားကစားကြတော့၏

လီပိုက်ချောင်၏ ကျားကွက်များမှာ လွန်စွာ ထူးဆန်းသဖြင့် ကျားကွက်တိုင်းကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်သားနေရသည်။

လီပိုက်ချောင်သည်လည်း ချန်ပိန်း၏ စိတ်ပါဝင်စားမှုကို တွေ့ သောအခါ လွန်စွာ ဝမ်းသာကြည်နူးမိသည်။

တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် စိတ်ပါလက်ပါ ရှင်းပြသင်ကြားပေးသည်။

တစ်ပွဲ ကစားပြီးရုံနှင့် ချန်ပိန်းမှာ ဝက်ပါပညာ၏ သဘော အနည်းငယ် ရိပ်စားမိလာ၏။

"ကျေးဇူးပါပဲ ဘဘရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဆက်သာ သင်ပေး ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်"

"အေး - ဒီစစ်ဗျူဟာကို မြွေလိမ်မြွေကောက် ဗျူဟာလို့ခေါ်တယ် ဒါကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ဝေးက စတင်သင်ကြားခဲ့တာပဲ၊ ဒီအကွက်ထဲမှာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ အကွက်ပြောင်းကလေးတွေ အများကြီးရှိသေး တယ်"

အဘိုးအို လီပိုက်ချောင်သည် ချန်ပိန်းရှိနေသည်ကို မေ့သွား ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုးရေရွတ်နေပြန်သည်။

"မြွေလိမ်မြွေကောက်ဗျူဟာ ဟိုနှစ်တွေကသာ ဒီဗျူဟာကို အသုံးချခဲ့ယင် ရန်သူ ဝင်စီးတာကို ခံခဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး"

သည်စကားသည် သူ့ကို ပြောသည့်စကား မဟုတ်မှန်း ချန်ပိန်း သိ၏။

ထို့ကြောင့် ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်၍ နားထောင်နေလိုက်သည်။

အဘိုးအို လီပိုက်ချောင်က -

"ငါ့မှာ အပေါင်းအသင်းတွေ အများကြီးရှိခဲ့တယ်၊ ငါ့ အပေါင်း အသင်းတွေထဲ ဉာဏ်ပညာလဲထက် ရိုးလဲရိုးသားတယ်ဆိုတဲ့လူ အတော် ရှားတယ်၊ အဲ - တုံ့ညီနောင်နှစ်ဖက်တော့ ရှိခဲ့သပေါ့ကွယ်၊ သူတို့ ပြီးယင်တော့ မင်းပဲ"

ချန်ပိန်းမှာ တုံ့ညီနောင်ဆိုသော စကားကို ထပ်မံကြားလိုက်ရပြန် သဖြင့် ဤအဘိုးအိုသည် လီပိုက်ချောင်ဖြစ်မည်မှာ မြေကြီးကို လက်ဝါး နှင့်ရိုက်သကဲ့သို့ သေချာသွားလေ၏။

"ဘဘဟာ သူ့ရဲကောင်းကြီး လီပိုက်ချောင် ဆိုတာများလား ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မေးတာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်"

အဘိုးအိုသည် ပထမပိုင်း၌ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းလိုလို မျက်နှာထားပြောင်းလဲကာ ပြုံးယောင်သမ်းလာ၏။

"အင်း - ငါ့မြေးက ငါ့ကို ဘယ်လိုကြောင့်များ လီပိုက်ချောင်လို့ ခန့်မှန်းမိတာလဲ"

"စောစောက ဘဘက ကျိုးယုံယင်နာမည်နဲ့ သူ့ရဲကောင်းကြီးတုံ့ နာမည်ကို ထည့်ပြောလိုက်လို့ ကျွန်တော် မှန်းဆကြည့်နိုင်တာပါ၊ ရောက်လာခါစတုန်းကတော့ ဘယ်လိုမှ မတွေးဆနိုင်ပါဘူး"

ချန်ပိန်းက ပြောလက်စနှင့် တောအစပ်တစ်ခုတွင် ဝူအဘိုးအိုနှင့် တွေ့ခဲ့ပုံ၊ ကျိုယုံယင်၏ ဝက်ပါဖျူဟာကို အသုံးချပုံ၊ တုံချီစင်း ရောက်လာခဲ့ပုံတို့ကို စီကာပတ်ကုံး ပြန်လည်ပြောပြလိုက်သည်။

လီပိုက်ချောင်သည် ထိုစကားများကို ကြားလိုက်မှချန်ပိန်းအပေါ် လုံးဝ သံသယကင်းရှင်းသွားသည်။

အဘိုးအိုလီပိုက်ချောင်၏ စိတ်နှလုံး နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေပြီကို သိလိုက်ရသဖြင့် ချန်ပိန်းက သူသိလိုသည့် အချက်ကို ပြောင်းပင်မေးလိုက်မိတော့သည်။

"ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘာဘဟာ ငယ်စဉ်တုန်းက ဩဇာတိက္ကမကြီးမားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ဒီနေရာလာပြီး ဇာတ်မြှုပ်နေရတာလဲ ခင်ဗျာ"

ချန်ပိန်းသည် မေးသာ မေးလိုက်ရသည်၊ စိတ်ထဲကတော့ ခပ်ကြောက်ကြောက် ဖြစ်သည်။

သို့သော် လီပိုက်ချောင်မှာ မည်သို့မျှ ထူးထူးကဲကဲ ခံစားရပုံ မရှိချေ။

ယဲ့ယဲ့ကလေးမျှ ပြုံးလိုက်ပြီး ခပ်အေးအေးပင် ပြောလေသည်။

"တကယ်တော့ ရာထူးဌာနန္တရဆိုတာ ချမ်းသာခြင်း အစစ်အမှန် မဟုတ်ပါဘူး ငါ့မြေးရယ်၊ လောကီ အရေးအခင်းဆိုတာ သိပ်ကို ရှုပ်ထွေးလှပါတယ်၊ ငါ့အဖို့တော့ အခုလို ထင်းရှူးပင်အောက်မှာ ကျားထိုးနေရတာကိုပဲ ပျော်ပိုက်လှပါပြီကွယ်"

သူတို့ တစ်ချိန်လုံး ကျားထိုးကြသည်။

ထူးဆန်းသော ဝက်ပါဖျူဟာ ခင်းကျင်းပုံများကို ဆက်သင်ပေးသည်။

ဉာဏ်ကောင်းသည့် ချန်ပိန်းကလည်း ထိုပညာများကို အရယူနိုင်ခဲ့ပေသည်။

နေက တဖြည်းဖြည်း စောင်းလာခဲ့သည်။

လီပိုက်ချောင်က ချန်ပိန်းကို ပညာအနည်းငယ် ထပ်မံသင်ပေး၏။

ချန်ပိန်းစိတ်ဝင်တစား လိုက်မှတ်သားထားသဖြင့် ကောင်းစွာသဘောပေါက်နားလည်သည်။

လထွက်သောအခါမှ နှစ်ယောက်သား ကစားကွက်ရပ်ပြီး ထိုနေရာမှ ထကြသည်။

ဂူဝသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိသောအခါ လီပိုက်ချောင်က သူ့သားကို အော်ခေါ်လိုက်လေ၏။

"ရီလင်း ရီလင်း ညစာ ပြင်ပြီးပြီလားဟေ့"

လီပိုက်ချောင်၏ခေါ်သံ ရုတ်တရက် ရပ်ဆိုင်းသွားသဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားနေသည်ဟု ချန်ပိန်းသိလိုက်သည်။

လီပိုက်ချောင် ဘေးသို့ပန်းတက်ပြီး ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ရှေ့မှမြင်ကွင်းက သူ့ကို အကြီးအကျယ် အံ့ဩတုန်လှုပ် သွားစေသည်။

လီပိုက်ချောင်၏သား ရီလင်းကား သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် မြေကြီးပေါ်တွင် လဲကျနေလေပြီတကား။"

❖ ❖ ❖

အခန်း (၇၈)

လျှို့ဝှက်သောသိုင်းကျမ်း

ရီလင်း၏ ကျောပေါ်တွင် ဓားရှည်တစ်ချောင်း တန်းလန်းစိုက်နေပြီး လတ်တလော ထိုးစိုက်ထားသည်နှယ် လက်ကိုင်ရိုးစမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ်နေ၏။ သွေးများလည်း စီးကျနေသည်။

"သားလေး သား ရီလင်းရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွယ်"

လူကဇရာထောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း သားအပေါ်တွင် ထားသော လီပိုက်ချောင်၏ အချစ်နှင့်မေတ္တာကား ဇရာမထောင်းသေးချေ။

မျက်ရည်များက ပါးပြင်မှ စီးဆင်းကာ မုတ်ဆိတ်ဖြူများတွင် ဟီးလေးခိုနေကြသည်။

ချန်ပိန်းက ခါးကိုင်းလိုက်ပြီး လီရီလင်း၏ သွေးကြောကို စမ်းကြည့်မိသည်။

အသက်မရှိတော့။

လီပိုက်ချောင်က သား၏အလောင်းကို ကောက်ယူ ပွေ့ချီလိုက်သည်။

"သားရယ် မင်းဟာ မင်းဖေဖေကြောင့် သေရတာပါ၊ မင်းဘဝတလျှောက်လုံးမှာ ဘယ်သူနှင့်မှ ရန်ငြိုးရန်စ ရှိခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကံကြမ္မာဟာ တကယ်ပဲ ရက်စက်လှပါကလားကွယ်"

ချန်ပိန်းတစ်ကိုယ်လုံး သွေးများဆူကြွလာသည်။

ဤအဘိုးအိုနှစ်ယောက်စလုံးသည် သူ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်များသာဖြစ်သည်။

သူဒေါသထွက်သော်လည်း မည်သူ့ကို လက်စားချေရမှန်း မသိပေ။

ထို့ကြောင့် လီရီလင်း စောစောတုန်းက လဲကျနေသော နေရာ၌ ရှာဖွေရာ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"ဘဘ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး"

လီပိုက်ချောင်က ချန်ပိန်းညွှန်ပြရာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဂူကြမ်းမြေကြီးပေါ်တွင် အတွင်းအားဖြင့် တုန်ယင်စွာ ရေးထိုးထားသော "မဲ" ဟူသော စာလုံးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လီရီလင်းက သေအံ့မူးမူးအချိန်တွင် ရေးထိုးသွားသည်မှာ သေချာလှ၏။

လီပိုက်ချောင်က ထိုစာလုံးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေသည်။

ချန်ပိန်းသည် ထိုစာကိုကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရလိုက်သည်။

"သူများ ဖြစ်နေမလား"

ဝတ်စုံနက်လူကို သတိရပြီး ရေရွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း လီပိုက်ချောင် သူ့စကားသံများကို မကြားချေ။

လီပိုက်ချောင်သည် သားဖြစ်သူကို ဖက်၍ အားရအောင် ငိုကြွေး၏။

ပြီးမှ ဂူအပြင်သို့ ထွက်ကာ မြေမြှပ်သင်္ဂြိုဟ်သည်။

ချန်ပိန်းက လိုက်လံ့စွာ ဝင်ရောက်ကူညီသည်။

လီရီလင်းအတွက် မှတ်တိုင်စိုက်နေချိန်တွင် အဘိုးအိုက အထိတ် တလန့် ရေရွတ်မိတော့သည်။

"ဗိုလ်ချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ဝေးရဲ့ အာတ်ဂူ အာတ်ဂူ"

အဘိုးအိုသည် ကဗျောင်ကတမ်း ရေရွတ်ပြီး ဂူထဲသို့ ပြေးဝင်သွား သည်။

ချန်ပိန်းလည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားမိ၏။

လီပိုက်ချောင်သည် ဂူထဲ၌ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ လျှောက်ကြည့် နေသည်။

"ဘဘ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

လီပိုက်ချောင်က ဘာမျှပြန်မဖြေချေ။

ချန်ပိန်းလည်း သူကြည့်သည့် နေရာတိုင်းကို လိုက်လံ မျက်လုံး ကစား ကြည့်မိသည်။

ဂူထဲတွင်ရှိသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ခုတ်ထစ်ထား ကြောင်းတွေ့နေရသည်။

အဘယ့်ကြောင့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ခုတ်ထစ်ထား ကြောင်း ချန်ပိန်းနားမလည်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေရာရောက်သော် အဘိုးအို လီပိုက်ချောင်က ခပ်ညိုညို ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ကျောက်တုံးမျက်နှာပြင် ပေါ်သို့ လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

"ကျွီ"

ချန်ပိန်း အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားရတော့သည်။

ကျောက်တုံးနောက်ကွယ်မှာ ဂူနံရံက လခြမ်းပုံသဏ္ဍာန် ဘေးသို့ ရွေ့လျားသွားပြီး မြေအောက်လိုဏ်ဂူ တစ်ခုကို ဇာပ်ဆင့်တွေ့လိုက်ရ၏။

လီပိုက်ချောင်က သူ့ကို ခေါင်းညိတ် ခေါ်လိုက်သည်။

ချန်ပိန်းသည် ဘာမျှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အဘိုးအိုနောက်မှ ကပ်လိုက် သွားမိ၏။

လှေကားအဆုံးတွင် ခြောက်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသော အုတ်ပြား စ်ချပ် ထောင်ထားပြီး ဘေးတွင်လည်း ကျောက်တိုင်နှစ်တိုင် ရှိနေသည်။

တိုင်ထိပ်တွင် ကျောက်ဖြူသားဖြင့် ပန်းကနုတ်များ ထုထွင်း ထား၏။

အုတ်ပြားကို လှည့်ပတ်ကျော်ဖြတ်လိုက်သည်နှင့် အရိုးစုတစ်ခုကို ကျောက်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက်အနေအထားဖြင့် အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိလိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ လီပိုက်ချောင် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလေသည်။

"အင်း ဘုရား သိကြားမလို့ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ဝေး အရိုးစ ဘေးမသီ န်မခဘဲ ရှိနေပါကလား"

ချန်ပိန်းကနောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ပြီးလျှင်

"ဒါက ဘာလဲ ဘဘ၊ နန်စုံ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ဝေးရဲ့ အရိုးစုလား"

"ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့က သစ္စာဖောက် ချင်ကွေးရဲ့ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်တာခံခဲ့ရတယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ သိုင်းလောကရဲ့ ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မာတိုးချင်က အခေါင်ထဲခိုးဝင်ပြီး အလောင်းကို ယူခဲ့တယ်၊ လျှို့ဝှက်တဲ့နေရာမှာ မြှုပ်နှံထားခဲ့တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊

ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်ထားမှန်း ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ဘဘနဲ့ ဘဘ... ဒီမှာလာဇာတ်မြှုပ်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေရာကို လာ... ကြရတာပဲ"

လီပိုက်ချောင်က အသေအချာ ရှင်းပြသဖြင့် ချန်ပိန်းမှာ အရိုး... ကြည့်ပြီးစိတ်ထဲတွင် ကြည်ညိုလေးစားစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာရသည်။

အရိုးစုထိုင်နေသော ကုလားထိုင်မှာ ကျောက်သားကုလားထိုင် ကြီးဖြစ်သည်။

ကုလားထိုင်၏ဘေးရှိ တစ်နေရာကို လက်ဖြင့် နှိပ်လိုက်သော အခါ အံဝှက်ကလေးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။

လီပိုက်ချောင်က အံဝှက်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။ ဝါကြန့်ကြန့် စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် ပါလာ၏။

"လျှို့ဝှက်သိုင်းကျမ်း မပျောက်ဆုံးဘူးဆိုတော့ လူသတ်သမား... ဒီကိစ္စအတွက် ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးနှင့်တူတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်... လဲ ဒီကျမ်းစာအုပ်ကို ရှတ်တရက် ရှာမတွေ့တဲ့ မင်းနဲ့ငါ ပြန်လှည့်လာ... ကိုတွေ့လို့ ကတိုက်ကရိုက် ထွက်ပြေးသွားတာများလား မသိဘူး"

လီပိုက်ချောင်က ချန်ပိန်းကို လှမ်းပြောသည်။

"ဒီလျှို့ဝှက် သိုင်းကျမ်းကို ဒီအရိုးစုဘေးက တွေ့ခဲ့တာ... ပထမပိုင်းမှာ စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာနဲ့ ဝက်ပါပညာတွေ ရေးထားတယ်... ငါ့ရဲ့ဝက်ပါပညာဟာ ဒီအထဲက ရခဲ့တာပဲ၊ ဒုတိယပိုင်းမှာတော့ သိုင်းပညာ... ရပ်တွေပါတယ်၊ ရှဲမျိုးရိုးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပညာတွေပဲ၊ ရဲရှိုးရာ လက်ဝါးသိုင်း... အကွက်ငါးဆယ်နှင့် လက်သီးဘုရင်သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်ပါတယ်"

"လက်သီးဘုရင် ဟုတ်လား ဘဘ"

လီပိုက်ချောင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ထိုအခါ ချန်ပိန်းက သူကြားဖူးသမျှတို့ကို လီပိုက်ချောင်အား ပြန်လည်ပြောပြလေတော့၏။

"ကျွန်တော့်ဘဘကြီးချန် ပြောဖူးတာကတော့ အဲဒီလက်သီးဘုရင် သိုင်းကွက်တွေဟာ နန့်စုံလူစွမ်းကောင်းအဖွဲ့က တီထွင်ထားတဲ့ ပညာလို့ သိရပါတယ်၊ သူ့သိုင်းကွက်တွေက "မိုးခြိမ်းရင်တုန် သိုင်းကွက်သုံးကွက်" "နေနတ်တိမ်ခွင်း" သိုင်းကွက်တွေနဲ့ သိပ်ပြီးမခြားနားဘူးတဲ့၊ ဒီလို တိမ်ကောပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သိုင်းကွက်တွေ မထင်မှတ်ဘဲ ဒီနေရာမှာ ရောက်ရှိနေတယ်ဆိုတာကို သိုင်းလောကမှ သတင်းပျံ့သွားရင် တိုက်ကြ နိုက်ကြ၊ သတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြတွေတော့ ဖြစ်ကုန်မှာပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီသိုင်းကျမ်းထဲမှာ ရေးထားတဲ့ သိုင်းကွက် တွေက ဒီဘက်ခေတ်ကလူတွေ သင်ယူလို့မရတာချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ဘဘလည်း ဒီသိုင်းစာအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နှစ်တော်တော်ကြာအောင် စဉ်းစားခဲ့တယ်၊ ဘယ်သူ့ကို ပေးရမလဲဆိုတာပေါ့ သားလေးရီလင်းကလည်း ဉာဏ် သိပ်ထိုင်းတော့ ခုထက်ထိ သင်မပေးဖြစ်ခဲ့ဘူး"

လီပိုက်ချောင်က ချန်ပိန်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့အကြည့်က ထူးခြားလှ၏။

ချန်ပိန်း၏ နှလုံးသားထဲတိုင် အကဲခတ်ပုံမျိုးဖြစ်၏။ ချန်ပိန်းမှာ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်မိ၏။

အတန်ကြာမှ အတိုးအိုလီပိုက်ချောင်က သိုင်းကျမ်းကို လှမ်းပေး ၏။

"အဖိုးထိုက်ရတနာဆိုတာ ထိုက်တန်တဲ့လူမှ ရထိုက်ကြတယ်၊ ကဲ - ငါ့မြေးယူပေတော့၊ ငါ့မြေး ဘယ်လောက် ဝီရိယရှိတယ်ဆိုတာ ဘဘ စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ"

ချန်ပိန်းမှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး ထိုစာအုပ်ကို ငြင်းဆန်ဟ ပြင်လိုက်၏။

လီပိုက်ချောင်က လက်ဝါးကာပြ၏။

"အခုအချိန်မှာတော့ မင်းလည်း ဒီပညာတွေကို လေ့လာကျင့်ကြံ အချိန်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ သိမ်းထားလိုက်ပါ၊ တကယ်တမ်းသာ ငါခန့်မှ ထွက်ဆထားတာ မမှားဘူးဆိုရင် သားလေးရီလင်းကို သတ်သွားတဲ့သ ဒီည ဒီကို ပြန်လာရမှာပဲ။

"ဘဘက ဘာကြောင့် တပ်အပ်ပြောနိုင်ရတာလဲ"

"အဲဒီလူ လာတာဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဒီစာအုပ်အတွက် လာတာပဲဖြစ်ရမယ်၊ စာအုပ်ကို မရသွားလို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်ကျေနပ်နိုင် ပါ့မလဲ၊ ထပ်ပြီး မလွဲမသွေ လာရတော့မှာပေါ့"

ချန်ပိန်းက မတတ်သာသည့်အဆုံး စာအုပ်ကို ရင်ခွင်ထဲထိုးထည့် သိမ်းဆည်းထားလိုက်ရင်း -

"ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဒီမှာပဲ ချောင်းမြောင်းစောင့်ဖမ်း ရတော့မှာပေါ့"

လီပိုက်ချောင်က စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"သား ရီလင်း သေဆုံးရပုံကိုကြည့်ရတာ လူသတ်သမားဟာ အ ဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်မှာ ကျိန်းသေတယ်၊ ညီလေး တုံ့ခို စင်းတောင်မှ သူ့လောက် ထက်မြက်ပါ့မလား မပြောနိုင်ဘူး၊ ဘဘက လည်း သူ့ပြိုင်ဖက်တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့ တို့တွေ သူ့ရန်ကို ကာကွယ်ဖို့ ကြိုတင်စီစဉ်ကြရမယ်"

လီပိုက်ချောင်က လက်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်သည်။

"ဘဘ - ဂူပြင်ကို ထွက်မလို့လား၊ ဒီထဲမှာ ဝက်ပါမခင်းဘူးလား"

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ဝေးဂူထဲမှာ ဝက်ပါခင်းပြီး စောင့်နေရင် ဟိုကောင်အကြိုက်ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ဒီဂူရှိမှန်းမသိအောင် တတ်နိုင် သလောက် သိုဝှက်ထားရမယ်"

အဘိုးအိုသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရေမှ ထွက်သွားလေတော့၏။

ချန်ပိန်းသည် ဗိုလ်ချုပ်ရွှဲ့ဝေး၏ အရိုးစုကို လက်သီးနှစ်ဘက်ဆုပ် ဂါရဝပြုပြီး လီပိုက်ချောင့်နောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားလေတော့၏။

မြေအောက်လိုဏ်ဂူမှ ထွက်ပြီးသောအခါ လီပိုက်ချောင်က ခပ်ညှိုညှို ကျောက်တုံးပေါ်မှ ခလုပ်ကို နှိပ်ချလိုက်လေ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ဝေး၏ ဂူသချိုင်း အပေါက် ပြန်ပိတ်သွားတော့သည်။

လီပိုက်ချောင်သည် ဂူဝသို့ ထွက်သွားပြီး ချန်ပိန်းအား ကျောက်တုံး များ ရွှေ့ယူလာစေ၏။

အချို့ ကျောက်တုံးကြီးများမှာ ကြီးမားလှသဖြင့် တုတ်ချောင်းများဖြင့် ကုတ်သဘော ထိုးကော်ယူလာရ၏။

"ဒီနေရာမှာ ဒီကျောက်တုံးကို ထား၊ ဒီနေရာမှာ ဟိုကျောက်တုံးကို ထား"

လီပိုက်ချောင် စေခိုင်းသည့်အတိုင်း ချန်ပိန်းက ကျောက်တုံးကြီး များကို ရွှေ့ပေးနေရလေ၏။

အားလုံး ပြီးစီးသောအခါ ချန်ပိန်းမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြိုက်ပြိုက် စီးကျနေလေပြီ။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဂူထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နေရာယူ ပုန်းအောင်းနေကြသည်။

အချိန် တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးလာပြီး ညဥ့်က နက်သည့်ထက် နက်လာသည်။

ရေတံခွန်မှ ရေကျသံများကလည်း ညဥ့်ယံကို တစ်စတစ်စ လွှမ်းမိုး လာသည်။

အချိန်အတော်ကြာ ကုန်လွန်သွားလျှင် ရေသံများကြားမှ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

"ရှပ် - ရှပ် - ရှပ်"

ချန်ပိန်းမှာ ဇောချွေးများ ရွှဲနစ်အောင် ကျလာ၏။ လက်သီးနှစ်ဖက် ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားပြီး ဝတ်စုံနက်များ ဖြစ်နေမလားဟု စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

အချိန်ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ ခြေသံကလည်း ဝေးရာမှ တဖြည်း ဖြည်း နီးကပ်လာသည်။

ချန်ပိန်း၏ ရင်အစုံသည်လည်း တဆတ်ဆတ် ခုန်လာသည်။

ချန်ပိန်းသည် လီပိုက်ချောင်ကို လှမ်းကြည့်၏။

လီပိုက်ချောင်က အေးစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဂူဝသို့ ကြည့်နေ သည်။

လီပိုက်ချောင် မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေပုံမှာ ရုပ်တုကြီးတစ်ခုနှယ် တူနေသဖြင့် ချန်ပိန်းမှာ သူတစ်ကိုယ်တည်း ရှိနေသလို ခံစားလိုက်ရ သည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၇၉)

လျှို့ဝှက်သောသိုင်းကျမ်း

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ခရီးပြင်း နှင်ခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ တည်းခိုဆောင်တစ်ခုတွင် အနားယူ အိပ်စက်မိသည်။

အိပ်သည်ဆိုသော်လည်း သိုင်းသမားများ၏ အာရုံသုံးပါးမှာ အမြဲ တစေ နိုးကြားပွင့်လင်းနေသဖြင့် သာမန်လူသားများထက် နိုးကြားမှု ရှိပေသည်။

အိပ်နေရင်းမှ နားထဲတွင် ပလွေသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ အိပ်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။

"သူ - ဒီအနီးအနားမှာ ရှိနေတာ အံ့ဩစရာပဲ"

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ပလွေသံကို အသေအချာ နားထောင်ပြီး မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

ပလွေသံက ဆွတ်ပျံ့ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသော တေးသံကို ဖော်ထုတ် နေသည်။

"လျံအော့ကိုး ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်၊ စားသွားနဲ့ ဖက်နေရတဲ့ သိုင်းသမားဘဝမှာ သူက ဘာဖြစ်လို့ လွမ်းဆွေးနေရတာလဲ"

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ပလွေသံ ထွက်ပေါ်လာရာ နေရာဆီသို့ ပြေးလွှားသွားသည်။ လရောင်က ဖြိုးဖြိုးဖြက်ဖြက် သာထိန်နေသည်။

မြို့ပြင်တစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ကျောက်စိမ်းပလွေတားရှင် လျံအော့ကိုးတစ်ယောက် မှိုင်းညှိုသော မျက်နှာထားနှင့် ပလွေမှုတ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

"လျံအော့ကိုး"

လျံအော့ကိုး အံ့အားသင့်သွားသည်။ ပလွေသံလည်း ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

ကရုဏာသက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသော ပိုင်ထက်ကျွင်းကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်ရည်များ တတွေတွေ စီးကျလာတော့သည်။

"အစ်ကိုကြီး နေကောင်းတယ်နော်"

ထိုစဉ် ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် လျံအော့ကိုး၏ ဘယ်ဘက်အင်္ကျီလက်မောင်းအိုး ပြားကပ်နေသည်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်း တုန်လှုပ်သွားသည်။

"လျံအော့ကိုး။ မင်း - မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

လျံအော့ကိုးက မျက်ရည်များကို မျက်တောင်ဖျားနှင့် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်သိမ်းလိုက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း အနည်းငယ် ရှင်းပြသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

"လက်မောင်းတစ်ဖက် မရှိတော့တာ နည်းနည်းပါးပါး ထိနိုက်တာလားကွ၊ ပြောစမ်း ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ၊ အဘိုးကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

တရုတ်ပြည် အနောက်ပိုင်းက လာတာပါ။ ဝူမျိုးနွယ်ထဲကလို့ ဆင်ရတာပဲ"

ပိုင်ထက်ကျွင်း ဒေါသထွက်မိသည်။

စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ခုတ်ချလိုက်မိသည်။

သစ်ပင်ငယ်သည် ခါးလယ်မှ ဖြောင်းခနဲ ပြတ်ကာ မြေပေါ်သို့ ကျိုးသွားရတော့သည်။

"အစ်ကိုကြီးရဲ့ သိုင်းပညာကတော့ တကယ့်ကို အံ့သြစရာပါပဲ၊ အပျော့အား လက်ဝါးကိုလည်း အစ်ကိုကြီး လေ့ကျင့်ထားတယ်နော်"

လျံအော့ကိုးက စိတ်ပြေအောင် ပြောနေသော်လည်း ပိုက်ထက်ကျွင်းမှာ မျက်လုံးများ မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

"ဒီကိစ္စကို ငါကိုယ်တိုင် ကလဲ့စားချေရမယ်၊ ကလဲ့စား မချေရဘူးဆိုရင် ငါ့ကိုယ်ဟာ ဒီသစ်ပင်လို အပိုင်းပိုင်းပြတ်ပါစေသားလို့ ငါ သစ္စာပြုတယ်"

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လျံအော့ကိုး၏လက်ကို ဆွဲကာ တည်းခိုရိပ်သာဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းအား သူ့ကိုထားသားများက ရိုသေလေးစား ချစ်ခင်ကြခြင်းမှာ ဂိုဏ်းသားများကို ဤနှယ် ညီရင်းအစ်ကိုပမာ ဂရုစိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

"အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်လည်း လိုက်ပါရစေ"

လျံအော့ကိုးက အသနားခံ တောင်းပန်၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ မျက်နှာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တင်းမာသွား၏။

"မင်း မလိုက်ခဲ့နဲ့၊ ဒီမှာပဲနေခဲ့၊ ရန်သူက ဘယ်လောက်အဆင့်မြင့်

နေလို့လဲ၊ ငါ အလုပ်ကိစ္စပြီးရင် မင်းကို လာရှာမယ်၊ ဒီတစ်ဝိုက်မှာ[illegible] ထန်လောင်စန်းနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်အောင်ကြိုးစား"

လျံအော့ကိုး ဘာမျှ ပြန်မပြောသာဘဲ ငြိမ်ကျန်နေခဲ့သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းကား ရိပ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ သူ လွှ[illegible] ဒေါသထွက်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

"အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတွေ သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာပြီဆို[illegible] သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သွေးချောင်းစီးဦးတော့မှာပဲ၊ လျံအော့ကိုးလို လူ[illegible] တောင် လက်ပြတ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့လူဟာ အရည်အချင်း နည်း[illegible] မဟုတ်ဘူး"

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ခရီးပြင်းနှင်ရင်း တွေးတောလာသည်။

❖ ❖ ❖

ညနေစောင်းသို့ရောက်လျှင် မိုးရောလေပါ သည်းထန်လာသ[illegible]

မိုးခိုစရာနေရာကို လှည့်ပတ်ရှာဖွေကြည့်လိုက်ရာ သစ်တော[illegible] ထဲမှ တန်ဆောင်းပျက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လျှင်မြ[illegible] ပြေးဝင်လိုက်ရ၏။

ထိုစဉ် -

"မိုးခိုတဲ့လူတစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာပြန်ပြီ ဘွားဘွား။ အ[illegible] လူစည်ကားတော့တယ်"

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသံအဆုံးတွင် အသက်အ[illegible] ကြီးသော အဘွားအိုတစ်ယောက်၏ မြည်တွန်သံက ထွက်ပေါ်လာ[illegible]

"ညည်းဟာလေ မကောင်းဆိုးဝါးများ ဝင်စားနေသလားမသိ[illegible] မရှိမသေ မလေးမစားနဲ့"

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ဇရပ်အတွင်း၌ သူ့အရင် လူများရောက်နေ[illegible]ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ခွင့်ပန်စကား ဆိုလိုက်ရသည်။

"ပိုင်ရှင်တို့ - ကျွန်တော် မိုးမိလာလို့ ခရီးဆက်မသွားနိုင်တာကြောင့်[illegible]မှာ ခဏလောက် မိုးခိုပါရစေ ခင်ဗျာ"

မိန်းကလေးနှင့် အဘွားအိုသည် အခြားအခန်းတစ်ခန်းတွင် တည်းခို[illegible]နေသဖြင့် ပိုင်ထက်ကျွင်းက ကြားသာအောင် အော်ပြောလိုက်ရခြင်း[illegible]ဖြစ်၏။

ထိုအခါ တစ်ဖက်ခန်းမှ မိန်းကလေးက တခစ်ခစ် ရယ်မောတော့[illegible]သည်။

"ဒီနေရာဟာ ပိုင်ရှင်မရှိတဲ့ နေရာပဲ၊ ရှင် နေချင်သလောက် နေ[illegible]ပါ၊ ရှင့်ကို ဘယ်သူကမှလဲ အရေးလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ မိုးခိုတဲ့ဥစ္စာ[illegible]သိပ်လျှာရှည်တာပဲ၊ ဇရပ်ပျက်၊ ကျောင်းပျက်ဆိုတာ ဘယ်သူမဆို တည်းခို[illegible]င်ခွင့်ရှိတာပဲဥစ္စာ"

ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ ရင်ထဲ၌ အောင့်သွား၏။

သို့သော် - မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်စကားမပြောတော့ဘဲ ကြမ်းပြင်၌[illegible]ည်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ တသည်းသည်းရွာနေသော မိုးစက်မိုးပေါက်များကို[illegible]ကြည့် နေမိလေ၏။

အခန်းထဲမှ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်၏ စကားသံများကမူ မိုးသံများ[illegible]ကြားမှ ထိုးဖောက်ထွက်လာနေ၏။

"တကယ်လို့ မိုးသာမစဲဘူးဆိုယင် သမီးတို့ ဒီတန်ဆောင်းပျက်ကြီး[illegible]မှာ တစ်ညလုံး နေရမှာပေါ့နော် ဘွားဘွား"

"ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီမှာ တစ်ညလုံးနေရတော့ကော နင်က ဘာစိတ်ပူနေ[illegible]ရှိသလဲ၊ နင့်အကြောင်း ငါမသိရင် ခက်မယ်"

မိန်းကလေး ငြိမ်နေသည်။

အတန်ကြာမှ သနားစဖွယ်ကောင်းသော လေသံလေးဖြင့် -

"ဒီတစ်ခါလဲ သမီးကို ဘိုးဘိုးက ရိုက်ဦးမှာပဲလား ဘွားဘွ[illegible] တကယ်တော့ သမီးမှာ ဘာမှ အပြစ်မရှိတဲ့ဥစ္စာ၊ တစ်သက်လုံး ကြီးလ[illegible] စာစားနဲ့ ကြောက်နေရတယ်၊ ဒီလိုတဝမျိုးမှာ သမီး ဘယ်လိုလုပ် နေသွ[illegible] ရမှာလဲ ဘွားဘွားရဲ့"

"နင် - အရိုက်ခံရမှာကြောက်ရင် လျှောက်ပြေးမနေနဲ့ပေါ့၊ ဟို[illegible] သာက် ကျွန်းပေါ်ကို တော်တော်နဲ့ မရောက်နိုင်ရင် နင့်အဘိုး လိုက်[illegible] နေမှ ပိုကြည့်ကောင်းနေဦးမယ်"

ပိုင်ထက်ကျွင်းမှာ မိန်းကလေး၏ အသံကို တစ်စတစ်စ ပြန်လည်[illegible] ကျက်မိလာသည်။

နာမည်ကိုတော့ မသဲကွဲနိုင်သေး။

"ဟင့်အင်း - မရဘူး - မရဘူး။ သမီးက လူကြီးဖြစ်နေပြီ[illegible] သမီးကို ရိုက်ယင်တော့"

"ဘာဖြစ်လဲ၊ ထပ်ပြီး ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ"

"အိမ်ကနေ ထပ်ပြီးထွက်ပြေးမှာပေါ့"

အဘွားအိုက သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

"အင်း - နင် လူကြီးဖြစ်လာပြီ ငါ့မြေး၊ နေရာတကာ စဉ်း[illegible] စားစား ရှိမှပေါ့"

စကားသံများ စဲသွားသလို မိုးလည်း စဲသွား၏။

အဘွားအိုနှင့် မိန်းကလေးတို့သည် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာလာ[illegible] သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်း မျက်လုံးများ ဝင်းခနဲ လက်သွားလေသည်။

ရွှေရောင်ဆံပင် အဘွားအိုနှင့် တုံ့မြင်မြင်တို့ မြေးအဘွားပင်[illegible]

တုံ့မြင်မြင်သည် ပိုင်ထက်ကျွင်းကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွား၏။

"အစ်ကို ပိုက်ထက်ကျွင်း။ လက်စသတ်တော့ အစ်ကိုဖြစ်နေတာကိုး"

ပိုင်ထက်ကျွင်းက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးပြလိုက်သည်။

တုံ့မြင်မြင်က -

"အစ်ကို အရင်တုန်းကလိုပဲလား"

ငွေရောင်ဆံပင် အဘွားအိုသည် နေရာတကာ၌ ယောက်ျားကလေး မိတ်ဆွေတွေ့နေသည့် သူ့မြေးကို သဘောမကျနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

အဘွားအို၏ မနှစ်မြို့သော မျက်နှာအရိပ်အကဲကို ပိုင်ထက်ကျွင်းက ရိပ်မိသိရှိ၏။

ထို့ကြောင့် -

"ကျုပ် ခရီးဆက်စရာရှိသေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦး လုံမလေး"

ပိုင်ထက်ကျွင်း ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

"ခဏနေဦး"

ငွေရောင်ဆံပင်နှင့်အဘွားအို၏ တားမြစ်သံက ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အဘွားအို၏ ကြင်နာဖွယ် မျက်လုံး[illegible]ကြည့်များကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွား၏။

"မင်းက တုံ့မျိုးရိုးလား"

ပိုင်ထက်ကျွင်းမှာ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ပေ။ မှင်တက်ငေးကြောင်သွားသည်။

အဘယ့်ကြောင့် တုံ့မျိုးရိုးက ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရသနည်း။

အဘွားအိုက ပိုင်ထက်ကျွင်းကို ငေးပြီး ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်နေ၏။

"ယီမင် ယီမင်နဲ့ တူလိုက်တာ"

ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ ထိတ်လန့်မှုမှာ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွား၏။

ချင်မြစ်တွင်းမှ ဂန္ဓာ၏ စကားများကိုလည်း ရုတ်တရက် ပြန်လည်သတိရလာမိသည်။

"ကျေးဇူးပြုပြီး စကားတစ်ခွန်းလောက် မေးပါရစေဗျာ၊ ဘွားဘွားက တုံယီမင်နဲ့ ဘယ်လိုများ သိကျွမ်းပတ်သက်ခဲ့ဖူးပါသလဲ ခင်ဗျား"

အဘွားအိုမျက်နှာတွင် အပြုံးတစ်ပွင့် ပွင့်သွား၏။

"ဒီလိုမေးတယ်ဆိုတော့ မောင်ရင်က ယီမင်နဲ့ တွေ့ဖူးတယ်ပေါ့"

ပိုင်ထက်ကျွင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

အဘွားအိုက ထပ်မေးသည်။

"ဘယ်မှာတွေ့ဖူးတာလဲ ဘွားဘွားကို အမှန်အတိုင်း ပြန်ပြောပြပါဦး"

"ချင်မြစ်ကမ်းပါးမှာပါ"

ငွေရောင်ဆံပင် ဘွားဘွားက သက်ပြင်းချသည်။ သူမတစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်သလိုပြောသည်။

"ဟုတ်ပါပြီ၊ သူ့စကားက မမှားတော့ဘူးပေါ့၊ သေသွားခဲ့ရှာပြီပဲ"

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် အဘွားအိုကို အကဲခတ်နေ၏။

အဘွားအို သဘောကောင်းပုံရကြောင်း တွေ့လာရသည်။ တုံယီမင်နှင့် ပတ်သက်၍ အဘွားအို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြောင်း သူရိပ်မိလာသည်။

"အင်း - သူ့အမေဆိုယင် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရရှာတာပဲကွယ်"

ပိုင်ထက်ကျွင်း အံ့အားသင့်သွားပြီး -

"ဘွားဘွား ဘာပြောလိုက်တာလဲ ခင်ဗျာ"

"ဪ - တုံယီမင်ရဲ့ အမေဟာ သူ့သား ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် မစားနိုင် မအိပ်နိုင်နဲ့ ဆယ်နှစ်လောက် စိတ်သောကဝေဒနာတွေ ခံစားခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောတာပါကွယ်"

ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ခေါင်းထဲ၌ အသိတစ်ခု လင်းလက်သွား၏။

ဤအဘွားအိုသည် တုံယီမင်၏ ဆွေမျိုးအရင်းကြီးမှ မဖြစ်လျှင် အခြား မည်သူဖြစ်နိုင်အံ့တော့နည်း။

"ဒါ ဒါဖြင့် ဘွားဘွားဟာ တုံယီမင်ရဲ့ အမေလား၊ တုံယီမင်ရဲ့ အဒေါ်လားဟင်"

ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ အမေးစကားက အဘွားအိုအား ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား စေသည်။

အဘွားအို၏ မျက်လုံးများ၌ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်များ လွှမ်းလာ၏။

"မင်း မင်း တုံယီမင်ရဲ့ သားမဟုတ်လား၊ ပြော ပြောစမ်းပါကွယ်၊ ငါ့နလုံးသားထဲကတော့ မင်းဟာ တုံယီမင်ရဲ့သားမှန်း သိနေပါတယ်"

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော တုံမြင်မြင်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး အဘွားဖြစ်သူအား လှမ်းမေး၏။

"ဘွားဘွား သူက တကယ်ပဲ ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ မြေးလားဟင်"

အဘွားအိုက တုံမြင်မြင်အား ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်းလည်း နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

"လက်စသတ်တော့က ဘွားဘွားက ကျွန်တော့်ဦးလေးရဲ့ အမေကိုး၊ ဘွားဘွားတို့က ကျွန်တော့်ကို တုံမျိုးနွယ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသလား"

"ကလေးရယ်၊ မင်း ဘာလို့ ဒီလိုမေးရတာလဲကွယ်၊ မင်းဘိုးဘိုးဟာ မင်းအကြောင်း စဉ်းစားမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါတယ်၊ မင်းကို

သတိရ တမ်းတလွန်းလို့ ရူးမတတ်ကို ခံစားနေရရှာပါတယ်၊ မင်း တို့ အတူတူ လိုက်ခဲ့ပါလား။ ကျွန်းပေါ်က တုံမျိုးနွယ်စုတွေဆီကို ပြန်ကြ အောင်"

ထိုစကားကြောင့် ပိုင်ထက်ကျွင်း ထူး၍ ဝမ်းသာမလာပါ။ တုံမြင်မြင် က ဝမ်းသာစွာ ပြော၏။

"ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အစ်ကိုကြီးပိုင်က ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဖြစ်နေတာကိုး၊ အတော်ပဲ အစ်ကိုကြီးလို လူတစ်ယောက်ရှိနေရင် ကျွန်မ ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ အစ်ကိုကြီးကို အဖော်လုပ်ပြီး သွားချင်ရာ လျှောက်သွားမယ်"

ပိုင်ထက်ကျွင်း ငိုင်နေပါသည်။

သူ့ဖခင်၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်နှင့် သူ့မိခင်၏ ကြေကွဲ ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များက သူ့နှလုံးသားကို ဖျစ်ညှစ် နှိပ်စက်နေကြ၏။

တုံမျိုးနွယ်တို့သည် မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ကို ရေရေလည်လည် နှိပ်စက် ခဲ့ကြသည်ဟူသောအားဖြင့် နာကြည်းစိတ် ပေါ်လာ၏။

အဘွားအိုက အကြင်နာလွှမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ပိုင်ထက်ကျွင်း အား ကြည့်ပြီး ယုယစွာ ပြော၏။

"ကလေးရယ် - မင်းမှာ ယုယကြင်နာတဲ့ မိဘရဲ့မေတ္တာကို မခံစား ခဲ့ရဖူးပါဘူးကွယ်၊ တို့နဲ့အတူတူ ပြန်လိုက်ပြီး ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မှာ ခိုလှုံပါလား မင်းလိုက်လာရင် မင်းရဲ့ ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွား ဘယ်လောက်အထိ ဝမ်းသာ လိုက်မလဲကွယ်"

ပိုင်ထက်ကျွင်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဝမ်းသာရမည်လား။ ဝမ်းနည်းရမည် လား မခွဲခြား မသိဘဲ ရှိနေ၏။

အဘွားအို၏ ကြင်နာသော စကားများလည်း သူ့အား တုန်လှုပ်စေ သလို ငယ်စဉ်ကတည်းက ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည့် သူ့ဘဝအတွက်လည်း သူ နာကြည်းသည်။

နောက်ဆုံး၌ -

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘွားဘွားရယ်၊ တုံမျိုးရိုးဟာ ကျွန်တော့် အဖေ ကိုလဲ မကျေမနပ်နဲ့ ဝိုင်းပယ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့်အမေကိုလဲ လက်သင့် မခံခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်မိသားစုလုံးကို မလိုလားတဲ့ တုံမိသားစုထဲ ကျွန်တော်က ပြန်သွားယင် ကျွန်တော့်လောက် မိုက်မဲတဲ့လူ ရှိပါဦးမလား ဘွားဘွားရယ်"

ပိုင်ထက်ကျွင်း၏လေသံက ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် နာကြည်းခြင်းတို့ ရောယှက်နေ၏။

ထိုစကားကို ပြောလိုက်မှ သူ့ရင်ထဲရှိ တင်းကျပ်မှုများ ပြေပျောက် သွားသည်။

ငွေရောင်ဆံပင် အဘွားအို့မှာမူ သူ့စကားကြောင့် ငိုင်သွား၏။

ရုတ်တရက် စကားပင် ပြန်မပြောနိုင်ချေ။

အတန်ကြာမှ -

"ဒီလောက်တောင်ပဲ နာကြည်းနေရှာသလား ကလေးရယ်၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်သလဲသာ ပြောပါကွယ်၊ မင်းရဲ့ အဘွားကို သူတို့ မှားပါတယ်လို့ ဝန်ခံတောင်းပန်ခိုင်းယင်တောင်မှ မင်းရဲ့ ဘွားဘွားက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး တောင်းပန်ပေးမှာပါ၊ မင်းကို ဒီလောက်အထိ သံယောဇဉ်ထားကြပါတယ်ကွယ်"

ငွေရောင်ဆံပင်နှင့်ဘွားဘွား၏ အသံမှာ လှိုက်လှဲတုန်ယင်နေသည်။

သို့သော် - မိခင်ဖခင်နှင့် သူ့ဘာလေးဘဝ ပစ်ပယ်ခံရမှုအတွက်

နာကြည်းမှုက ဘွားဘွား၏ အကြင်နာစကားအောက်၌ ပျောက်ပျက်မသွားချေ။

"ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မေမေနဲ့ ကျွန်တော့ဖေဖေတို့ သေရွာကနေ ကျွန်တော့်ကို လှောင်ပြောင်ကျီစယ်နေပါဦးမယ်၊ မလိုက်ပါရစေနဲ့ ကျွန်တော့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး"

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီးသည်နှင့် ဇရပ်ပျက်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

သူ့ ကိုယ်ဖော့ပညာကို နောက်မှ အမီလိုက်နိုင်သူ အတော်ကလေး ရှားကြောင်း သိသဖြင့် သူသည် နောက်သို့ ယောင်၍မျှပင် လှည့်မကြည့်မိချေ။

သို့သော် သူ မည်မျှပြေးမြန်မြန် အဘွားအို၏ ရေရွတ်သံကမူ သူ့နောက်သို့ အမီ ပြေးလိုက်လာပေသေးသည်။

"အင်း - တကာယ့်ကို မျိုးဆက်သွေး ပီသပါပေတယ်၊ သူ့အဘိုးကော သူ့အဖေကော သူကော အားလုံး စိတ်ကြီးတတ်ကြတာကိုး"

❖ ❖ ❖

အခန်း(၁၀)

လျှို့ဝှက်သော လုပ်ကြံမှု

လရောင်သည် လင်းထိန်နေ၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် လရောင်အောက်၌ မနားတမ်း ပြေးလာခဲ့၏။

တောင်ကုန်းငယ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသည့်အခါတွင် မြို့တစ်မြို့ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမြို့သို့ ဝင်မှ သူအပြေးရပ်သည်။

တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ဝင်၍ အခန်းငှားသည်။

အနားယူသည်။ အနားယူသည် ဆိုသော်လည်း ပိုင်ထက်ကျွင်းအဖို့ ကျောဆန့်ရုံသာ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ခရီးတစ်ဖန် ဆက်ခဲ့ရပြန်လေသည်။

စိမ်းလန်းသော လယ်ကွင်းများ၌ လယ်သမားများ လယ်လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေကြသည်ကို သူတွေ့ရှိ၏။

လယ်ကွက်ဘေးမှ လျှောက်နေစဉ် လယ်သမားကြီးတစ်ဦးက သူ့နွားမကို ငေါက်ငမ်း ကြိမ်းမောင်းနေသည့် အသံကို ပိုင်ထက်ကျွင်း ကြားလိုက်ရ၏။

နွားမကြီးနောက်၌ နွားငယ်နှစ်ကောင် ပါနေသည်။ ထို့ကြောင့် နွားမကြီးသည် တိရစ္ဆာန်ပင် ဖြစ်သော်လည်း သံယောဇဉ်အမျှင် မပြတ်နိုင်ဘဲ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်နေသည်။

သူသားကလေးနှစ်ကောင်ကို အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ ကျရောက်မှာ စိုးရိမ်နေဟတ်တူသည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲ ခံစားလာရ၏။

မိဘမေတ္တာသဘောကို နားလည်လာသည်။

သူ့အဘွားသည်လည်း သူ့အပေါ်တွင် မိဘတို့၏ ထားရှိအပ်သော တစ်ပြေးညီ မေတ္တာနှင့် သံယောဇဉ် တွယ်နေရှာမည်ကို သူနားလည်လာသည်။

ငွေရောင်ဆံပင် အဘွားအို၏နောက်သို့ သူလိုက်ပါသွားမိသည်ကို မှားလေပြီဟု ခံစားလိုက်မိသည်။

တံမျိုးနွယ်ရှိရာဆီသို့ ခဏတဖြုတ် လိုက်သွားရလျှင် ကောင်းမည်ဟု သူပြင်ဆင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် အဘွားအိုနှင့် တံမြင်မြင်တို့ရှိရာဆီသို့ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်လေတော့၏။

သူနှင့် ပထမတွေ့ခဲ့သည့် ဇရပ်ပျက်တွင် ရှိတော့မည်မဟုတ်သည်ကိုမူ ပိုင်ထက်ကျွင်း သိသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဖြတ်လမ်း၌ ဆုံတွေ့နိုင်စေရန် ဝှရိမြို့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မြို့ထဲအဝင်မှာပင် လူပ်ရှားပုံ အလွန်တရာ လျင်မြန်သူတစ်ဦးကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ထိုလူကို စိတ်ဝင်စားသွား၏။

"ရှေ့ကလူရဲ့ပညာက လျှပ်စီးလက်သလို သိပ်မြန်ဆန်နေပါလား။ ဒီလောက် ကိုယ်ဖော့ပညာ ကောင်းပုံထောက်ယင် ငါ့ညီလေး ချန်ပိန်းများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး"

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ထိုလူရိပ် ပြေးထွက်သွားရာအရပ်သို့ လိုက်သည်။

လူရိပ်ကို မတွေ့ရချေ။

ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေချိန်မှာပင် နာကျင်စွာ အော်လိုက်သည့် ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသံကြားရာသို့ ပြေးလိုက်သည်။

ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် သူ့ရှေ့မှ လူရိပ်တစ်ခု လှစ်ခနဲ ခုန်တက်ပြေးလွှားသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ထိုအရိပ်နောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလေတော့၏။

ရှေ့မှလူရိပ်မှာ သိပ်လျင်မြန်လွန်းသဖြင့် ပိုင်ထက်ကျွင်းသည် ထိုသူကို မမီနိုင်တော့ကြောင်း သိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် စောစောက လူရိပ် ခုန်ပျံထွက်လာသည့် နေရာသို့ ပြန်လှည့်လာမိသည်။

ထိုနေရာ၌ နာကျင်စွာ အော်လိုက်သည့် အသံများ ထွက်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

နံရံကို ကျော်မှီသည်နှင့် သွေးညှီနံ့က နှာခေါင်းထဲသို့ စူးခနဲ ဝင်လာ သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းမှာ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားသည်။

အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ယောက်ျား၊ မိန်းမ ကလေးသူငယ် အလောင်းစုစုပေါင်း ရှစ်လောင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ပိုင်ထက်ကျွင်းမှာ ဟုန်းခနဲ ဒေါသထွက်လာမိ၏။

လူသတ်သမားသည် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ ရက်စက်သွားရသနည်း။

အလောင်း ခုနစ်လောင်းစလုံးမှာ ဦးခေါင်းများ မရှိတော့။

အစွန်ဆုံးမှ အလောင်းမှာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ် လုံးတွင် အဝတ်အစားဆို၍ လက်တစ်ဝါးစာပင် ရှိမနေ

မုဒိမ်းကျင့် စော်ကားပြီးမှ သတ်ဖြတ်သွားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပေ

"လူသတ်တဲ့အပြင် မုဒိမ်းကလဲ ကျင့်သွားလိုက်သေးတယ် တော်တော်ဆိုးရွားပက်စက်တဲ့ လူပါလား။ ဒီလောက်မိုက်ရိုင်း ရမ်းကား ထောက်ယင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ အထက်လမ်းဂိုဏ်းသား မဖြစ်နိုင်ဘူး"

ပိုင်ထက်ကျွင်း၏ မျက်လုံးများသည် ရုတ်တရက် အိမ်နံရံပေ ရောက် သွား၏။

နံရံ၌ စာတန်းတစ်ခု ရှိနေသည်။

သွေးဖြင့်ရေးထားသည့် စာတန်း ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

"လူသတ်သမား တုံချီစင်း"

ဟူသတည်း။

စာစဉ်(၄) ပြီး

စာစဉ်(၅) ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါ